

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 61
4 de juliol de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 36, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre els atacs del Partit Popular a la llengua i la cultura catalanes (tram. 310-00249/09) p. 4

Pregunta

al Govern sobre l'atur (tram. 310-00247/09) p. 5

Pregunta

al Govern sobre la lluita contra el canvi climàtic (tram. 310-00252/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre el copagament farmacèutic (tram. 310-00253/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre les inversions en empreses (tram. 310-00254/09) p. 8

Pregunta

al Govern sobre el pagament als Mossos d'Esquadra pels serveis prestats
els dies de jornada electoral (tram. 310-00255/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre el futur del Parc Agrari del Baix Llobregat (tram. 310-00248/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre el nou sistema de preus públics, taxes i beques de l'ensenyament superior
(tram. 310-00250/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre el Centre d'Estudis d'Opinió (tram. 310-00251/09) p. 12

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els beneficis de la privatització d'Aigües
Ter Llobregat, Tabasa i Túnel del Cadí (tram. 317-00161/09) p. 14

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'actuació del Govern davant dels atacs a
la llengua catalana (tram. 317-00162/09) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la presa d'una decisió per part del Parlament amb relació
al projecte del complex Eurovegas (tram. 317-00163/09) p. 16

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment de les resolucions del Parlament i de les sentències dels tribunals i sobre la mesura de l'euro per recepta (tram. 317-00166/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la doble imposició en les receptes farmacèutiques i sobre l'entrada al Parlament dels baròmetres del Centre d'Estudis d'Opinió (tram. 317-00165/09) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la necessitat i els avantatges d'actuar a l'exterior per a superar la situació actual (tram. 317-00164/09) p. 20

Compareixença

del president de la Generalitat per a informar sobre el pla de mesures per a estalviar 1.500 milions d'euros preservant l'estat del benestar i Pla econòmic i financer de reequilibri de la Generalitat 2012-2014 (tram. 350-00002/09 i 259-0002/09) p. 21

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'investigació sobre la gestió en l'àmbit sanitari i les relacions entre el sector públic sanitari i les empreses (tram. 252-00009/09) p. 52

Procediment

per a elegir dos membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00004/08) p. 59

Procediment

per a elegir el president o presidenta del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00001/09) p. 66

Procediment

per a la designació de tres vocals del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya (tram. 284-00004/09) p. 67

Interpel·lació

al Govern sobre el manteniment de la immersió lingüística a les escoles (tram. 300-00186/09) p. 67

Interpel·lació

al Govern sobre les darreres decisions en matèria de política educativa (tram. 300-00187/09) p. 72

Interpel·lació

al Govern sobre les decisions del Departament d'Ensenyament i les condicions als centres d'ensenyament (tram. 300-00185/09) p. 77

Interpel·lació

al Govern sobre la política pública de cooperació (tram. 300-00189/09) p. 82

Interpel·lació

al Govern sobre la retirada de residus tòxics de l'embassament de Flix (tram. 300-00188/09) p. 87

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 36.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per a informar sobre el pla de mesures per a establir 1.500 milions d'euros preservant l'estat del benestar i Pla econòmic i financer de reequilibri de la Generalitat 2012-2014 (tram. 350-00002/09 i 259-00002/09). Ple del Parlament i Govern de la Generalitat. Substanciació.
3. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la gestió en l'àmbit sanitari i les relacions entre el sector públic sanitari i les empreses (tram. 252-00009/09). Més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari Socialista (reg. 70348). Debat i votació.
4. Procediment per a elegir dos membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00004/08). Grups parlamentaris. Designació.
5. Procediment per a elegir el president o presidenta del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00001/09). Grups parlamentaris. Designació.
6. Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de les Cooperatives (tram. 401-00035/09). Grups parlamentaris. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre el manteniment de la immersió lingüística a les escoles (tram. 300-00186/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les darreres decisions en matèria de política educativa (tram. 300-00187/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les decisions del Departament d'Ensenyament i les condicions als centres d'ensenyament (tram. 300-00185/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la política pública de cooperació (tram. 300-00189/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la retirada de residus tòxics de l'embassament de Flix (tram. 300-00188/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el Pla de l'energia 2012-2020 (tram. 300-00190/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la temporada turística d'estiu (tram. 302-00160/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de justícia juvenil (tram. 302-00161/09).

Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'ocupació (tram. 302-00162/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques energètiques (tram. 302-00163/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pèrdua de drets evidenciada pels dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 302-00164/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la legislació en matèria de finançament dels partits polítics (tram. 302-00165/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats... Abans de començar la sessió permetin-me, senyores diputades, senyors diputats, de saludar el president del Consell Regional del Piemont, el Piemonte, que està aquí entre nosaltres –va arribar ahir– (*aplaudiments*), al qual desitgem una feliç estada a Catalunya.

Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre en el Ple d'acord amb l'article 143 de Reglament està inclosa en el dossier que vostès tenen. Les preguntes orals se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia.

Així mateix, tal com consta en la convocatòria d'aquesta sessió plenària, els recordo que la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de les Cooperatives, que és el punt sisè de l'ordre del dia, se substanciarà dijous al matí.

Per altra banda, els faig avinent que hi ha una sol·licitud d'ampliació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària amb dos nous punts.

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament i segons la decisió presa a la Junta de Portaveus, en primer lloc els proposo la inclusió a l'ordre del dia d'un nou punt relatiu a la convalidació del Decret llei 1/2012, del 26 de juny, de mesures per complir el Pla econòmic-financer de reequilibri de la Generalitat de Catalunya i altres necessitats derivades de la conjuntura econòmic-financera. Aquest punt serà substanciat en acabar la votació de les propostes de resolució relatives al punt 2 –compareixença del president de la Generalitat–, és a dir, demà, dijous, com a últim punt de la sessió plenària.

En segon lloc, els proposo també la inclusió d'un nou punt relatiu al procediment per a la designació de tres vocals del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya. Aquest punt seria substanciat en acabar la votació del punt número 5.

Demano als senyors diputats i les senyores diputades si podem aprovar per assentiment l'ampliació d'aquests dos punts. (*Pausa.*)

D'acord. Queda ampliat en aquest sentit l'ordre del dia.

Pregunta

al Govern sobre els atacs del Partit Popular a la llengua i la cultura catalanes (tram. 310-00249/09)

I passem al punt primer, que són les preguntes al Govern. Pregunta al Govern sobre els atacs del Partit Popular a la llengua i la cultura catalanes; la formula l'illustre senyor Antoni Strubell, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president... Voldria demanar quin és el capteniment del Govern davant els continus atacs del Partit Popular contra la llengua i la cultura catalanes arreu dels Països Catalans.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Sí, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, la pregunta és relativament senzilla de respondre: el Govern no pot manifestar altra cosa que desacord amb moltes de les mesures que s'estan prenent, perquè una llengua no es construeix còmodament des dels recursos, les sentències, les prohibicions, les supressions i fins i tot sovint les promocions de llengües inexistents; això ho sabem tots. Per tant, des del desacord amb aquest tipus de mesures i des de la preocupació, perquè finalment aquest tipus de polítiques l'única cosa que fa és plantejar llavors que solen provocar discrepàncies des del punt de vista de la cohesió social, i no cal.

Per totes aquestes raons, doncs, evidentment, desacord i preocupació.

La presidenta

Per respondre, per replicar, té la paraula l'illustre senyor diputat.

Antoni Strubell i Trueta

Senyor conseller, participo plenament de la seva preocupació. Un periodista ha dit darrerament que les darreres setmanes i mesos la llengua catalana ha estat la llengua europea que més atacs ha rebut. A Balears, el Govern del senyor Bauzá ha eliminat el requeriment dels funcionaris a saber-la, ha obert la porta a un *apartheid* lingüístic a les escoles que afectarà molt negativament la cohesió social. Al País Valencià s'ha suprimit TV3. El Govern del PP va imposar la multa més gran aplicada mai en democràcia a una entitat cultural europea per voler difondre una cultura. Han deixat setanta mil famílies que ho demanaven sense escola en català. I, per si fos poc, ara el Govern d'Aragó anomena el català «aragonés oriental».

Bé, potser vostè dirà, conseller, que aquests són temes que no pertocuen a la Generalitat de Catalunya, però

Eliseu Climent, l'11 de juny, va dir una cosa molt veritable, va dir: «Els atacs a la llengua i a una part del territori són un atac a tots els catalanoparlants.» I a més va en contra dels criteris científics.

Però molt més important que això és el que diu l'article 12 de l'Estatut, que diu: «La Generalitat ha de promoure la comunicació, l'intercanvi cultural i la cooperació amb les comunitats i els territoris, pertanyents o no a l'Estat espanyol, que tenen vincles històrics, lingüístics i culturals amb Catalunya.»

Aquests atacs només es poden considerar com a agressions amb tota regla del PP a la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries i a la Declaració universal dels drets lingüístics, ambdues ratificades per l'Estat espanyol.

També dins del Principat hem vist últimament com el PP s'oposa a les subvencions a Òmnium i a la continuïtat de les escoles catalanes a la Catalunya Nord amb subvencions del sud.

Com ha dit el PEN Club català, aquests atacs sistemàtics només tenen un nom: intent de genocidi cultural i lingüístic.

Per tant, nosaltres li volem plantejar, senyor conseller, que planti cara a aquests atacs del PP amb totes les eines que tingui a l'abast. El Govern de la Generalitat ha de denunciar clarament davant de les entitats responsables dels convenis esmentats més amunt, exactament, el que està passant en el nostre país.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Cultura.

El conseller de Cultura

Sí, senyora presidenta, moltes gràcies. Bé, senyor diputat, em penso que és clar que... Vostè ha fet la llista de les coses que han anat succeint, no cal que jo la repeteixi. És cert que el que afecta la llengua catalana ens afecta a tots; és cert que som la vuitena llengua europea, i és cert que no deixarem de ser-ho, perquè la convicció del poble català i de tots aquells que parlen el català en els països del nostre entorn, en les comunitats del nostre entorn..., tenen perfecta voluntat que continuï.

Crec que és indiscutible que hem plantejat des del Govern, sovint, el que representa com a línia vermella, com a línia que no cal passar, la de defensa del català.

Què seguirem fent? Doncs, el que hem fet fins ara: fer possible que aquelles conviccions que tenia en Jesús Moncada, que escrivia en català, doncs, des de la França, es segueixin mantenint, perquè escrivia en català i, a més a més, escrivia amb la convicció que el camí del català s'havia d'aplanar perquè fos possible de mantenir.

Defensarem la unitat de la llengua, és clar, no pot ser d'una altra manera. Defensarem el reconeixement internacional i especialment europeu; en això hem avançat molt. Reforçarem les nostres polítiques de suport a través de les agendes que vostè ja coneix i que estem desplegant. Mantindrem l'esperit de la institució Ra-

mon Lluï i del que significa en països germans. I, evidentment, doncs, mantindrem la nostra convicció sobre el paper d'aquest Parlament com a lloc on hem de definir amb claredat quines són les nostres opcions sobre la llengua. I demanarem a tots els partits polítics espanyols que apliquin l'article 3 amb convicció, de la mateixa Constitució. L'article 3 diu allò que «s'han de respectar i promoure totes les llengües de l'Estat».

I, en qualsevol cas, posarem de manifest aquesta voluntat que, davant de la llengua, la millor política és la que promou la pau i la tranquil·litat –la pau i la tranquil·litat–, la *pax* i la tranquil·litat, que era allò a què s'oblidava que els estats i els partits polítics d'estat fessin davant de l'opció de les llengües.

La presidenta

Senyor conseller...

Pregunta

al Govern sobre l'atur (tram. 310-00247/09)

La pregunta següent és sobre l'atur; la formula l'il·lustre senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Amorós i March

Senyor conseller, tres preguntes concretes i una de més general.

Es veu capaç de reduir l'atur a la meitat? Considera que el SOC i el seu personal són una eina útil per acabar amb l'atur? I, més concretament, té previst desmantellar el SOC?

Pregunta més genèrica: quina consideració li mereix el Parlament de Catalunya?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

(Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta, amb tots els meus respectes a una institució com el Parlament de Catalunya... Senyor diputat, de debò que em sorprèn que em faci aquesta pregunta. Em sorprèn de debò, perquè, d'alguna manera, li ho resumiria dient que vostè va crear el problema i a mi em toca lluitar contra la solució. I com veig que no té memòria (*veus de fons*)... –contra el problema–, i com veig que no té memòria, li ho recordaré.

Escolti, quan l'any 2008 centenars de milers de catalans se n'anaven a l'atur, vostès van optar per un sistema d'ocupació de Catalunya basat en la precarització: 324 treballadors del Servei d'Ocupació de Catalunya que es finançaven amb plans d'ocupació, plans d'ocupació a precari. Potser pensaven que això de la lluita contra l'atur no era una cosa important o potser que

era una qüestió de quatre dies. No només a precari..., i són persones, compte!, que estan atenent els aturats a les oficines d'ocupació, que fan gestió de convocatòries i programes, que fan justificació econòmica, no qüestions marginals, sinó que –i passa també amb els orientadors– són captius no del pressupost de la Generalitat, sinó de la conferència sectorial de Madrid; i no només això: també la campanya contra incendis o també la formació de presos a les presons.

Per tant, vostè va crear el problema i jo haig de buscar la solució, senyor diputat.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyor conseller, lamento dir-li que no ha contestat cap de les preguntes que li he fet; en canvi, sí que ha contestat la que li pensava fer. Per tant, les seves aptituds novament ens sorprenen.

Escolti, jo li preguntava quina consideració li mereix el Parlament, perquè el dia 4 de juny 366 treballadors del SOC –plans ocupacionals– varen rebre una carta que deia que el 31 d'agost es quedaven al carrer; això era el 4 de juny. El 7 de juny aquest Parlament, aquesta cambra –i demano la seva empara, senyora presidenta–, va votar una resolució que diu textualment: «Implementar nous programes propis que permetin la inserció laboral d'un nombre igual o superior de persones que van ser contractades per plans d'ocupació el 2011.» Tres dies després de fer fora 366 plans d'ocupació, vostès voten en aquesta cambra, no per una maniobra pèrfida de l'oposició, no, no, negociant i amb el suport del grup parlamentari que dona suport al Govern, vostès voten en aquesta cambra mantenir els plans d'ocupació, tres dies després.

Què és el que passa? Miri, vostè pot contestar que els plans d'ocupació ja existien i que això estava molt malament, i, miri, jo en això ja no hi entro, perquè el que ens importa és el futur. I, en tot cas, puc compartir fins i tot una part de tot això. Però què és el que passarà? Que 366 persones al carrer. Li pregunto pels interins. És cert que volen reduir un 32 per cent la plantilla del SOC? Més clarament: és cert que volen matar la personalitat jurídica del SOC i desmantellar-lo? A vostè li sembla que en una situació de 800.000 aturats segons l'EPA o, com a vostè li agrada dir, 600.000 segons l'atur registrat, és el moment d'acabar amb el SOC? És el moment de posar en risc, per exemple, que Europa ens demani aquelles coses que va gestionar tan malament el tripartit, eh?, però que, en tot cas, tenim la responsabilitat ara de presentar els expedients correctes de fins al 2010, perquè no ens tallin les subvencions, no ens demanin retorns i no ens deixin sense subvencions d'ocupació –atenció– fins al 2020. Per tant, vostè ara creu que ha de prescindir d'aquest personal que vostè ara mateix m'acaba de dir que fa feines tan importants? Doncs, si fa feines tan importants, per què en prescindeix, senyor conseller?

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Oriol Amorós i March

Jo li voldria demanar que aturi el desmantellament del SOC...

La presidenta

Senyor diputat... Per respondre, té la paraula el molt honorable conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Senyor diputat, li torno a fer memòria –li torno a fer memòria–: vostès van basar la lluita contra l'atur del Servei d'Ocupació de Catalunya a precari, amb plans d'ocupació. Avui, com que la clau dels diners ve de Madrid, està en un 97 per cent reduït.

I, per altra banda, vostè sap que des del 6 d'octubre del 2011 la Comissió Europea va comunicar a la Generalitat un procés de suspensió de pagaments per «deficiències en la gestió i irregularitats greus» –ho llegeixo literalment– «detectades en l'auditoria dels exercicis 2007, 2008 i 2009». Estem parlant de més de 200 milions d'euros que van posar en risc; efectivament, un risc elevat d'incórrer en descompromís i en pèrdua de fons europeus, per una mala gestió el 2007, 2008, 2009.

Nosaltres què hem fet? Elaborar un pla d'acció millorant els sistemes de gestió i control; presentar el 7 de desembre les correccions financeres, de tal manera que el 3 d'abril la Comissió Europea ens va aprovar aquest pla d'acció, condicionant l'aixecament de la suspensió de pagament a la seva aplicació, i esperem que això sigui gràcies a qui està resolent problemes, no a qui els va crear.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la lluita contra el canvi climàtic.

Pregunta

al Govern sobre la lluita contra el canvi climàtic (tram. 310-00252/09)

La formula l'il·lustre senyor Gerard Figueras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Gerard M. Figueras i Albà

Moltes gràcies, honorable presidenta, molt honorable president de la Generalitat. Honorable conseller Recoder, el clima mundial ha evolucionat de manera natural des de sempre, però d'uns anys ençà tenim evidències convincentes que ens demostren que hi ha en marxa un nou tipus de canvi climàtic, que posa en perill la composició i la capacitat de regeneració dels ecosistemes naturals i, al seu torn, el desenvolupament econòmic i social, la salut i el benestar de la humanitat.

Des de la primera Conferència Mundial sobre el Clima, celebrada a Ginebra l'any 1979, són moltes les decisions polítiques que s'han implementat per fer front al canvi climàtic; un fenomen mundial que requereix una aproximació global, però que ha d'anar acompanyada d'accions en l'escala regional i local. És des d'aquesta perspectiva local i regional que Catalunya ha estat, i ho és avui, un dels països d'arreu del món referents en la lluita contra el canvi climàtic, i també compromès en el compliment dels acords internacionals com els que es poden derivar dels objectius del Protocol de Kyoto.

En l'àmbit internacional, el passat mes de juny, conseller, encapçalàveu una delegació de la Generalitat a la Conferència de les Nacions Unides sobre el desenvolupament sostenible Rio+20 i intervingué en l'Assemblea General del Climate Group, ambdues a Rio de Janeiro. Els ciutadans del món podíem seguir pels mitjans de comunicació aquells dies com representants dels governs, com organitzacions internacionals i societat civil debatíeu sobre el rol crucial de l'economia verda en el context del desenvolupament sostenible i de l'eradicació de la pobresa.

En l'àmbit català, el Govern ha manifestat reiteradament que ha fet una aposta estratègica per considerar les qüestions ambientals i de canvi climàtic cabdals en cada una de totes les accions que elabora el Govern, així com també ha anunciat l'impuls, l'elaboració d'un projecte de llei contra el canvi climàtic a ser aprovat en aquesta mateixa cambra.

Honorable conseller, per tal de conèixer amb major profunditat el grau de la participació de la delegació de la Generalitat en la cimera de Rio, com també algunes de les qüestions que li hem plantejat aquí, al Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens agradaria conèixer quina és l'estratègia del Govern per fer front al canvi climàtic.

Moltes gràcies, honorable conseller, honorable presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

(Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Senyora presidenta... Senyor Figueras, efectivament, el canvi climàtic ocasionat per l'home és una de les grans amenaces a què s'enfronta el planeta. El procés és lent, però els efectes cada vegada són més evidents. I, malgrat això, hi ha governs que encara són inactius, però també n'hi ha d'actius en la lluita contra les seves causes. Nosaltres hi estem treballant –hi estem treballant– de forma compromesa, aplicant, per exemple, el Pla de mitigació contra el canvi climàtic 2008-2012, un pla que recull més de mil accions.

També, recentment, ho vull recordar, hem presentat, juntament amb el Departament d'Empresa i Ocupació, el primer Pla d'energia i canvi climàtic a Catalunya, que

incorpora el vector de la lluita contra el canvi climàtic en l'eix de la política energètica de la Generalitat, en l'horitzó de l'any 2020. I, alhora, també, el Govern va donar molt recentment, fa un parell de setmanes, el tret de sortida a l'elaboració del projecte de llei de canvi climàtic, una norma que ens situarà a l'avantguarda mundial, al costat dels països més avançats en aquest compromís.

Quant a la cimera de Rio+20, li haig de dir que a Europa, com a territori més avançat en polítiques exigents mediambientals, ens va deixar un gust agreu per la moderació dels compromisos assolits. Però, també en l'àmbit de la governança mediambiental, les ciutats i regions, en la terminologia de Nacions Unides, han donat –hem donat– un salt molt important en ser reconeguts, en el document final de la cimera, com a actors fonamentals en els processos mediambientals de Nacions Unides, un canvi realment històric. Aquest és un reconeixement que no fa més que establir el que ja sabíem: que molt sovint els governs locals, els governs subestats, són els àmbits institucionals on més ràpidament, amb més eficàcia i amb més compromís es transformen en polítiques actives els valors mediambientals de les Nacions Unides.

Un bon exemple, per exemple, a nivell local, a Catalunya el tenim en els centenars d'ajuntaments que s'han adherit al pacte d'alcaldes contra el canvi climàtic, de la Unió Europea.

Ens podem sentir orgullosos perquè des de Catalunya, com a copresidents, juntament amb l'Estat de São Paulo, de l'organització mediambiental que agrupa els governs subestats, hem jugat un paper fonamental en l'assoliment d'aquest reconeixement. I això no fa més que certificar el nostre compromís i fer-nos més...

La presidenta

Senyor conseller..., se li ha acabat el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el copagament farmacèutic.

Pregunta

al Govern sobre el copagament farmacèutic
(tram. 310-00253/09)

La formula la il·lustre senyora Anna Miranda, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Anna Miranda i Torres

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, aquesta darrera setmana ha coincidit temporalment l'aplicació a Catalunya de dues mesures que afecten la prestació farmacèutica i que tenen com a objectiu contribuir a la sostenibilitat del sistema sanitari.

D'una banda, l'aplicació d'una taxa per a l'emissió i dispensació de receptes mèdiques, l'euro per recepta, aprovada per aquest Parlament en la Llei de mesures fiscals i financeres. Aquesta taxa, que respon a la necessària contribució a la sostenibilitat del nostre sistema sanitari en un moment tan complicat com l'actual, va entrar en vigor el passat 23 de juny. Ens consta que, més enllà d'algunes disfuncions de caràcter informàtic que les noves sistemàtiques poden generar, aquesta taxa s'ha implantat sense problemes greus.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, volem agrair la responsabilitat de la ciutadania i reconèixer l'esforç dels ciutadans i, també, dels professionals farmacèutics en tot aquest procés.

Cal dir que quan es va dissenyar aquesta taxa i la seva implantació, tot i que les mesures econòmiques eren necessitats econòmiques importants, es va fixar un període de tres mesos per posar-la en marxa; un període de temps suficient que permetés la seva aplicació amb garanties.

Una setmana després de la implantació d'aquesta taxa farmacèutica també han entrat en vigor els nous copagaments fixats pel Govern de l'Estat en el Reial decret llei 16/2012. Som conscients que l'aplicació d'aquest nou copagament ha resultat força difícil a causa de la celeritat en l'entrada en vigor i la manca de disponibilitat de dades i d'adaptació del sistema en un termini raonable.

D'altra banda, sabem que el Departament de Salut ha establert un sistema transitori per donar compliment a la legalitat i, alhora, no causar perjudicis ni als ciutadans ni als professionals sanitaris.

Però el Grup Parlamentari de Convergència i Unió voldríem conèixer, honorable conseller, amb més detall la valoració i el capteniment del Govern amb relació a l'entrada en vigor d'aquesta mesura.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Presidenta... Il·lustre diputada, bé, nosaltres entenem que el copagament farmacèutic en un sistema nacional de salut, que no de seguretat social, ha de ser per nivell de renda, atès que la contribució directa dels ciutadans es fa per nivell de renda i de manera progressiva.

Per tant, entenem això i ho entenem sempre que no suposi una barrera econòmica a l'accés al medicament o, per contra, suposi una exclusió per la despesa excessiva generada per aquest copagament. Malgrat això, creiem que segurament els trams que el reial decret contempla haurien pogut ser uns altres.

Però, dit això, nosaltres creiem que, tal com se plantejava a l'inici d'aquest copagament per nivell de renda en l'àmbit de tot l'Estat, el mecanisme més idoni no era el rescabament i, per tant, l'anticipació d'aquests

diners, atès que el sistema sí que contempla aquests topalls que limiten el problema de l'accés al medicament, i també, per altra banda, l'excés de diners, si un té molts medicaments i és un malalt crònic.

Fixi-s'hi, nosaltres vam tenir els sistemes d'informació a Catalunya amb deu dies d'anticipació. I això vol dir canviar tots els sistemes d'informació per poder recollir dos paràmetres molt importants: un, quins eren els nivells d'obligació d'aquest copagament, i, un segon, quins eren els topalls de cada una d'aquestes persones que hi estaven obligades. Això ens feia molt difícil poder aplicar això i vam optar per un sistema transitori, que hem explicat públicament i que als ciutadans, mitjançant un full informatiu, els diem, al conjunt del sistema –bàsicament a l'atenció primària–, en què consisteix.

Però miri, per entendre'ns bé, jo li poso un exemple molt ràpid: una persona, una dona de setanta-sis anys que tingui hipertensió arterial, una malaltia bascular crònica, una dislipèmia, una osteoporosi severa –és un fet real, eh?, i com aquests, 360.000 ciutadans en aquesta situació–, amb totes aquestes patologies i alguna més, consumeix tota una sèrie de medicaments que li suposarien una anticipació en copagament de 125 euros mensuals, quan el seu topall seria de 8 euros. En el conjunt de Catalunya significarien 3 milions d'euros anticipats en sis mesos per part dels ciutadans i que haurien de rescabalar des de l'Administració catalana.

Creiem que és molt més fàcil, i hem pogut fer-ho informàticament, sobretot per la gran col·laboració del Col·legi de Farmacèutics, que aquest rescabament es produeixi el mes següent, un cop comptabilitzat el mes anterior.

Creiem que això evita anticipar aquests diners...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de salut

...i, per tant, ja que les circumstàncies ens obliguen a prendre mesures determinades, que això afecti el menys possible als ciutadans.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les inversions en empreses.

Pregunta

al Govern sobre les inversions en empreses
(tram. 310-00254/09)

La formula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Honorable Conseller Mena, des de fa temps s'escolten persones que diuen que ja no

llegeixen o no escolten les notícies perquè no n'hi han de positives, i això els crea un gran desànim.

També, des de fa temps, parlant amb empresaris i industrials catalans de com els van les coses, alguns et diuen «bé, anem tirant»; altres, «aguantem»; altres et diuen «potser amb menys alegries, però la veritat és que no ens podem queixar». Però t'ho diuen flui-xet i t'ho diuen amb la boca petita. I tots sabem que hi han coses que no van prou bé, però n'hi han moltes que van més bé, que funcionen i que van millorant. I amb aquesta actitud tan poc positiva, de desànim col·lectiu, no afavorim la reactivació ni la idea que nosaltres som part de la solució d'aquesta crisi. I, així, moltes vegades ens passen desaparegudes notícies que són molt positives i que, sens dubte, són part d'aquesta reacció-solució per sortir de la crisi.

I m'agradaria anomenar-ne algunes, d'aquesta setmana: «Catalunya ha registrat una disminució de l'atur de 15.356 persones, un 2,4 menys que el mes anterior, i és el quart mes consecutiu que Catalunya registra un descens de les dades de l'atur.» Per tant, marquem tendència.

O, segons l'informe anual sobre la indústria catalana del 2011, la indústria catalana va ser el sector que més va créixer el 2011. O les exportacions, que activen la indústria a Catalunya, han tingut un augment del 13,5 en el 2011, tendència que continua aquest any 2012. Evolució positiva de la inversió industrial; la taxa més alta dels darrers quatre anys.

I, parlant d'inversió industrial, la multinacional alemanya, per exemple –aquest mes de juny sortia–, inverteix 100 milions d'euros en la creació de tres laboratoris de R+D+I a Catalunya. O «Going Green posarà en marxa una planta de producció i assemblatge de motocicletes elèctriques a Catalunya.» O altres, com Laboratoris Merck, Honda, Baas, etcètera, que faran importants inversions a Catalunya.

Per això, conseller, el nostre grup voldria conèixer quina és la valoració que fa el Govern amb relació a les darreres notícies aparegudes sobre inversions industrials a Catalunya; notícies que pensem que són molt positives i que formen part d'aquesta solució i que donen mostra de les polítiques de reactivació i creixement econòmic d'aquest Govern.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Senyora diputada, en efecte, el pal de paller del Pla d'actuacions industrials i empresarials, però també del Pla d'energia i canvi climàtic, o del Pla e-digital, o del que encara estem redactant, pla estratègic de turisme, situen..., plans estructurals com a pal de paller de la inversió, i en particular l'atracció d'inversió estrangera directa, juntament amb la internacionalització, la innovació, amb les inversions associades que porten.

Per això és molt important que fomentem els trenta-quatre centres de promoció de negocis que tenim a Catalunya. Ara no només ajuden les empreses catalanes a sortir al món, sinó també que, a través d'Invest in Catalonia, depenent d'ACCIO, de la Direcció General d'Indústria, estan participant en aquest procés d'atracció d'inversió cap a Catalunya. Ep!, en un entorn que no és favorable, tots ho sabem, començant per la incertesa en el si de la Unió Econòmica i Monetària.

Aquests trenta-quatre centres de promoció de negocis i la mateixa Direcció General d'Indústria estan gestionant una cartera, a hores d'ara, de 240 projectes d'inversió, majoritàriament procedent de l'estranger, i volem arribar proactivament a 500 projectes al llarg de tota la legislatura. En molts casos, projectes que s'anomenen «greenfield», és a dir, d'empreses que no tenen presència en el moment present a Catalunya. De tots els sectors, senyora diputada: de l'automòbil, del químic, de les tecnologies de la informació i les comunicacions, centres de serveis compartits des de Catalunya per a Europa, Àfrica, Middle East i, fins i tot, l'Índia; projectes d'inversió en recerca i desenvolupament; de diferents països d'origen: la Unió Europea, vostè esmentava; d'Alemanya, Henkel, però jo hi afegiria Continental, BASF; de Rússia, Lukoil; dels Estats Units, Dow Chemical, al polígon químic de Tarragona, o Accenture; del Japó, tota una munió d'empreses que han invertit aquest any –Fujitsu, Ricoh, Nisshin Oillio–; d'economies emergents, inversions que ja vénen del Brasil, per exemple, amb Hayes Lemmerz, o implantacions xineses, no només al port de Barcelona –en les properes setmanes espero que es pugui anunciar una primera i important implantació industrial xinesa a Catalunya–, o, vostè ho esmentava, fins i tot, Going Green, una empresa que estava situada a Madrid i que l'hem capturada, gràcies a la nostra xarxa de proveïdors, cap a Catalunya.

És veritat que hem de distribuir tota aquesta inversió arreu del territori. Fomentant l'emprenedoria local, ajudant les empreses catalanes i, a més, amb la inversió estrangera directa, tenim un futur per al teixit industrial a Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el pagament als Mossos d'Esquadra pels serveis prestats els dies de jornada electoral.

Pregunta

al Govern sobre el pagament als Mossos d'Esquadra pels serveis prestats els dies de jornada electoral (tram. 310-00255/09)

La formula l'il·lustre senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, quina és la valoració del Govern sobre el pagament als agents dels

Mossos d'Esquadra pels serveis prestats durant les jornades electorals, i concretament amb motiu de les passades eleccions generals, celebrades el passat dia 20 de novembre de 2011.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. Els agents del Cos de Mossos d'Esquadra que treballen en les jornades electorals tenen encarregades durant aquell dia, a més de les tasques habituals de la garantia de la seguretat ciutadana i de l'ordre públic i de l'exercici dels drets i deures dels ciutadans, un conjunt de tasques addicionals establertes a la Llei de règim electoral: protegir els locals on es procedeix a la votació, prestar auxili als membres de les meses, vetllar per la correcció de la jornada electoral dins i fora dels locals electorals.

Aquestes tasques addicionals, tant per normativa de la Generalitat, en el cas de les eleccions al Parlament, com per normativa estatal en el cas de les eleccions estatals i municipals, es retribueixen a tots aquells que han treballat en aquesta jornada i que no han rebut cap contraprestació per concepte d'hores extraordinàries, ni en forma de dies de festa com a compensació; reben una gratificació extraordinària.

En aquest cas, i pel que fa a les eleccions relatives a les eleccions generals de l'any passat, després d'una sèrie de consultes amb la delegació del Govern, s'han començat ja a satisfer les gratificacions corresponents a les eleccions generals del 2011.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pere Calbó i Roca

Com bé ha dit, conseller, amb motiu de les eleccions generals, els agents de Mossos d'Esquadra treballen per garantir la seguretat en el procediment electoral. I per aquesta feina reben una compensació econòmica directament del Ministeri de l'Interior. Per cobrar-la, la Generalitat ha d'introduir les dades dels agents en l'aplicació informàtica CAPPER i enviar al ministeri un certificat, com vostè ha dit, on s'expressa que aquests agents no han percebut una altra gratificació per aquest concepte.

El mes de febrer, quan ja havien introduït les dades d'un nombre important d'agents, el seu departament decideix que s'ha de canviar el procediment i demanen que el ministeri transfereixi directament els diners a la Generalitat i que vostès faran directament la transferència als agents. Per sol·licitar aquest canvi al·leguen raons de seguretat i de protecció de dades, que, per cert, no tenen base jurídica. Aquest és un procediment regulat per un reial decret de 1993 que va ser

modificat el 1999. El mes d'abril, el seu departament insisteix en el canvi de procediment.

Davant d'aquesta actitud reiterada i els retards –i ho subratllo, els retards– que comportava en el pagament dels agents, el Govern amplia el termini perquè els faciliti les dades per poder pagar els agents.

Finalment, el 30 de maig els remet un escrit que diu que, si no faciliten les dades, el Ministeri de l'Interior no podrà pagar els agents.

Per això li demanem que expliqui a cadascun dels 2.814 agents dels Mossos d'Esquadra afectats per què ha retardat de forma injustificada i innecessària la tramitació de les seves dades perquè poguessin cobrar del ministeri; per què no ha facilitat des d'un primer moment aquestes dades –ja podrien haver cobrat si no s'hagués produït aquest retard innecessari–; per què s'ha esperat fins al darrer moment, quan se l'ha advertit que, si no facilitava les dades, els agents no cobrarien; quines responsabilitats assumirà el seu departament pel perjudici que ha provocat als 2.814 agents del Cos dels Mossos d'Esquadra?

Conseller, li ho he dit en nombroses ocasions i avui li ho reiterem, deixi de fer de conseller sobiranista i faci, si us plau, de conseller d'Interior; els agents li ho agrairan.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Interior

Sí. Senyora presidenta, moltes gràcies. Senyor diputat, nosaltres vàrem intentar, quan vàrem observar que el procediment que es venia fent des de ja fa anys, com vostè ha dit, que era el mateix Govern de l'Estat el que, a partir de la informació que es facilitava de les dades personalitzades dels diferents agents que participen en les eleccions generals i en les municipals..., i que feia corresponentment el seu pagament individualitzat..., que es centrés en una dinàmica de major confiança, de major seguretat i de major perspectiva d'autogovern. I vàrem plantejar a la delegació del Govern que es plantegés, per primer cop, doncs, una transferència directa al Govern de la Generalitat i que fos la Generalitat, el Departament d'Interior, qui efectués aquesta transferència individualitzada. Després de diferents consultes, tant des d'un punt de vista jurídic com també administratiu, finalment la delegació del Govern ha insistit i ha reiterat que volien fer ells directament aquesta transferència individualitzada.

Finalment, el mes de juny, doncs, vàrem facilitar aquesta informació, malgrat que continuarem intentant, i espero que els diputats d'aquest Parlament hi donin suport, que una visió de major col·laboració institucional i de major reforçament del nostre autogovern i també de no anar facilitant les dades permanentment a altres administracions de les nòmines dels nostres funcionaris públics la puguem fer des del Govern de la Generalitat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el futur del Parc Agrari del Baix Llobregat.

Pregunta

al Govern sobre el futur del Parc Agrari del Baix Llobregat (tram. 310-00248/09)

La formula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Conseller, aquests dies el Parc Agrari del Baix Llobregat ha fet catorze anys. Però si s'hi instal·la Eurovegas deixarà d'existir. El Baix Llobregat, amb el seu parc agrari, les zones humides, els aqüífers, el delta del Llobregat, té un alt valor natural i una riquesa que demana protecció. Si aquesta iniciativa tira endavant, es produiria una ferida irreparable en aquest territori.

Conseller, si Eurovegas anés a terrenys del parc agrari, compartiria aquesta afirmació?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, que jo sàpiga en aquests moments no hi ha cap decisió presa al respecte. Per tant, en la mesura que no hi ha cap decisió presa, jo no li puc contestar aquesta pregunta que vostè em formula, perquè estariem fent hipòtesis de futur que en aquests moments crec que no és bo que es facin, per diferents raons, que estic segur que vostè també les entendria i les comprendria i a més a més les compartiríem.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Jaume Bosch i Mestres

Conseller, i què hi feien els representants d'Adelson la setmana passada passejant pel parc agrari?, què hi feien?

Miri, l'argument que li he llegit –l'argument que li he llegit– no l'hem inventat els «radicals» d'Iniciativa, forma part d'una declaració del bisbat de Sant Feliu. I li podríem citar arguments del Centre d'Estudis Comarcals, d'Unió de Pagesos o de la Taula del Tercer Sector. O recordar-li el que diuen militants del seu mateix partit: «Eurovegas és un monument a la misèria humana.» O el que han declarat membres del Conca: «Hipoteca la imatge de Barcelona com a plataforma

per a la cultura, la ciència, la innovació i la tecnologia, que són les armes amb què hem de combatre, no amb les del joc.»

Però el president Mas parla de llocs de treball. Doncs, parlem-ne. Al parc agrari, segons la diputació, hi treballen més de 1.500 persones; un total de tres mil si hi sumem els llocs indirectes. D'entrada, perdem tres mil llocs de treball.

Recorda què varen votar el president Mas i vostè al debat sobre agricultura de l'any 2010? Protegir el sòl per a usos agraris, fer estudis d'impacte agrari en tots els projectes de transformació de sòl no urbanitzable en urbanitzable o promoure els canals de venda de proximitat.

I en lloc de fer tot això, volen expropiar terreny agrícola per regalar-lo com a terreny urbanitzable a un personatge que el *New York Times* titlla de «miserable» i que vol demanar 4.000 milions d'euros als mateixos bancs que es neguen a deixar diners a les famílies i les empreses del país; un personatge que ens ofereix tornar al model que ens ha portat a la crisi: totxo, especulació immobiliària, precarietat laboral i destrucció del territori, i, a més, màfies, joc i prostitució.

Conseller, Eurovegas és una estafa i una trampa. I alguns de vostès –alguns de vostès– ho comencen a intuir. (*Remor de veus.*) Si estimen el país, rectifiquin ara que hi són a temps.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè pregunta sobre el parc agrari. Vostè ha recordat que fa catorze anys que es va crear aquest consorci; és un consorci creat per la Diputació de Barcelona i que forma part de la xarxa de parcs de la Diputació de Barcelona. La Generalitat de Catalunya des de l'any 2006 en forma part com a últim membre que es va incorporar a aquest consorci. I formen part d'aquest consorci la diputació, com he dit, el Consell Comarcal del Baix Llobregat, Unió de Pagesos, diferents ajuntaments del Baix Llobregat... (*per motius tècnics no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador*) –llàstima– i la Generalitat de Catalunya.

En aquests moments, el que fa la Generalitat de Catalunya és participar en aquest consorci del qual no té la majoria. Vostè sap que qui gestiona el consorci és el Consell Comarcal del Baix Llobregat. El que fa és intentar col·laborar, ajudar i intentar buscar complicitats per fer allò per al que està destinat i cridat aquest consorci agrícola del Baix Llobregat, amb tot el que comporta i amb totes les conseqüències.

Amb relació a la pregunta, consideració que vostè fa sobre el projecte d'Eurovegas, li he de dir dos coses. La primera és que el portaveu del Govern, que és qui en té la missió, ha dit tot el que havia de dir sobre aquesta qüestió. I jo, evidentment, a ell em remeto, per-

què no tinc per què..., «no tinc» no, no vull dir més coses de les que ell ha dit en aquest sentit, no?

I, en segon lloc, m'agradaria també fer-li una última afirmació, que és la següent. El senyor Antoni Castells, conseller d'Economia en l'època del tripartit, dilluns, fa dos dies, per tant, no fa massa temps, va explicar que el projecte d'Eurovegas el va iniciar el Govern tripartit l'any 2008.

Per tant, l'emplaço que, si vol tenir més informació de per què es va començar a negociar l'Eurovegas a Barcelona l'any 2008 amb el Govern en què vostè participava com a govern tripartit, parli amb el senyor Castells, que li donarà complida informació sobre tot aquest projecte.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el nou sistema de preus públics, taxes i beques de l'ensenyament superior.

Pregunta

al Govern sobre el nou sistema de preus públics, taxes i beques de l'ensenyament superior (tram. 310-00250/09)

La formula l'honorable senyora Marina Geli, del Grup Parlamentari Socialista.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, fa pocs dies el president Mas i diversos membres del seu Govern van estar a Massachusetts. Nosaltres compartim fa temps de convertir la universitat de Catalunya en Harvard, és a dir que un element identitari del nostre país sigui la marca «universitat de Catalunya».

Però la vida, així, propera, és més complicada. I per això li demanem quins són els motius d'increment fins a màxims d'un 66 per cent dels preus de les matrícules universitàries i de la nova taxa de formació professional i quins són els resultats que vostè espera de la nova política de beques i ajuts anunciats.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyora diputada, la política de preus públics i beques del Consell Interuniversitari de Catalunya té dues intencions. La primera és mantenir i assegurar l'accés a tots els estudiants que tinguin la voluntat de fer estudis universitaris de Catalunya, sense barreres econòmiques.

I la segona, mantenir i impulsar la qualitat de les universitats catalanes. Com saben, és àmpliament cone-

gut que aquestes se situen a dalt de tot pel que fa a l'Estat espanyol i cada vegada estan destacant més a Europa. En l'últim rànquing, tres universitats catalanes apareixen entre les cent millors de les que tenen menys de cinquanta anys. I, evidentment, nosaltres no ens podem inventar universitats de quatre-cents anys, més enllà de l'única que tenim, eh? I, per tant, aquestes són les dues intencions.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies. Honorable conseller, ja tenim les universitats més cares d'Espanya: un 26 per cent de mitjana. Tenim un de cada cinc estudiants becats.

En l'exercici de l'autogovern s'han de prendre decisions: el País Basc, Andalusia, La Rioja, Galícia només apujaran l'IPC; Madrid, el 33 per cent; Castella i Lleó, el 22 per cent. Nosaltres..., vostè sap que no hi ha ningú més implicat que el Partit dels Socialistes a fer un pacte per la universitat de Catalunya, i fins i tot debatre clarament el model de finançament, d'estabilitat i de qualitat i equitat, però l'alertem de tres riscos –tres–, importants, eh?, que a més poden succeir.

Un, primer –depèn de quants alumnes al final tinguin beques, beques salari, crèdits i ajuts–, que és el trencament de l'ascensor social de l'equitat, en un moment, per descomptat, d'una precarietat extraordinària, de ser un 20 per cent més pobres que fa deu anys, com a mínim. Això també pot passar amb el copagament sanitari: trencament de l'equitat, un element mai estroncat en trenta anys ni en crisis anteriors.

Segon element: universitat interclassista, que també pot passar amb les llars d'infants. Quan tu apuges el preu públic i les beques les universitats privades també s'apugen, si la qualitat no es manté, la gent tria indistintament la privada i la pública i trenquem un principi importantíssim d'universitat interclassista.

Tercer element important, un debat que..., fixi's, algun em dia em declararé francesa, eh?, perquè..., ja m'enten, políticament francesa. Quan escoltava el primer ministre ahir, feia tot el contrari, deia: «Salvarem de l'austeritat l'educació.» Nosaltres hem abaixat un 18 per cent, conseller, els pressupostos a les universitats públiques. Per tant...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Marina Geli i Fàbrega

...amb compte, que el tercer risc és la fiscalitat justa...

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora diputada, és possible que tinguem les universitats més cares de l'Estat; també tenim les més bones. Al final tindrem el que paguem. Per tant, és absolutament essencial que complementem aquesta aproximació al finançament de la universitat amb assegurar mecanismes d'equitat. El nou sistema de beques que s'ha implantat és un sistema amb sis llindars –no amb un, com fins ara, sinó amb sis llindars–, que van des dels que no paguen res de matrícula..., ningú que no pagués matrícula fins ara pagarà matrícula a partir d'ara. Hem moderat la decisió del ministeri que qui no passa els exàmens satisfactòriament baixa a zero de matrícula, ha de pagar la matrícula completament. Això..., els llindars ens han permès, per exemple, que el que no paga matrícula i no té un rendiment satisfactori passa al següent llindar; és a dir, l'any que ve pagarà la meitat de la matrícula, però no tota, com seria... O sigui, fer sis llindars permet jugar amb una certa suavitat. Al final, per graus, els que pagaran més pagaran fins al 25 per cent del cost –el 25 per cent, eh?–, i calculem que això serà...

La presidenta

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Economia i Coneixement

...calculem que serà al voltant del 40 per cent dels estudiants.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el Centre d'Estudis d'Opinió.

Pregunta

al Govern sobre el Centre d'Estudis d'Opinió (tram. 310-00251/09)

I la formula la il·lustre senyora Laia Bonet, del Grup Parlamentari Socialista.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, el passat dia 27 de juny, el CEO va lliurar al Govern la segona onada del baròmetre de 2012. La pregunta que li formulem no va, no pretén abordar el contingut d'aquest baròmetre; estem convençuts que les dades que reflecteix aquest baròmetre responen fidelment a les respostes que van efectuar els ciutadans. La pregunta que li formulem és la següent: què en pensa, del fet que l'enquesta hagi arribat un dia més tard al Parlament i hagi estat lliurada pel secretari general de la Presidència?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Sí, gràcies, presidenta. Diputada, miri, a mi no em consta –i n'he revisat tots els antecedents– que les trameses del CEO hagin arribat amb retard i, per tant, tots els antecedents que he revisat han arribat amb forma i temps. Home, em sorprèn que vostè pugui arribar a qüestionar els resultats de les enquestes. Una altra cosa és que a vostè ni li puguin agradar, no?, però el fet que vostè em digui que ja no preguntará sobre el mateix, doncs, és una cosa que em sorprèn.

En tot cas, deixi'm que li digui que el Govern, tal com vostè em preguntava, sobre el capteniment que té el Govern amb el CEO..., el té en gran valor i en gran respecte, i a més a més, tot i les modificacions legals que hem fet justament per agilitzar l'activitat administrativa i aportar una millora en el redactat quant a l'adscripció departamental del CEO, sempre han estat basades en aquests criteris pels quals ha estat creat el CEO, que són la transparència, la independència i el rigor tècnic.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, si li feia aquesta pregunta és perquè considerem que el Govern novament –novament– s'ha saltat les regles del joc amb aquesta cambra parlamentària. No entenc la seva resposta, no l'entenc, perquè jo li he anunciat que no anava de contingut de les enquestes del CEO i perquè vostè ho sap des del dilluns, que no anava de contingut. A pregunta del Govern sobre de què aniria la pregunta, sap vostè que li vam respondre que no aniria del contingut; i arriba vostè amb aquesta resposta formulada. No hi ha més sord que el que no vol escoltar.

En tot cas, permeti'm que li digui que la llei és molt clara en establir que la primera obligació del Govern en aquestes enquestes rebudes per part del CEO és el trasllat simultani de les enquestes al president del Govern i a la presidenta del Parlament. A quina hora se li va lliurar al president l'enquesta? Aquesta és la pregunta que li faig. Li ho pregunto perquè, malgrat que la nota de govern penjada a la pàgina web del Govern és de les 10.37 del dimecres, el document no va tenir entrada en el Registre d'aquest Parlament fins a les..., perdó, sortida del Departament de la Presidència, fins les 8.57 de l'endemà, dijous, amb la qual cosa els grups en vam poder disposar a mig matí del dijous.

I a més a més li pregunto: qui l'hi va lliurar al president?, el director del CEO o el secretari general de la Presidència? I també li ho pregunto perquè en això la llei també és molt clara: el director del CEO ho lliura al titular del Departament de la Presidència, i aquest, que té la custòdia sobre aquesta informació fins al moment del trasllat simultani, ho repeteixo, a les dues presidències, les dues primeres institucions del país, és el titular del Departament de la Presidència, és el president de la Generalitat, senyora vicepresidenta, i no el

senyor Francesc Homs. Jo crec que no l'han nomenat conseller de la Presidència encara, i si no l'han nomenat és perquè volien un govern prim, i millor, és clar.

En tot cas, permeti'm que li recordi que en matèria d'enquestes, vicepresidenta, plou sobre mullat. Per la gestió de les enquestes ja va haver de dimitir en el seu moment un alt càrrec de Convergència. Estem davant d'un nou incompliment de la llei per part del Govern del president Mas, i aquest és un fet molt greu. No sé si aquest incompliment...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Laia Bonet Rull

...és per desídia –acabo–, distracció o decisió volguda...

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Senyora Bonet, miri, jo no entenc aquesta actitud de vostè de tornar a qüestionar tot el que fa referència a aquesta institució i el CEO. Ho van fer des del seu inici –ho van fer des del seu inici. Miri, vostè sap perfectament que qui entrega aquesta informació és el director del CEO, com així ho va fer, i que aquesta segueix els tràmits que ha seguit durant tots aquests mesos en l'entrega de tots els baròmetres. Escolti, el fet que al Parlament hagi arribat unes hores més tard, doncs, miri, escolti, què vol que li digui?, jo d'aquesta informació, d'aquest petit detall no en dispo. En tot cas, escolti, això el que no ha de fer és posar en crisi en cap moment tota la seva actuació ni tornar a posar sobre la taula cap ombra de dubte. I em sembla que tots tenim una feina aquí important de reconeixement d'una institució que sota aquests criteris de rigor tècnic, transparència i independència ha treballat, està treballant i treballarà. I, per tant, lamento aquesta actitud seva de voler posar en qüestió o voler posar qualsevol ombra de dubte sobre el procediment que ha seguit, que, li ho repeteixo, ha estat el mateix que s'ha estat fent durant tot aquest temps.

Deixi'm, de tota manera, que li posi sobre la taula, en ares d'aquesta transparència, que per altres motius el mateix director del Centre d'Estudis d'Opinió ha demanat la seva compareixença..., no per explicar això, sinó que ha demanat la seva compareixença...

La presidenta

Senyora vicepresidenta...

La vicepresidenta del Govern

...al Parlament, cosa que no havia passat en l'anterior legislatura.

La presidenta

La pregunta següent és al president de la Generalitat i és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els beneficis de la privatització d'Aigües Ter Llobregat, Tabasa i Túnel del Cadí (tram. 317-00161/09)

La formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, ens agradaria que ens expliqués en seu parlamentària quin és el negoci i el benefici que tindran la Generalitat i els ciutadans de Catalunya amb la privatització i la concessió d'Aigües Ter Llobregat i amb la privatització dels túnels de Vallvidrera i dels túnels del Cadí. Actualment, els ciutadans deuen saber que són empreses participades, empreses públiques que són rendibles, empreses que donen serveis públics –en aquest cas el servei de l'aigua–, que donen també serveis sobre les infraestructures de Catalunya, i aquest Govern, segons sabem, té la intenció de privatitzar-les, de donar concessions, perquè, en definitiva –i corregeixi'm si m'equivoco–, ens endeuem amb un decret que votarem demà, ens endeuem, tindrem més deute; alhora, concessionàries que s'allargaran més temps, per tant més temps pagant peatges; més pujades de preus, la privatització d'ATLL dispararà el preu de l'aigua fins a un 20 per cent... I, per tant, ens pot explicar, senyor president, quin és el negoci o de qui és el negoci?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, ho vaig explicar l'altre dia; no sé si vostè aquell dia estava prou atent o no, però ho tornaré a comentar, perquè em sembla que val la pena, no? L'únic objectiu que té això, que són uns actius públics que es poden donar en concessió –s'ha de veure si després hi ha gent del món privat que hi tingui interès o no; això ja ho veurem, perquè el concurs no està, a hores d'ara, adjudicat–, l'única intenció que té és obtenir uns ingressos que ens permetran reduir el dèficit, en lloc d'haver de reduir el dèficit a través d'afectar, per exemple, les polítiques socials. I vostè ens haurà de dir si prefereix vendre patrimoni que es pot vendre i que poden gestionar els privats, a canvi de no haver d'afectar més les polítiques socials d'aquest país.

La presidenta

Per a la replica, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí, gràcies. Senyor president, jo li ho torno a repetir: potser no ho vaig entendre jo o molta gent no entén que una empresa que és rendible, que és patrimoni de tots, es vengui, s'allargui el peatge de les concessionàries –en aquest cas dels túnels de Vallvidrera i el Cadí–, es paguin més anys, es pugui apujar el preu i es pagui més cara l'aigua. No sé si per a vostè el servei d'aigua és un servei públic o si és un servei que es dona a tots els ciutadans. Nosaltres considerem que el servei d'aigua és essencial. Que s'apugui un 20 per cent l'aigua a tots els ciutadans que ens estan veient, a tots els ciutadans de Catalunya, que se'ls apugin els peatges més temps, ens sembla prou important. I ara jo li ho pregunto al revés: vostè ens haurà de dir si vol suprimir administracions públiques, si vol suprimir canals de televisió, si vol treure ambaixades, si vol suprimir subvencions o si vol privatitzar i vendre's el patrimoni de la Generalitat per aconseguir allò que es diu en castellà «pan para hoy, hambre para mañana», perquè és aconseguir avui un cànon per perdre ingressos en el futur. Aquesta operació, senyor Mas, potser li dona a vostè i al Govern de la Generalitat ingressos immediats, però el que fa és vendre's patrimoni, el que fa és apujar els preus de l'aigua i dels peatges, i el que fa és donar el negoci a unes concessionàries que fins ara eren públiques, unes empreses que eren rendibles, hi insisteixo, no eren empreses no rendibles. En definitiva, socialitzem les pèrdues i el deute; privatitzem, en tot cas, els beneficis, i apugem els preus dels serveis, hi insisteixo, com l'aigua.

Senyor Mas, si vostè ha de retallar, retalli en estructures polítiques, retalli en tot allò de construcció nacional, que vostè no en retalla ni un gram, i, en canvi, no retalli serveis públics, perquè al final no sabem de qui és el negoci. Espero que el negoci no sigui per a unes altres concessionàries...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Albert Rivera Díaz

...que sempre guanyen, com al Monopoly.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, l'aigua ha de pujar en qualsevol cas. Sap per què? Perquè les empreses que la gestionen estaven en fallida, i no deu ser per responsabilitat del Govern actual de Convergència i Unió. I, quan hi ha unes empreses que estan en fallida, una de dues: o liquides aquest servei i vas a un país que seria una república bananera, o ho intentes arreglar; i això és el que estem fent. I, desgraciadament, arreglar els grans problemes que s'han generat

causa una sèrie de perjudicis; però, si no s'arreglen, els perjudicis encara són més grans i són més importants.

Segon, és curiós que vostè posi el dit a la nafra quan es parla de privatitzar o de concessionar empreses públiques de la Generalitat i que, en canvi, quan per exemple es va posar sobre la taula poder privatitzar AENA, que és una empresa pública de l'Estat, vostè no digui re. És curiós –és curiós. Resulta que quan és l'Estat que ho ha de fer, aleshores el judici és un; quan és la Generalitat, resulta que el judici és un altre.

I tercer, nosaltres hem d'explicar moltes coses, però vostès també n'hauran d'explicar una: els 880 milions d'euros que la Generalitat té aquest any en el pressupost per a privatitzacions i vendes de patrimoni, si no els traïem per aquesta via, d'on els estalviem 880 milions d'euros? Perquè amb la llista que vostè està fent no traurem ni l'1 per cent d'això –ni l'1 per cent–, senyor Rivera. Per tant, d'on els hauríem de treure? De reduir la sanitat, de reduir l'ensenyament, de reduir les universitats, de reduir la formació professional, de reduir la dependència, de reduir les persones discapacitades, etcètera. És això el que vostès volen? (*Veus de fons.*) Doncs, potser que, en lloc de reduir això que ja ho hem hagut de tocar, malauradament, no insistim en això si podem –i podem en aquest moment– vendre un patrimoni de la Generalitat que pugui ser atractiu per a altres.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'actuació del Govern davant dels atacs a la llengua catalana (tram. 317-00162/09)

I la formula l'honorable senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. En primer lloc, president, deixi'm que el convidi a passejar pel Parc Agrari del Baix Llobregat, per les zones protegides del delta, per parlar amb agricultors i els gestors de la zona.

Aleshores, potser m'explicarà alguna cosa del que no ens expliquen del projecte, i aleshores potser entendrà també una de les raons per les quals no volem Eurovegas al Baix Llobregat. Perquè amb un territori tan pressionat com el Baix Llobregat no s'hi juga, com tampoc no es juga amb la llengua, i a aquí vaig, president.

El poder judicial espanyol hi ha tornat. El Tribunal Suprem s'ha extralimitat en les seves funcions pel que fa a l'ús de la llengua a la nostra escola, a l'escola catalana. Aquest no és un episodi aïllat, és un episodi que forma part d'un atac constant i judicialitzant el model d'escola catalana. Això és una estratègia organitzada, com ho és pel Partit Popular a les Illes, al País Valencià o en el cas de l'Aragó que neguen la unitat de la llengua.

La pregunta que li volem fer, president, és: si bé, com ha dit el conseller Mascarell, la millor política en matèria de llengua és la de la pau, la tranquil·litat i la concòrdia, sembla que aquest no és el model que utilitza el Partit Popular i els que es volen carregar el nostre model d'escola i el nostre nervi social i nacional. Què farà el Govern, president, en aquest cas?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Simó, no li respondré en el tema d'Eurovegas, que vostè l'ha tret de passada, per una raó: perquè si l'hagués volgut preguntar l'hauria convertit en la pregunta i com que només s'hi ha passejat, doncs, deixem-ho córrer, no? Si algun dia té interès a preguntar això, pregunti-ho directament. Però vostè ha preguntat per una cosa més important, que és la llengua, bastant més important, des d'un punt de vista no només de la identitat, sinó de l'estructura i de l'ànima del país.

I, en aquest sentit, doncs, què farà el Govern? Vostè sap perfectament el que fa el Govern: fa el mateix que farien vostès si estiguessin al Govern, que és defensar el nostre model, dir clarament que no hi haurà ni un pas enrere en aquest model d'immersió en català; que hi poden haver sentències, resolucions, tot el que vostè vulgui, però que el model és el que és; que està socialment acceptat per part de més del 90 per cent de la societat catalana i d'una amplíssima majoria d'aquesta cambra; i, sobretot, una cosa que ja seria un argument jurídic, a més a més, que és que hi ha una llei que se'n diu «la Llei d'educació de Catalunya», també àmpliament votada per aquesta cambra i vigent, que està per sobre de qualsevol decret que pugui estar impugnada. I aquesta llei no ho està, d'impugnada. I, per tant, el curs que ve s'aplicarà la llei, que vol dir que no es tocarà res respecte al que hi ha, ara, des del punt de vista de la immersió lingüística en català.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. No, president, jo el convidava a passejar, no que em respongués, ja em respondrà quan passegem pel parc agrari. (*Veus de fons.*) En tot cas, i tornem a la qüestió... (*remor de veus*), i tornem a la qüestió de la llengua... (*veus de fons*), què...?, què...?, no puc convidar el president a passejar per la meua comarca? (*Rialles.*)

A veure, president, el que entenem nosaltres: clar que compartim això. La majoria d'aquesta cambra comparteix aquesta defensa, però el que no podem fer és ignorar la que ens ve a sobre: la Llei d'educació de Catalunya està impugnada al Tribunal Constitucional pel Partit Popular, amb el qual vostès governen.

Vostè no comparteix el que va dir Xavier Trias, alcalde de Barcelona, que ells no podien pactar amb un partit que judicialitza la llengua catalana? El senyor Trias ho té claríssim! Vostès ho tenen clar, això? Perquè el principal responsable de les agressions a la llengua és el Partit Popular, i vostès hi pacten. Fins quan el CAC, fins quan els pressupostos de la Generalitat, fins quan la reforma laboral, mentre el Partit Popular no comparteix que la millor política sigui la de la pau, la tranquil·litat i la concòrdia en matèria de llengua, president?

Ens agradaria que ens respongués.

I la funció de qui governa, i també de l'oposició, és posar-se d'acord per veure-les venir, per anticipar-se. Per tant, no ens pot agafar per sorpresa això de la LEC. Demanin als seus socis en tantes i tantes coses que retirin el recurs que tenen presentat al Tribunal Constitucional sobre la LEC. Ja veurà si així les coses ens comencen a anar d'una altra manera.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Em sembla, senyora Simó, que a vostè no li preocupa tant, en aquest cas, el tema de la llengua, sinó el tema més de la politiqueria, per dir-ho així, de si hi ha pactes amb el Partit Popular o no, etcètera (*veus de fons*), i utilitza aquest argument per, després, posar-hi el tema de la llengua pel mig. Fa la impressió, a través de la seva intervenció, que això va d'aquesta manera.

Però, bé, en el cas que els preocupi, com jo ho penso, el tema de la llengua, que deu ser el cas, aleshores parlem seriosament. Vostès saben que la LEC no està impugnada en aquests apartats. Diguin-ho obertament, no creïn intranquil·litat allà on no hi ha de ser. Per què han de burxar en una ferida que no existeix? Per què? Per fer mal a no sé què? Per fer mal a no sé qui? Per treure pit innecessàriament? Aquests articles de la llei que parlen del tema del català a l'escola no estan impugnats per ningú, i, per tant, no hi ha d'haver cap sentència contrària a això, ara com ara.

Ens hauríem de preocupar, vostès i nosaltres, i en això li donaria tota la raó, però vostè no ho ha tret, que a nivell de Madrid, que a nivell del Parlament espanyol es vulgui fer alguna iniciativa legislativa de modificació de la llei actual, perquè d'aquesta manera, a través de la legislació bàsica ens vulguin colar això, que a vostè li preocupa i a nosaltres també. Això és el que ens ha de preocupar, però no el tema de l'inici del proper curs i ni el tema de si el PP o Convergència i Unió aquí no sé què o no sé què més.

Perquè nosaltres, com a govern —que, per cert, no hi veig consellers del PP, en aquest Govern—, defensarem la immersió lingüística en català.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la presa d'una decisió per part del Parlament amb relació al projecte del complex Eurovegas (tram. 317-00163/09)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Jo sí li pregunto, senyor Mas, Eurovegas. I ho dic perquè, davant de la petició d'informació i les protestes d'aquest grup, vostè va dir que: «Els d'Iniciativa vagin a posar pancartes a la cua de l'atur.» Pobresa argumental, manca de transparència. Però li vull fer una proposta solemne: abans que el senyor Adelson decideixi, que decideixi aquest Parlament. I que, per tant, amb informació, amb debat i allà on hi ha la sobirania del poble es prengui la decisió i no l'externalitzin al magnat del joc.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, aquest Parlament decidirà en allò que li toqui. (*Veus de fons.*) És clar!, i, si s'ha de fer una llei, doncs, òbviament passarà per aquest Parlament, com han passat totes les lleis, perquè no poden passar per un altre lloc que no sigui aquest Parlament.

I vostès, amb el seu pes, hi podran dir la seva, podran influir, podran ajudar, podran transaccionar, podran presentar esmenes, i després es veurà si en aquell moment, en el cas que hi hagi algun tipus de llei, doncs, vostès tenen pes suficient per aturar un projecte que, per cert, ara com ara, no està concretat. Vostès fan un gran numeret del tema d'Eurovegas..., i a veure si algun dia, si això es perd, algú més després ho lamentarà. I tot això que vostès (*veus de fons*) —no parlo de vostès—, tot això que ara vostès diuen no sé què —no sé què, no sé què— d'Eurovegas, resulta que després es convertirà, si això es perdés, en una espècie de ball de llàgrimes que no hem estat capaços d'aconseguir.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. En primer lloc, haig de lamentar que no es retracti de les seves declaracions; lamen-

tables declaracions, senyor Mas. *(Veus de fons.)* Sí, perquè si algú no pot parlar d'anar a la cua de l'Inem, és vostè. Amb les seves retallades, amb el seu suport a la reforma laboral, hauria de ser vostè qui anés a la cua de l'Inem a explicar als afectats pels ERO que han augmentat un 44 per cent amb la seva contrareforma laboral, o als mestres que no s'incorporaran a l'escola o als més de vuit mil professionals de la salut.

Per tant, el que li demano en aquest capítol és prudència, perquè, precisament, si algú no pot parlar d'anar a parlar a la cua de l'Inem és vostè. O, si hi va, expliqui'ls que han votat en contra de totes i cadascuna de les propostes de redistribució per evitar les retallades i evitar els acomiadaments.

Segona consideració, lamento que un sobiranista entengui que aquest Parlament no pot decidir abans que decideixi el senyor Adelson. No estem parlant de les condicions, estem parlant de la decisió. I aquest Parlament hi té dret. I per això li exigeixo, perquè és el que s'exigeix en democràcia, debat i poder decidir –debat i poder decidir.

I miri, jo no vull que el magnat del joc, investigat per la justícia nord-americana, acabi decidint en comptes d'aquest Parlament, en comptes d'aquest poble. I abans que el senyor Adelson decideixi, el que cal és que aquest Parlament opti, discuteixi, s'informi, i que vostès donin la informació que avui estan negant.

Sé que és un problema que vostè rectifiqui, perquè cada cop li falten més arguments: primer, ho fiava tot a les retallades –les retallades són inútils–; després, al pacte fiscal; ara diu que el pacte fiscal és per a després de la crisi. I clar, ara li queden arguments tan pobres, si m'ho permet, com el d'Eurovegas.

Aquest monument a la misèria humana –ho diuen els seus militants, els de Convergència i Unió– no és la solució. I sé que rectificar li costa, però el que està en joc és massa. Eurovegas arriba per canviar l'estructura productiva, les relacions econòmiques, les socials i fins i tot el territori, per canviar l'ADN del país. Queden setmanes i vostè ha de decidir si està...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...amb el país o amb els que juguen amb el país. Nosaltres tenim clar... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Vostès, senyor Herrera, tenen tot el dret del món d'estar en contra d'aquest projecte, però el que no poden pretendre és que perquè vostès hi estan en contra el projecte, d'entrada, ja sigui dolent. M'entenen? *(Pausa.)*

En parlarem tot el que vostè vulgui, senyor Herrera, però vostè coneix algun país del món a la mica seriós on les inversions estrangeres les decideixen els parlaments? *(Veus de fons.)* És així? Vull dir, les inversions estrangeres que es fan als Estats Units, al Regne Unit, a França, a Alemanya, a Itàlia, etcètera, aquestes passen pels parlaments, són els parlaments que decideixen si hi ha inversió estrangera o no.

Els inversors estrangers, senyor Herrera, funcionen d'una manera molt clara: miren el marc normatiu que hi ha en un país, miren aquell marc normatiu i si el seu projecte s'hi ajusta, de l'ordre que sigui, doncs, l'intenten promoure. I res més. *(Veus de fons.)* Ara, el Parlament, evidentment, podrà fer tots els debats que vulgui, i vostès els poden promoure, i segur que hi seran; no només els debats, fins i tot les resolucions i fins i tot, si hi ha el cas d'una llei, que ja es veurà si hi ha de ser o no, òbviament, aleshores sí que aquest Parlament té l'última paraula de si una llei es pot fer o no es pot fer. Per tant, no es preocupi, el Parlament intervinirà segur; el que no podem donar és la imatge als estrangers que en aquest país qualsevol inversió estrangera que sigui rellevant, important des d'un punt de vista econòmic, passa la seva autorització inicial pel Parlament de Catalunya.

Una altra cosa que els volia dir..., ja els ho ha dit el conseller Pelegrí, escolti'm, el senyor Castells està dient públicament que amb el tripartit i amb el senyor Montilla de president –vostès no eren al Govern?, no, sembla que no, però hi eren–, en aquell moment es va començar, ho diuen ells, a gestar el projecte d'Eurovegas. *(Veus de fons.)* I a més a més, ho van fer ben amagats. Llavors sí que no se'n parlava! Transparència a l'època del tripartit, zero. I vostès una de dues: o hi eren i no se n'assabentaven o hi eren i ho sabien i callaven.

(Remor de veus.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'actualitat política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment de les resolucions del Parlament i de les sentències dels tribunals i sobre la mesura de l'euro per recepta (tram. 317-00166/09)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president, el seu Govern és un govern seriós. És un govern que ha estat votat pel poble de Catalunya. I, per tant, li demano que en seu parlamentària vostè accepti i reconegui que les resolucions d'aquesta cambra són d'obligat compliment i que vostè les compli-

rà en tot moment i que a més el seu Govern complirà, en tot cas, les resolucions dels tribunals, els agradin o no, les resolucions que siguin i vagin envers la matèria que sigui.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, les resolucions d'aquest Parlament s'han de complir, òbviament, sempre que no contradiguin lleis aprovades pel mateix Parlament.

Si hi ha una llei aprovada pel Parlament que no permet el compliment d'una resolució, és obvi que la resolució, que està molt per sota d'una llei, no es pot complir.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies. Senyor president, dues consideracions que no tenen res a veure l'una amb l'altra: s'ha parlat en aquesta cambra avui que algunes resolucions del Tribunal Suprem van en contra del català. Permeti'm que, legítimament, digui que no és així. No es va en contra de ningú, sinó que es va a favor de tots, a favor d'un bilingüisme integrador. I que aquells que tan critiquen la política del Partit Popular a altres indrets i a altres comunitats autònomes també haurien de reconèixer que en aquestes comunitats que ells anomenen «Països Catalans» qui governa és el Partit Popular i la majoria del poble d'aquestes comunitats ha donat suport al Partit Popular. Per tant, això deu ser el que els molesta: la voluntat de la majoria del poble d'aquestes comunitats autònomes. (*Remor de veus.*)

Però avui, senyor president, vostè ha contestat només envers les resolucions. Les sentències dels tribunals són per complir-les. Vostè ha fet referència al recurs que envers la Llei d'educació ha presentat aquest grup parlamentari. I li dic: nosaltres no hem presentat cap recurs en contra que el català sigui la llengua vehicular, que és allò que manipulen els que sempre volen anar en contra del Partit Popular. Nosaltres volem que la llengua catalana sigui la llengua vehicular del nostre país. Però també volem, senyor president, que ho sigui també un bilingüisme integrador i el dret i la llibertat dels pares i dels nens a tenir aquesta riquesa plural i lingüística.

Però, envers el que li anava a preguntar, que era l'euro per recepta, nosaltres el vam votar amb vostès. (*Remor de veus.*) Sí, sí..., dues consideracions, dues consideracions prou importants. L'euro per recepta, senyor president..., aquest grup parlamentari presentarà avui la modificació de la llei de l'euro per recepta. Nosaltres

ens vam abstenir i, per tant, vam permetre que l'euro per recepta estigués... Després va haver-hi un reial decret del Govern d'Espanya. Jo li pregunto, senyor president: vostè acatarà la proposta de resolució del Partit Popular català que insta a modificar la llei perquè no es faci l'euro per recepta i no s'obligui els catalans a aquest euro per recepta, si té el suport d'aquesta cambra? Vostè ha dit que així ho farà, i aquesta resolució canviaria una llei. Per tant, rectifiqui, senyor president, que està en condicions de fer-ho i pot aconseguir aquesta recaptació d'altres punts i apartats del seu pressupost, i no pas fent que els catalans paguin doblement. La queixa reiterada que vostè fa...

La presidenta

Senyora diputada...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...està en condicions de canviar-la. L'emplaço a fer-ho.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, jo al final ja no sé exactament què em pregunten (*rialles*), perquè em fa la meitat del discurs sobre la llengua i l'altra meitat sobre l'euro per recepta. Algun dia m'hauran de dir què és el què volen saber. Jo tot no li ho puc respondre amb tan poc temps, no?

Sobre la llengua, doncs, miri, el que a nosaltres ens preocupa és exactament el mateix que li preocupa a vostè respecte al castellà i respecte al català: que se sàpiguen bé; això és el que ens preocupa, eh? Això està en contra de la immersió lingüística en català i del català llengua vehicular a l'escola? No. Per què? Perquè, quan els nois i noies d'aquest país, de Catalunya, acaben el seu ensenyament *obligatori* als setze anys i passen els seus exàmens *de llengües*, treuen les mateixes notes de castellà que a tota la resta d'Espanya. Per tant, quin problema hi ha amb el model a Catalunya? (*Remor de veus.*) Els problemes que vostès s'inventen, només hi ha aquests problemes, només els que vostès s'inventen.

Segona cosa: el tema de l'euro per recepta –que suposo que era el que vostè volia avui ficar pel mig, m'imagino, eh? Doncs, miri, hi ha una cosa que..., no es poden fer actes en un sentit i després els actes contraris, al cap de pocs de mesos. Sí. Vostès tenen un problema amb això, i permetin-me que els ho expliqui.

Vostès acceptaven això quan no hi havia una decisió de l'Estat, però en el moment en què s'hi fica l'Estat el seu argument és: «Com que ja s'hi fica el que mana de veritat, la resta de criatures, que s'apartin del joc.» I les altres criatures, en aquest cas, és el Govern de la Generalitat. «Aparteu les criatures, que ha vingut el

que mana de veritat, que és l'Estat. I com que l'Estat diu això, doncs, aleshores aquí tothom a obeir.»

Doncs, mirin, nosaltres, si volem fer sostenible el nostre sistema sanitari i el volem fer millor o mantenir-lo millor que a la resta de l'Estat –que afortunadament ho és–, també hem de prendre decisions pròpies. I si vostès ara, a través d'aquesta fórmula, alteren el pressupost, aleshores allò que havia sigut un acte de responsabilitat l'hauran convertit en el major acte d'irresponsabilitat de la història de la política parlamentària catalana.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la doble imposició en les receptes farmacèutiques i sobre l'entrada al Parlament dels baròmetres del Centre d'Estudis d'Opinió
(tram. 317-00165/09)

I la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, avui debatrem en aquest Ple noves retallades, retallades al pressupost de la Generalitat de Catalunya i retallades a les butxaques dels catalans i les catalanes. Digui'm com ho pensa fer per impedir que els ciutadans de Catalunya pateixin una doble imposició.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, jo crec que no es pot parlar de doble imposició si no es parla de la qualitat dels models i dels serveis; no es pot fer així. Jo els explicaré després, també en aquest sentit, que a vegades pagar una mica més suposa també tenir coses millors; i això hem de saber valorar-ho, si ho volem o si no ho volem. I, a més a més, òbviament, parlaré d'altres desequilibris a nivell de país respecte a l'Estat, que són els autèntics causants de la situació que tenim també des del punt de vista de les retallades.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor diputat.

Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, socialitzar les retallades és perpetuar les injustícies, i l'euro per recepta, quan ara cau al damunt, per una decisió que ve d'un altre govern,

una nova imposició sobre la sanitat, afecta el model justament en sentit negatiu. I li ho ha dit fa un moment la diputada Marina Geli, però jo li ho reïtero. Hi ha subvencions supèrflues de què es pot prescindir, hi ha ingressos que es poden obtenir i de què vostè ha renunciat, hi ha molts camins per assegurar el model i la qualitat del servei. Però no que els catalans siguem ciutadans que paguem dues vegades per un mateix servei.

Crec, sincerament, que l'opció és clara. Tal com han anat les coses i a la vista del debat que acaba de tenir vostè amb la presidenta del Partit Popular de Catalunya, les coses es plantegen en uns altres termes: o retira l'euro per recepta o fa com alguna comunitat autònoma, que ha decidit no aplicar en l'àmbit de la seva comunitat autònoma una imposició que ve de l'Estat i que altera els equilibris competencials i de la qualitat del servei. Per tant, triï: vol perjudicar els catalans perquè paguin dues vegades pel mateix servei?, o vol enfortir un bon servei i assegurar que els catalans no hauran de pagar dues vegades?

I canvio un moment de tema, de passada. *(Remor de veus.)* Senyor president, li faig... No, no, li faig una proposta. Van passar divuit hores –divuit hores– des del primer teletip que donava compte de l'enquesta del CEO fins que va entrar al Registre del Parlament. Fem un tracte, president: complim la llei i que l'entrada al Parlament i l'arribada als grups dels baròmetres del CEO siguin...

La presidenta

Senyor diputat...

Joaquim Nadal i Farreras

...simultànies a la seva publicació a la web del...

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Vostès, senyor Nadal, ho volen ficar tot amb dos minuts i mig, eh?; tot, absolutament tot. Bé, jo li faig una proposta a vostè..., a vostès, vaja. El territori al qual vostè es referia, que no aplicaria aquest tema, és el País Basc, digui-ho clar: és el País Basc. Què té el País Basc que no tenim nosaltres? El concert econòmic. Jo els faig una proposta: votin vostès, igual que els socialistes bascos, a favor del concert econòmic de Catalunya, i no haurem d'aplicar res de tot això. *(Aplaudiments.)* Miri si ho tenen fàcil. I a més a més ho podran fer d'aquí a pocs dies, ho podran fer d'aquí a molt pocs dies; fixi's si és una proposta interessant. Perquè aleshores parlarem d'una altra manera de les famoses retallades, parlarem d'una altra manera. No és el mateix parlar de les retallades des d'una òptica basca, amb el concert econòmic i tots els calerons al calaix i havent de pagar ells a l'Estat i no pas al revés, que no pas en la situació catalana. Doncs, vostès tenen una part molt important de la clau

que tot això en aquest país canviï. Estic segur que d'aquí a pocs dies vostès la utilitzaran i, a més a més, diguem-ne, de bona manera, la clau apropiada per poder obrir exactament la caixa que convé obrir, no?

Dit això, l'euro per recepta. Això està dintre del pressupost actual de la Generalitat, que està aprovat per aquest Parlament i és una llei, jo els ho vull recordar. I estem a dia 4 de juliol, i queden menys de sis mesos per acabar aquest any. I els vull recordar una altra cosa: això no és un euro per recepta només, és un euro per recepta amb molts col·lectius exclosos, els més necessitats, més de 200.000 persones a Catalunya, que no paguen res d'aquest euro. I una altra cosa que és molt important i que no s'explica però que hi és, perquè vam tenir la cura i la prioritat de l'equitat en aquest sentit: màxim cinc euros al mes. Això vol dir, senyores i senyors diputats, màxim setze cèntims d'euro al dia. Col·lectius exclosos i màxim setze euros de cèntim al dia. Vostès creuen que aquest és el gran problema que en aquest moment té aquest país?, o al revés, ens interessa...?

La presidenta

Senyor president...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la necessitat i els avantatges d'actuar a l'exterior per a superar la situació actual (tram. 317-00164/09)

La darrera pregunta és sobre l'actualitat política, i la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, en un context com l'actual, i per tal de reactivar econòmicament el nostre país, tan important com el que cal fer portes endins ho és allò que es pot fer portes enfora. Portes enfora en el sentit de posar en relleu les potencialitats del nostre país, que són moltes i en molts ordres, amb l'objectiu de generar complicitats i poder establir acords econòmics, captar inversions de fora cap aquí, millorar les nostres exportacions o establir sinergies en territoris econòmicament de referència.

Aquesta lògica, en el cas de Catalunya i en aquests moments, encara és més necessària que mai, per múltiples raons. Bàsicament també, i entre altres coses, d'una banda, perquè no ens posin al mateix sac que aquells que van amb unes lògiques força erràtiques per sortir de la crisi econòmica, i per una altra, perquè, com es diu col·loquialment, estem «apanyats» si ens refiem que aquests mateixos expliquin la realitat, les ambicions i les potencialitats que té i que es planteja Catalunya.

Una lògica, per una banda, aquesta de sortir a fora per reactivar-se econòmicament, que és la mateixa que es-

tan fent des de fa molt i molt de temps moltes petites i mitjanes empreses del nostre país, i més ara, ara que es dona i que succeeix que molta part del que en diuen «el mercat interior», el mercat de l'Estat, doncs, ha caigut. I els bons resultats en matèria d'exportacions són més que evidents.

El nostre món és el món; aquesta sempre ha estat una lògica dels governs de Convergència i Unió, i també una lògica clara dels emprenedors del nostre país. I ha estat així com Catalunya i moltíssimes empreses catalanes s'han fet un lloc de referència en diversos àmbits a nivell internacional. I ha estat així com moltes empreses han pogut o poden superar el moment actual.

Ara fa pocs dies, president, va fer un viatge oficial als Estats Units, concretament a les ciutats de Boston i de Nova York, un viatge el propòsit anunciat del qual era el de promocionar Catalunya com a centre de recerca biotecnològica i com a destinació turística preferent d'Europa.

És per tot això, president, que nosaltres li volem preguntar quina valoració en fa el seu Govern i quina prioritat dona de la necessitat i dels avantatges d'actuar portes enfora per superar el moment actual.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, crec que podem arribar a una conclusió en el moment que estem i amb la situació que tenim. I la conclusió és que d'aquesta situació econòmica tan complicada només en podem sortir bé i més ràpidament si depenem cada vegada més de l'exterior. Difícilment en sortirem si depenem del mercat interior, sigui català o sigui espanyol; per tant, depenem del món i d'Europa, però també del món per sortir millor i per sortir més ràpidament d'aquesta situació en la qual estem.

Això vol dir tres coses: vol dir que ens funcioni el turisme, i això està funcionant afortunadament; vol dir que ens funcionen les exportacions –després hi faré una referència–, i això està funcionant afortunadament; i vol dir que ens funcioni la inversió estrangera. Perquè si ens funciona el turisme, l'exportació i la inversió estrangera tindrem més possibilitats de sortir millor i més ràpidament d'aquesta situació que tenim. I si no ens funciona res de tot això, aleshores la nostra seqüència de dificultats econòmiques es mantindrà en el temps, o durant més temps.

Què vull dir, amb això? Vull dir que tot el que és l'acció exterior de la Generalitat –aquella que algunes vegades és tan criticada, tan qüestionada– és fonamental, no perquè sigui l'única cosa que es pot fer per afavorir la internacionalització de Catalunya, però, evidentment, el Govern hi ha de tenir un paper, i el Govern, aquest paper, l'ha de fer i el farà i l'està fent també en aquest moment, no?

Una dada molt rellevant, que encara no es coneix pràcticament gens i que és molt interessant, respecte a l'evolució econòmica de Catalunya, encara que hi hagi les dificultats que hi hagi: l'any passat, per primer cop, les exportacions catalanes a l'estranger van superar les vendes de Catalunya a la resta d'Espanya. Això no havia passat encara mai; s'hi havia gairebé apropiat, estava en 50-50 el penúltim any. Però clarament l'any 2011 les vendes catalanes a l'estranger superen les vendes catalanes a la resta de l'Estat.

Aquesta és una nota, diguem-ne, històrica. Perquè això què vol dir? Això vol dir que depenem cada vegada més del que passa en el món i cada vegada menys del que passa a Espanya. I això econòmicament és molt important. Potser alguns pensaran que no només econòmicament, però econòmicament és molt important. I jo subratllo aquesta dada, que em sembla que és una dada molt positiva, perquè vol dir que l'economia catalana, malgrat les grans dificultats del moment, és capaç de ser competitiva en el món, cada vegada més, i de dependre cada vegada menys d'aquest mercat interior estatal que, des de molts punts de vista, està en una situació clarament delicada.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al punt segon de l'ordre del dia, que és la compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per informar sobre el pla de mesures per a estalviar 1.500 milions d'euros preservant l'estat del benestar i Pla econòmic i financer de reequilibri de la Generalitat 2012-2014.

Compareixença

del president de la Generalitat per a informar sobre el pla de mesures per a estalviar 1.500 milions d'euros preservant l'estat del benestar i Pla econòmic i financer de reequilibri de la Generalitat 2012-2014 (tram. 350-00002/09 i 259-0002/09)

Aquest punt es desenvoluparà d'acord amb els articles 148 i 150.3 del Reglament i la seqüència acordada per la Junta de Portaveus.

En primer lloc, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, comparec com a president de la Generalitat per fer uns comentaris i una presentació d'aquest nou pla d'ajust que s'ha de presentar també en el Parlament de Catalunya, que va ser aprovat pel Govern ara fa unes setmanes enrere. I comparec per fer unes reflexions i per establir un marc general, també per explicar les raons per les quals hem de fer aquest nou pla d'ajustament i també per comentar els criteris que adoptem per com enfoquem aquest pla d'ajustament, com el dissenyem i com l'anem aplicant.

De tota manera, ja els anuncio que jo faré aquesta intervenció més general i després el conseller d'Economia i Coneixement, en nom del Govern, farà la presentació del pla més detallat, des del punt de vista del seu ajustament numèric d'allò que en podríem dir «els ajustaments més tècnics». Però crec que val la pena poder fer o, com a mínim, encetar aquest debat amb aquestes reflexions més d'ordre general.

Unes primeres reflexions que els volia fer són les següents. Primer, fa molts pocs dies va tenir lloc la cimera de caps de govern i caps d'estat de la Unió Europea. Algú podria pensar que aquella cimera, per algunes coses que es van comentar o que van sortir, alterava el marc en el qual ens trobàvem fins ara. Dit d'una altra manera, ens hem de fer la pregunta següent: després de la cimera de la Unió Europea de fa pocs dies ens canvia el marc dels ajustaments necessaris o no?

I la resposta que hem de donar, si fem honor a la realitat i a la veritat, és que el mateix que havíem d'ajustar abans de la cimera ho hem d'ajustar després de la cimera. Això no ha canviat. Han canviat altres coses. Ha canviat que el sistema financer del conjunt de l'Estat espanyol potser podrà ser ajudat en millors condicions. Això ha canviat. Ha canviat que és probable que ens puguem finançar amb una mica més de comoditat i potser a uns preus una mica millors. Tot això també pot ser que canviï, si això no es torça en aquestes properes setmanes. Però, des del punt de vista del que ens ocupa avui, des del punt de vista de dir: «Els compliments de dèficits i de deutes han canviat després d'aquesta cimera, sí o no?» Doncs la resposta és que no. Per tant, en aquest sentit de compliment del dèficit i de compliment del deute estem exactament igual avui que abans de la cimera que es va fer fa pocs dies a nivell de la Unió Europea.

Segona reflexió que els volia fer: per què..., vostès diran, per què aquests ajustaments que ara es presenten no es van incloure en el pressupost de l'any 2012, que es va aprovar en aquesta cambra ara fa, doncs, quatre mesos enrere, aproximadament? Teòricament s'hauria d'haver fet allà i no pas en un pla d'ajustament nou o en un pla d'ajustament addicional.

La raó crec que vostès la saben: primer, l'anterior Govern espanyol ens va comunicar unes xifres d'ingressos per la Generalitat per a l'any 2012, parlo del Govern del senyor Zapatero, que no es van modificar mai durant l'any passat. Eren les que eren. Tothom intuïa que estaven inflades, però ningú ho sabia, perquè el Govern espanyol nou tampoc les havia rectificades, no les havia modificades. Per tant, el Govern actual de la Generalitat «va apurar» l'any passat fins a l'últim moment per no presentar el pressupost sabent que podia haver-hi un desequilibri d'ingressos, per manca de previsió de l'anterior Govern espanyol.

Però hi va haver un moment en què no vàrem poder esperar més. S'acabava l'any i vàrem haver d'entrar el pressupost en el Parlament, el pressupost del 2012, finals del mes de desembre. Va entrar el nou Govern espanyol i, en lloc de dir-nos en poques setmanes quines eren les noves previsions, van trigar, doncs, tres mesos, més o menys; cosa que al final va obligar a tra-

mitar aquest pressupost i a aprovar-lo amb unes previsions fetes pels governs espanyols, que eren previsions clarament –clarament– equivocades, però no n'hi havia d'altres, ens havíem d'agafar a allò... –aquest és un dels problemes de dependre finançament dels pressupostos generals de l'Estat–, ens havíem d'agafar a allò que se'ns deia com a bo sabent que probablement no ho seria del tot. Aquesta és una altra raó i una primera reflexió que també els volia fer.

I després una altra, que veig que se'n parla poc, molt poc fins i tot, però que a mi em sembla especialment important: amb quins criteris a les comunitats autònomes se'ls adjudica un compliment de dèficit, que després comporta tot el tema d'ajustaments, retallades, etcètera, amb quin criteri se'ns adjudica l'1,5 per cent sobre el PIB? On s'ha explicat això?

Doncs, no s'explica enlloc; perquè aquestes són decisions que pren unilateralment el Govern espanyol de qualsevol signe. Això és ara d'aquesta manera i era abans exactament igual de la mateixa manera. És una xifra que ens ve adjudicada, sense poder dir ni piu. I això sembla que és absolutament contradictori, perquè, si tanta importància es dona en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, on hi ha el Govern central, i els representants dels governs autonòmics, el lògic fóra que en aquest consell es pactessin, de comú acord, el que són els objectius de dèficit de cada nivell d'administració.

I per què en un moment en què si descomptem el que s'aporta a la seguretat social via contribucions, si descomptem això, si ho deixem a banda..., per què en aquest moment l'Estat es queda amb una participació sobre el dèficit permès molt superior a la de les comunitats autònomes, quan nosaltres resulta que tenim més intervenció en la despesa que no pas l'Estat? Si descomptem, hi insisteixo, tot el tema de la seguretat social? Doncs, bé, aquesta és una dada que ens ve, també, imposada i que fa molt mal. Perquè deixi'm dir-los que aquest és un repartiment injust. I això s'ha de començar a explicar: que les comunitats autònomes només puguin fer l'1,5 per cent de dèficit i l'Estat central puguin fer bastant més del..., gairebé el 4 o una mica més del 4, això no té res a veure amb la proporció de responsabilitats de competències i de despeses entre els diferents nivells d'Administració. Però som aquí. I això és el que també ens obliga, entre d'altres raons, a presentar aquest pla d'ajustament.

Uns comentaris sobre el marc general, que obliguen, i utilitzo l'expressió «obliguen el Govern» a presentar aquest pla d'ajustament que nosaltres no hauríem volgut presentar. Ho dic així també clarament: aquest pla d'ajustament nosaltres no l'hauríem volgut presentar, perquè al final, al capdavant, l'hem de presentar per tota una sèrie de circumstàncies que ens vénen donades i afegides i que no són responsabilitat directa del Govern de la Generalitat. Però som en el marc que som i o ens hi posem o les conseqüències seran pitjors. Per això ens hi posem i per això hem presentat aquest pla d'ajustament nou.

Algunes consideracions sobre el marc general, que ens hi porten. Tornem a estar en una situació de recessió

econòmica, i una recessió econòmica vol dir que cauen els ingressos. I, si cauen els ingressos i es segueix gastant el mateix, es fan més dèficits i més forats. I, si es fan més dèficits i més forats, aleshores algú, via crèdit, ha de cobrir aquests dèficits i aquests forats. I, si aquest algú ja no està disposat a donar més préstecs, aleshores la situació pot esdevenir absolutament caòtica i ingovernable. Estem en aquesta situació, els ho vull recordar, perquè ara pot semblar, suposo que algú ara ho dirà, que aquest pla d'ajustament que ara presentem és un caprici o un biaix ideològic de l'actual Govern de la Generalitat. I resulta que això, entre d'altres coses, està obligat per aquesta situació, hi insisteixo, de recessió econòmica, que ja havíem viscut l'any 2009 i que ara, malauradament, dissortadament, es repeteix.

Segona consideració general: vivim excessivament a crèdit. Quan es fan dèficits grans vol dir que aquests dèficits algú els ha de finançar. I això vol dir crèdit. I quan vius molt a crèdit vol dir que no depens de tu, depens sobretot dels altres. I en aquest moment els altres, respecte al conjunt de l'Estat espanyol, han perdut confiança. I en un moment en què vius a crèdit excessivament, quan et cauen els ingressos, o ajustes o aquells que t'havien de donar crèdit te'l deixen de donar i aleshores el col·lapse és definitiu, i en tenim alguns exemples.

Tercera consideració: fins a la cimera de la Unió Europea, de fa molt pocs dies, els mercats financers estaven, pràcticament, tancats per anar a obtenir crèdit; tancats pels governs autonòmics, tancats pels ajuntaments i les corporacions locals i gairebé tancats per l'Estat espanyol. Si els mercats financers estan gairebé tancats, aleshores això afegeix una dificultat molt més gran i obliga encara més a fer aquests processos d'ajustament. Perquè vol dir que, si no els fas, com que els mercats financers estan gairebé tancats, pots arribar a un punt en què no es pugui pagar com s'ha de pagar. I aquesta és una circumstància que tenim. Tant de bo els acords de la Unió Europea, de fa pocs dies, alleugerin aquesta situació i a base dels mecanismes que s'han establert el conjunt de l'Estat, i en aquest sentit també nosaltres, puguem, primer, finançar-nos i, segon, que ens puguem finançar a uns tipus d'interès més raonables que no pas els que hem tingut fins ara.

Una altra consideració, sobre el perquè estem en aquesta situació i per què anem en aquest pla d'ajustament. Formem part d'un marc, que és el marc del conjunt de l'Estat espanyol, i també del sud d'Europa, que no genera en aquest moment prou confiança. El fet d'estar ficats en aquest marc, l'Estat i el sud d'Europa, això, actualment, no genera pràcticament cap confiança.

Jo sóc dels que defenso que Catalunya pot sobresortir d'aquest marc i pot explicar tot allò que pot fer de bé, no dic que ho faci tot bé, però tot allò que pot fer de bé, i fins i tot, tot allò que pot fer de diferenciat respecte d'altres, perquè es vegi que en aquesta línia del sud d'Europa i en aquest conjunt de l'Estat espanyol no tothom fa les coses exactament igual. Abans els donava una dada sobre el comerç exterior català, que és evident què significa fer les coses d'una manera diferent i, en aquest cas, d'una manera millor que no

pas altres territoris de l'Estat o altres territoris del sud d'Europa; però, en qualsevol cas, una dada del problema és que pertanyem a aquest món: pertanyem a l'Estat, pertanyem al sud d'Europa, i això, en aquest moment, hi insisteixo, no genera confiança.

I darrer comentari sobre tot aquest aspecte del marc general. Patim tota una sèrie de defectes molt greus com a conseqüència de la manca d'integració europea real. És a dir, dit amb altres paraules, hi ha un dèficit molt important encara avui de construcció d'Europa. I si Europa anés més de pressa en la seva construcció política, que és el que nosaltres desitjaríem..., dit d'una altra manera, si els estats tradicionals cedissin definitivament la sobirania que han de cedir per construir una autèntica Europa amb poder federal i amb poder real..., si això fos així, algun dels problemes que ara tenim, fins i tot algunes de les coses que passen amb aquest pla d'ajustament, probablement no estarien passant.

Depenem d'un marc molt gran, que és l'europeu; molt complicat de gestionar, però on es produeixen dèficits significatius des del punt de vista de l'eficàcia. I això, com a catalans, ens afecta i molt. I això també crec que val la pena tenir-ho present.

Aquest és el tercer pla, en podríem dir així, d'ajustament, d'ajust, que fa l'actual Govern de la Generalitat en un any i mig. Es va fer el pressupost del 2011, que ja era un pressupost clarament d'ajustament a la baixa, de control o contenció del dèficit i d'intentar que l'increment de l'endeutament fos a un ritme inferior al que havia estat anys enrere.

Després, hi va haver un segon pla d'ajustament, que també es va votar en aquest Parlament, que són els pressupostos del 2012; que també van significar una nova «apretada», per dir-ho així, des del punt de vista del control de la despesa i de la millora dels ingressos. I això és el que està vigent. Però amb això no n'hi ha prou, per tot això que ara els deia; amb això, malauradament, no n'hi ha prou, hem d'anar una mica més enllà si no volem ser simplement expulsats del sistema o si no volem entrar en un col·lapse total, cosa que no fóra, òbviament, desitjable.

He de dir –i crec que vostès en són plenament conscients, es reconegui o no públicament– que l'esforç que ha fet l'actual Govern de la Generalitat per reduir la despesa és un esforç molt significatiu, tenint en compte les circumstàncies de la nostra economia, i tenint en compte les prioritats que el Govern té des d'un punt de vista de cohesió de la societat catalana.

L'esforç que s'està fent és un esforç ingent. En dos anys..., segons com acabi aquest any 2012, en dos anys s'haurà reduït el pressupost de la Generalitat entre 3.000 i 5.000 milions d'euros –en dos anys. Això és un esforç gegantí, que s'ha de fer amb molta cura. Segur que es fa amb alguns errors, ja ho admeto, perquè l'operació és molt gran i és molt urgent. No se'ns dona temps per fer tot això. El temps que nosaltres mateixos reclamàvem no el tenim o no en tenim prou.

Per tant, l'esforç és gegantí; és ingent, però s'està fent. I després intentaré explicar amb quins criteris s'estan

fent, precisament, aquests plans d'ajustament. Tinguin en compte altres paràmetres que no es tenen gairebé mai en compte quan s'analitza l'esforç que està fent el Govern de contenció de la despesa i de reduir el dèficit.

Per exemple, tot això que els dic de reduir la despesa està convivint amb un moment en què el Govern de la Generalitat paga 1.000 milions més d'euros d'interessos que fa dos anys; reduïm la despesa entre 3 i 5.000 milions d'euros, tenint en compte que, entre el que hem de pagar, hem de pagar 1.000 milions d'euros més d'interessos com a conseqüència dels deutes acumulats. Mirin el mal que fan els deutes acumulats quan la factura dels interessos és tan alta. Aquesta és la situació en què estem en aquest moment, no? Ho estem fent, malgrat tot, pujant la factura dels interessos, cosa que no és bona, cosa que en part és perniciososa.

Segon. Ho estem fent, a diferència del 2010, època del Govern anterior, sense tenir els fons de competitivitat que estaven en l'acord de finançament de l'any 2009. L'any 2010 els fons de competitivitat es van liquidar per part de l'Estat, però el 2011, que era també el Govern Zapatero, ja no els va liquidar. I el 2012, tampoc. Per tant, portem dos anys sense fons de competitivitat, amb menys ingressos que no pas el 2009 i el 2010, i malgrat això s'està fent aquesta reducció de la despesa.

Tercer. Portem també dos anys sense cobrar els deutes que ens deu Madrid pel tema de les infraestructures: 759 milions d'euros de l'any 2011 –Govern Zapatero–, 211 milions d'euros de l'any actual –Govern Rajoy. Ni un any ni l'altre es paguen els deutes amb Catalunya. I, malgrat tot, hem de fer els ajustaments de pressupostos que estem fent. Per cert, aquests deutes d'infraestructures abans del 2011 sí que es pagaven. Dic això en comparativa amb el que passava abans. Abans, algú dirà, també s'ajustaven les despeses. Però tots aquests ingressos hi eren i ara tots aquests ingressos ja no hi són, perquè simplement ens els neguen, encara que hi tenim dret, amb uns i altres –fons de competitivitat i el tema de les infraestructures.

I, finalment, quant a criteris a tenir en compte, estem en plena operació de *centrifugació* del dèficit des de Madrid cap al sistema autonòmic. Centrifugació escandalosa, deixin-m'ho dir amb totes les paraules. Agafin qualsevol programa, qualsevol. Immigració? Treuen els diners que tenien convinguts amb les autonomies. L'ensenyament de tres a sis anys? Treuen els diners; no l'actual Govern espanyol, l'anterior. Llars d'infants? Treuen els diners; l'actual Govern espanyol. Tot això eren programes de cooperació amb el sistema autonòmic, tot això ha desaparegut o pràcticament ha quedat a zero.

Compensacions de peatges? Treuen les aportacions. Les deixen, les compensacions, per a les autopistes que són propietat de l'Estat espanyol, però per a les que són propietat de la Generalitat de Catalunya, ens deixen tirats; simplement, no paguen, i després espavila't. Això és centrifugació del dèficit pura i dura.

Transport metropolità? Exactament igual: reducció d'aportacions molt significatives per part dels di-

ferents governs espanyols, de l'anterior i de l'actual. Centrifugació del dèficit.

Polítiques actives d'ocupació? Afaitada general sobre aquestes polítiques, afaitada general, centrifugació del dèficit, perquè malgrat tot després els centres especials de treball els hem de seguir atenent per als discapacitats intel·lectuals d'aquest país. I som nosaltres com a govern i com a institució que hi posem la cara davant de la nostra gent. Però, això sí, ens deixen de pagar allò que ens estaven pagant fins ara.

Programes d'innovació i recerca? Exactament igual: disminució dràstica, centrifugació del dèficit. Llei de la dependència? Exactament igual: menys aportacions per part del Govern espanyol, centrifugació del dèficit. En tot allò que després s'ha de mantenir, que formava part de programes convinguts amb el Govern central i que ara resulta que el Govern central se'n desentén. I en aquestes condicions, senyores i senyors diputats, hem de fer un pla d'ajustament.

Com ho estem fent? Primer, amb un sacrifici, deixin-m'ho dir també amb totes les paraules, amb un sacrifici important, per part dels empleats públics. Els més de 200.000 empleats de la Generalitat de Catalunya estan fent un sacrifici gran, començant també per aquesta cambra i pel Govern, que és qui més disminució d'ingressos ha tingut, i continuant per tothom dintre de la funció pública, dintre del servei públic, sense excepció, uns més i uns altres menys en funció de les seves condicions laborals. S'han tocat salaris, s'han tocat condicions laborals, fins i tot, malauradament, en alguns casos, no molts, però en alguns casos, hi ha hagut pèrdua de llocs de treball. Per tant, hi ha un sacrifici gran –la població ho ha de saber–, hi ha un sacrifici gran en aquest moment per part dels empleats públics. I aquesta és una manera de fer l'ajustament, perquè això és compartir el sacrifici dels empleats públics amb les necessàries afectacions que té després la població respecte al tipus de serveis que rep. És un equilibri, en aquest sentit, que nosaltres considerem just, donada la magnitud del problema que tenim.

Com més ho estem fent? D'una manera molt dolorosa, que és no contractant pràcticament re de nova inversió pública. Estem intentant, com podem, continuar allò que era més substancial de la inversió que ja estava en marxa anteriorment i que s'havia finançat com s'havia finançat; no hi entrem. Estem intentant acabar tot allò que estava en marxa, continuar-ho; a vegades a un ritme una mica inferior. Però procurem no contractar obra nova, perquè contractar obra nova en aquestes condicions afavoriria l'economia, i això seria bo, però acabaria destrossant les finances de la Generalitat, cosa que seria clarament perjudicial.

Com més ho estem fent? Mantenint una pressió fiscal elevada, la més elevada de tot l'Estat espanyol. Si vostès agafen de l'impost de la renda els tipus màxims, agafen l'impost del patrimoni, que a Catalunya s'ha aplicat com a decisió del Govern espanyol anterior i que el Govern espanyol actual ha mantingut, per cert, que a Catalunya s'ha aplicat, sumant els dos, en aquest moment..., d'aquí a poc temps hi haurà un territori que estarà igual que nosaltres, però encara avui Catalunya és,

de tot el conjunt de l'Estat espanyol, el territori on per aquests dos conceptes es paguen els tipus més alts. Per tant, mantenint una pressió fiscal elevada.

I a més a més actuant sobre taxes i preus públics. N'hi ha molts exemples. Abans s'ha comentat per part del conseller d'Economia i Coneixement el tema de les matrícules universitàries, s'ha comentat el tema de l'aigua, s'ha comentat el tema de la formació professional, de la taxa turística, el tema de l'euro per recepta, etcètera. En qualsevol cas, ningú podrà dir que no s'està fent un esforç des del punt de vista de la millora dels ingressos.

I una altra manera de fer-ho, com també he comentat abans, és que, amb aquella part del patrimoni de la Generalitat que es pot concessionar a d'altres i a través d'aquesta concessió es poden obtenir uns ingressos, a través d'aquí, es pot també millorar la situació de dèficit i per tant no haver d'afectar polítiques des del punt de vista social o des del punt de vista de l'estímul econòmic.

Com més ho estem fent? Amb un esforç de prioritització molt important entre departaments, dintre de cada departament i entre departaments.

Jo els vull recordar, quan es parla alegrement que les retallades són per a tothom, homogènies, etcètera, que això no és cert –això no és cert. Els ajustaments s'estan fent en tres blocs de departaments separats i amb tres incidències diferents.

Un primer bloc són els departaments que menys s'ajusten, en què menys es redueix la despesa, en percentatge, òbviament, que són: Salut, Ensenyament, Benestar Social i Família, Justícia i Interior. Conclusió: tot el bloc de polítiques socials és, de molt llarg, el que menys es retalla, de molt llarg.

Segon grup de departaments: Territori i Sostenibilitat i Cultura; reduccions d'entre el 20 i el 25 per cent, a diferència del 10-15 per cent dels departaments anteriors que he esmentat.

I tercer bloc de departaments, que disminueixen el seu pressupost en dos anys entre el 30 i el 35 per cent: Presidència, Governació, Economia, Empresa i Ocupació i Agricultura.

Per tant, és evident que el Govern ha fet una prioritització, que té els seus perills –que té els seus perills–, perquè alguns departaments que acabo d'esmentar en el darrer bloc són els que han d'ajudar a fer créixer la nostra economia. Però en un moment de tantes i tantes dificultats i de tantes amenaces sobre el cos social, nosaltres hem fet clarament aquesta prioritització, estem fent els ajustaments d'aquesta manera, i crec que és de la manera que els hem de fer, almenys en el curt termini, perquè l'impacte d'aquests ajustaments i d'aquestes retallades sigui el menor possible, sabent que l'impacte hi serà, que és impossible evitar-lo; sabent que hi serà, que sigui el menor possible.

Quins principis ens guien, per tant, en aquest pla d'ajustament? El primer és el principi de l'equitat, que vol dir preservar el nucli dur de l'estat del benestar –i això ho estem aconseguint, això el Govern actual

ho està aconseguint—, el nucli dur de les polítiques que fan referència a l'estat del benestar.

Evidentment, quan es tracta de defensar el nucli dur vol dir que s'ha de saber distingir entre allò que és essencial i fonamental i allò que pot ser convenient o que pot ser còmode, però que no es pot abordar tot alhora. Per tant, entre allò que és essencial i fonamental i allò que és convenient o còmode, s'ha de poder sacrificar alguna cosa del que és convenient o còmode per centrar-se en allò que és essencial o que és fonamental. I això és el que estem fent.

Els puc posar exemples concrets. Quan se'ns retallen d'una manera, per part del Govern espanyol, tan dura les polítiques actives d'ocupació, nosaltres el que fem és dir: «Els pocs diners que ens quedin els posarem primer en els centres especials de treball, perquè les persones que tenen discapacitat intel·lectual en aquest país no perdin la seva feina.» Són els primers a protegir. Això és equitat.

I quan parlem dels PQPI, que poden anar a un itinerari de formació professional, però que necessiten en aquest sentit un cert suport, el segon grup és aquest, perquè sabem que són nois i noies que estan advocats a un possible fracàs escolar i que a través d'un itinerari de formació professional se'n poden sortir. I quan ens retallen dràsticament aquestes polítiques des de Madrid, ho concentrem en aquests àmbits.

Exactament igual que en les llistes d'espera. Efectivament, en alguns casos concrets hi han més llistes d'espera, per coses que són convenients o que poden representar comoditats grans, però per coses que no són essencials o fonamentals, a on les llistes d'espera no creixen; al revés: es controlen en tot allò que és fonamental, per poder dir a la gent que des del punt de vista de la salut allò que és bàsic està protegit. I això vol dir actuar amb equitat, no?

Igual que vol dir actuar amb equitat que, si en el tema d'ensenyament s'han de fer, s'han de prendre algunes decisions, el primer que hem de protegir en l'ensenyament és que tots els alumnes que ens estan entrant de nou en el sistema puguin ser atesos. I, si no prenguéssim algunes decisions, els alumnes que ens entren de nou i que ens fan créixer el nombre d'alumnat en les nostres escoles, en el nostre sistema educatiu, alguns d'aquests alumnes es podrien quedar sense servei. I exactament igual val per la formació professional: que tothom que tingui una demanda de formació professional en aquest país pugui ser atès. Això obliga a ajustar coses. No es pot fer exactament tot igual com es feia abans si les necessitats avui són clarament diferents. Per tant, equitat; «equitat» vol dir una cosa que no és fàcil, jo ja ho entenc, perquè aquests processos no són fàcils, però vol dir saber distingir entre el que és essencial i fonamental i el que és convenient, no ho nego, però en algun moment, doncs, no tan essencial com altres coses.

Segon principi pel qual ens guiem: el principi de la recuperació econòmica. Tot això que estem dient no valdrà per gaire si el país no és capaç d'aixecar el cap des d'un punt de vista del seu creixement econòmic i de la creació de riquesa i per tant la creació de llocs de treball.

Per això em sobta que, quan hi ha projectes de gran magnitud que poden ajudar a estimular l'economia i poden ajudar a crear llocs de treball, se'n faci qüestió d'entrada, sense analitzar aquest altre vessant, que deu ser important des d'un punt de vista de l'equitat en el sistema i de l'esperança que s'ha de donar a molta gent que en aquest moment no té feina.

Per tant, polítiques d'estímul des del punt de vista de la recuperació econòmica. Aquí s'insereix tot el tema de l'Estratègia 2020, que està aprovat i en marxa per part de l'actual Govern; tots els plans sectorials —per exemple, el Pla de l'energia, que és un pla de màxima importància—; tot el desmembrament de l'aparell burocràtic, de la burocràcia excessiva; totes les lleis omnibus, que van ser aprovades en aquest Parlament; tot el tema de la formació professional, que està agafant clarament una nova orientació; tot el tema del foment de l'esperit emprenedor, que també està agafant una nova orientació, i tot el tema de les polítiques relacionades amb la recerca, amb la innovació i amb la internacionalització. En tot això el Govern està àmpliament actiu, fent coses cada setmana, i això en aquest moment no dóna resultats immediats, però estem segurs que són les llavors que ens poden portar a aquesta necessària recuperació econòmica.

I, finalment, l'altre principi pel qual ens guiem és el principi de protecció de l'autogovern. En aquest moment de grans urgències ens trobem, per part dels diferents governs espanyols, amb una sistemàtica invasió competencial. Amb l'argument de «s'han de prendre decisions ràpides», això és com un tanc que passa per sobre de tot. I un dels criteris amb els quals ha d'actuar el Govern —i suposo que això ens interessa a tots, perquè som diputats i diputades del Parlament de Catalunya, no d'un altre parlament— és defensar el nostre autogovern, cosa que en aquest moment tampoc és senzilla.

Unes reflexions finals abans d'acabar. La primera sobre la política de la Unió Europea. Abans els ho he comentat. Pot semblar, aquesta política de la Unió Europea, una cotilla excessiva. Això es debat i se'n parla en el conjunt d'Europa. Són excessives aquestes polítiques d'austeritat, sí o no? Vostès saben que és un debat obert. Hi ha gent que opina en un sentit i gent que opina en un altre. La nostra posició, vostès la coneixen perfectament, té dos vessants.

Primer, nosaltres creiem en l'austeritat com un valor a practicar en els temps difícils, i en els no tan difícils, com a valor, però considerem que en un moment en què estem en la situació que estem, assegurar pel camí de l'austeritat, el ritme amb el qual es recorre aquest camí ha de ser un ritme possible des del punt de vista de la cohesió social. I he de dir que se'ns fa córrer massa —se'ns fa córrer massa. Aquest és el criteri del Govern: austeritat, sí, però no a qualsevol preu. Millor dit: no a qualsevol ritme. I això no depèn de nosaltres instaurar-ho. No depèn ni tan sols de l'Estat espanyol. Depèn del que es decideixi en el conjunt d'Europa. I a Europa què li demanem? Doncs li demanem això: li demanem una mica de temps per poder seguir el camí que estem d'acord que s'ha de seguir.

Segon comentari que els volia fer: les decisions que prenem a Catalunya –i algú deurà dir que no són exactament les mateixes, etcètera, no?– serveixen d'exemple a moltes altres autonomies del conjunt de l'Estat espanyol, que acaben fent exactament el mateix o coses molt similars. Això ho vull deixar dit amb tota claredat, perquè si no sembla que això dels ajustaments i de les retallades sigui una espècie de dèria de l'actual Govern de Catalunya. I a nivell de les comunitats autònomes de l'Estat espanyol, amb l'excepció de les que tenen el concert econòmic, tota la resta fan més o menys el mateix, independentment del color polític d'aquests governs autonòmics. I si no mirin el que fan en matèria de salaris públics, dels empleats públics, a Andalusia: una calcomania del que s'ha fet a Catalunya. Una calcomania; exactament, o pràcticament, el mateix. Andalusia, Govern del Partit Socialista i d'Izquierda Unida. I a Castella - la Manxa, com que tenien una situació més dura que no pas la nostra, encara fan una mica més en aquest sentit, i allà governa el Partit Popular. Per tant, això es fa on governa el Partit Popular, on governa el Partit Socialista i Izquierda Unida, on governa Convergència i Unió, i a l'únic lloc on no s'ha de fer tant és on hi ha concert econòmic, mira per on. Allà és diferent, allà sí que és diferent. La diferència no la marca el color polític del Govern de torn. La diferència la marca la sobirania des del punt de vista del finançament. I aquest, després acabaré amb això, em sembla que és el debat real.

Per tant, aquest no és un tema ni ideològic, ni d'esquerreres i de dretes –ni d'esquerreres i de dretes–, encara que a alguns els interressi només agafar-se a aquest debat perquè és el seu debat de la supervivència. Però a part d'això –a part d'això– tothom que tingui una mica de criteri i una mica d'objectivitat, veient el que es fa actualment a Andalusia, a Castella - la Manxa, a Catalunya o a qualsevol altre territori de l'Estat excepte el País Basc, veurà que els ajustaments es fan més o menys –més o menys– en la mateixa línia. Més que menys.

Però no només a Catalunya i a Espanya. Ara els posaré un exemple recentíssim del que passa a França, per tant a Europa, en un país que no està tan amenaçat com el conjunt d'Espanya, i per tant tampoc tan amenaçat com Catalunya. Això és d'ahir. Debat en l'Assemblea Nacional francesa. Primer ministre, president del Govern francès, del Partit Socialista. Per tant, aquest no deu tenir un biaix ideològic de la dreta. Primer ministre del Partit Socialista. Diu literalment: «El pes del deute s'ha tornat aclaparador.» Primer ministre socialista francès. I va recordar que el deute públic a finals d'aquest any 2012 assolirà 1,8 bilions d'euros, el 90 per cent del PIB, que és exactament cap on va dirigit també el deute públic del conjunt de l'Estat espanyol, cap al 90 per cent, i que el pagament dels interessos –jo els demano que escoltin una mica precisament això, perquè això il·lustra moltes coses– a França –50.000 milions d'euros a finals d'aquest any– és el principal capítol de despesa de l'Estat francès; afegeix, el primer ministre socialista francès, per sobre de l'educació. França gasta més en interessos que es paguen als bancs que no pas en educació. I el primer ministre francès el que diu és: «Alerta, perquè això literalment enfonsa el país.» Diu amb les seves paraules: «Un pes» –afegeix– «que

amenaça» –escoltin també bé– «la supervivència del model social francès» –la supervivència del model social francès amenaçada– «hipoteca el futur de les noves generacions i posa en joc la mateixa sobirania de França.»

És a dir, a França, amb govern socialista, a Andalusia, amb govern socialista i d'Izquierda Unida, allà on governa el PP i allà on governa Convergència i Unió, que és a Catalunya, tenim un problema comú. I aquest problema comú, amb diferències, perquè la nostra situació és pitjor que no pas la dels francesos, es diu un excés de deute acumulat, que en aquest moment es menja les polítiques socials i rosega l'estat del benestar. Això és el que passa no només a casa nostra, sinó també en altres països, i no poc importants, del conjunt de la Unió Europea.

Dos comentaris finals. Aquest tercer pla d'ajustament no s'hauria de fer de la mateixa manera que el fem –i també els demano que això ho jutgin amb un criteri d'objectivitat– si el Govern espanyol pagués els deutes en infraestructures que té a Catalunya. El conseller Mas-Colell ara intervindrà per explicar-vos el nivell de l'ajustament i la forma amb què es farà des d'un punt de vista de les prioritats, etcètera. Però vull recordar que si aquest pla d'ajustament que ara presentem suma 1.500 milions d'euros, a la Generalitat de Catalunya, només per les infraestructures, se n'hi deuen 970, entre el 2011 i el 2012. Restin 1.500 menys 970 i veuran que el pla d'ajustament que hauríem de fer en aquest moment, si se'ns haguessin pagat els deutes, els diners que se'ns deuen, no seria de la mateixa magnitud. Suposo que algú deurà dir que això deu ser culpa del Govern de la Generalitat, també. És a dir: que no cobrem els deutes, que diferents governs espanyols no paguin els deutes, deu ser culpa del Govern de Catalunya. Però la realitat és aquesta. I, per tant –després diguin el que vulguin sobre el pla d'ajustament–, tinguin en compte que aquest pla d'ajustament, aquest que presentem ara, no s'hauria de fer de la mateixa manera que es fa si l'Estat fes honor als seus deutes, els del 2011 i també els del 2012.

I, finalment, d'aquí a poques setmanes hi haurà una votació sobre el tema del pacte fiscal. Algú de vostès abans feia referència al que passa al País Basc. Prenguem-ne nota tots plegats. El País Basc es permet en aquest moment el luxe de poder dir que ells quan es fa un pla d'ajustament s'ho miren d'una altra manera i ho fan d'una altra manera, i si no els cal no el fan. I no és perquè siguin més llestos que nosaltres. És perquè tenen el concert econòmic.

I jo voldria acabar d'aquesta manera, perquè crec que és urgentíssim. Avui hi haurà el debat i la discussió sobre un pla d'ajustament. Aquí es fa el que es pot amb aquells criteris que els he dit. Però aquí hi ha un dèficit estructural de recursos, i aquest dèficit estructural de recursos ho condiciona tot. Condiciona les polítiques d'ocupació, d'estímul econòmic, de benestar social, de sanitat, d'ensenyament, de qualsevol cosa. Les condiciona totes.

Deixin-m'ho dir d'una altra manera: tots els plans d'ajustament que s'han fet a Catalunya des de princi-

pis d'aquesta legislatura s'haurien pogut fer d'una manera molt diferent, i fins i tot molt millor de cara a la nostra ciutadania, si amb un pacte fiscal en la línia del concert econòmic Catalunya no acumulés el dèficit brutal a nivell fiscal que té amb la resta de l'Estat.

Per tant, conclusió: el nostre model ens el podem pagar com a país. El nostre model català, també de polítiques de benestar i de polítiques d'estímul de l'economia, ens el podem pagar amb el nostre propi esforç.

I jo demano en aquest sentit un esforç d'aquesta cambrà, especialment als partits que encara no són just en aquest punt, per prioritzar de cara al pacte fiscal allò que després d'aquest debat que tindrem arreglaria de soca-rel aquests problemes que avui debatrem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Molt honorable presidenta del Parlament, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, a continuació passaré a explicar-los les mesures més concretes que el Govern du a terme en aquest tercer ajust per la sostenibilitat i la solvència de la Generalitat de Catalunya.

Vull insistir que el judici ha de ser global del primer, del segon i del tercer ajust, i a això ja s'hi ha referit el president, i per tant aquí ara jo em limito estrictament al tercer pla d'ajust, encara que li falti el seu context natural. És a dir, em centraré en les mesures adoptades per Acord de govern el passat 5 de juny.

Aquest acord de govern es va enviar al Parlament en compliment de la Resolució 523/IX, sobre l'impuls de la reactivació econòmica i sobre la incidència de l'actuació del Govern en la qualitat dels serveis públics.

També vam fer arribar al Parlament, en compliment d'aquesta resolució, el Pla econòmic i financer de reequilibri de la Generalitat 2012-2014, que s'havia tramès al Consejo de Política Fiscal y Financiera, pla que recull també el compromís de la Generalitat de Catalunya amb els principis d'estabilitat pressupostària.

Cal remarcar que l'Acord de govern s'ha instrumentat de manera que no sigui necessària una reforma formal del pressupost. En efecte, el Govern ja va preveure la contingència d'un nou ajust, com ja ha explicat el president abans, i per implementar-lo ha estat suficient establir la no-disponibilitat del crèdit d'aquelles partides pressupostàries associades a les mesures.

Vull destacar que aquest tercer ajust s'ha hagut de dur a terme, com ja s'ha explicat, perquè a dia d'avui continua el context d'incertesa i les perspectives segueixen sent desfavorables per a una represa econòmica a curt termini. A causa d'aquesta situació, el Govern de l'Estat va fer una revisió de les previsions del quadre macroeconòmic, i ens va notificar que les bestretes a

compte de l'import per al 2012 que havia de rebre la Generalitat del model de finançament serien inferiors en 1.523 milions d'euros –ho repeteixo, 1.523 milions d'euros– a les que s'havien notificat el juliol i amb les quals es va haver d'elaborar el pressupost de la Generalitat per al 2012.

D'altra banda –i això és més greu, i el president n'ha parlat–, el Govern de l'Estat ha optat per incomplir els seus compromisos amb Catalunya, com es pot constatar amb l'absència de partida per a la disposició addicional tercera de l'Estatut en el Projecte de pressupostos generals de l'Estat per a aquest 2012.

Cal afegir que els pressupostos de l'Estat també comporten una reducció important, de 263 milions d'euros, de les transferències finalistes per a polítiques específiques dels departaments de la Generalitat. També se n'ha parlat. Per si això era poc, el que s'esperava ingressar com a liquidació positiva de l'exercici 2010, que en el pressupost consta com a 1.090 milions d'euros, finalment ha quedat reduït a 880 milions d'euros.

Per contra, l'objectiu de dèficit de la Generalitat de Catalunya per al 2012 ha quedat establert finalment en l'1,5 del PIB. És a dir, se'ns ha comunicat, per fi, que era l'1,5 del PIB. En els pressupostos és l'1,3 encara que segons la revisió que es preveu del PIB el 2012 la xifra absoluta en el pressupost del 2012 és més pròxima a l'1,4 per cent del PIB. En definitiva, l'ajust necessari sobre el pressupost és de 1.733 milions d'euros.

En el marc de restriccions que els descriu, esdevé necessari adoptar un seguit de mesures d'ajust addicionals per poder complir els compromisos de deute i de dèficit exigits i per garantir, per tant, la sostenibilitat de les finances de la Generalitat.

Primer els parlaré de les mesures en sanitat, ensenyament i universitats. En primer lloc hem de tenir en compte que l'Estat ha aprovat dos reials decrets que afecten l'estructura de despesa de la Generalitat de Catalunya en l'àmbit educatiu i universitari i en l'àmbit del sistema sanitari. Són decrets que en la seva part essencial hem reclamat repetidament. No es poden generar guanys d'eficiència en aquests àmbits que no afectin la quantitat o qualitat del servei si el marc regulador fixa directament o indirectament l'estructura de costos. Hem de dir que els decrets no ens satisfan del tot. Per una banda, hi ha qüestions competencials significatives, i, per l'altra, els marges d'optimització queden encara massa limitats.

Amb relació al Reial decret llei 14 del 2012, de 20 d'abril, de mesures urgents de racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu, les mesures es basen a adequar la despesa als recursos disponibles, així com a ampliar la participació solidària de les famílies en el cost del manteniment del servei, per tal de garantir el dret a una educació de qualitat i l'accés en condicions d'igualtat.

Les mesures específiques de despesa en matèria d'educació aprovades es desglossen en els grans àmbits següents: *a*, augment de les hores lectives dels professors –ja ha esmentat el president el paper molt significatiu que els treballadors públics tenen per fer possible aquests ajustos; *b*, eliminació transitòria de la possibi-

litat de crear nous complements retributius o retribucions variables; *c*, possibilitat d'augmentar el nombre d'alumnes per aula en un 20 per cent; *d*, eliminació de l'obligatorietat d'oferir com a mínim dues modalitats de batxillerat; *e*, ajornament de la implementació de les mesures previstes en el Reial decret 1147/2011, de 29 de juliol, pel qual s'estableix l'ordenació general de la formació professional del sistema educatiu, i *f*, modificació del criteri de nomenament de substituïts per a les baixes inferiors a deu dies lectius.

Pel que fa a l'educació universitària, els canvis normatius de l'Estat es basen en la possibilitat d'augmentar la cobertura dels preus públics tant en els ensenyaments de grau com en els de màster, la no-subvenció dels preus de la matrícula a estudiants estrangers no residents, exclosos els nacionals d'estats membres de la Unió Europea i aquells a qui sigui aplicable el règim comunitari, i la fixació d'uns mínims de dedicació docent del professorat de les universitats.

Quant a les mesures específiques de despesa en matèria de sanitat, aprovades aquest mes d'abril pel Govern de l'Estat, el Reial decret llei 16 del 2012, de 20 d'abril, de mesures urgents per garantir la sostenibilitat del Sistema Nacional de Salut, aquestes serien:

a) Establiment d'una cartera de serveis comuna articulada al voltant de tres modalitats: la cartera comuna bàsica, formada per aquests serveis assistencials coberts de forma completa pel finançament públic; la cartera comuna suplementària, que es dispensarà de forma ambulatoria i subjecta a aportació de l'usuari i que comprèn la prestació farmacèutica, la prestació ortoprotètica, la prestació en productes dietètics i el transport sanitari no urgent subjecte a prescripció facultativa, i la cartera comuna de serveis accessoris, que està formada per aquelles activitats que no es consideren essencials i que estan subjectes a aportació o reemborsament per part dels usuaris.

b) Introducció del copagament dels pensionistes en la despesa farmacèutica, que en termes generals és del 10 per cent, subjecte a diferents topalls d'import màxim mensual. Pel que fa als actius, incrementa el 50 per cent en termes generals. En resten exclosos determinats col·lectius en funció de la malaltia, dels medicaments i del nivell de renda. Aquest percentatge serà del 60 per cent en cas de rendes superiors a cent mil euros.

c) Elaboració d'un catàleg homogeni de categories professionals.

d) Creació d'una plataforma de compres centralitzada.

e) Creació del fons de garantia assistencial, de caràcter extrapressupostari, que compensaria les comunitats autònomes pels serveis de salut realitzats a persones amb la condició d'assegurat en el Sistema Nacional de Salut en els seus desplaçaments temporals.

f) Actualització del nomenclàtor de medicaments.

g) Foment de l'ús de genèrics.

h) Exclusió de determinades prestacions farmacèutiques de medicaments i productes sanitaris d'acord amb criteris de preu, convivència amb un medicament sense recepta amb el qual comparteix principi actiu

i dosis, i altres criteris previstos, i modificació de la normativa per evitar el turisme sanitari.

I *j*) implementació de mecanismes de coordinació entre els sectors de la sanitat i dels serveis socials.

Tot això són els reials decrets de l'Estat.

A l'Acord de govern del 5 de juny del 2012 el Govern de la Generalitat va establir un conjunt de mesures generadores d'estalvi en aquests àmbits, i són mesures que es construeixen sobre les mesures preses per l'Estat en aquests àmbits d'actuació.

En particular, el Departament d'Ensenyament reforçarà les mesures relatives al marc horari del personal docent dels centres públics d'acord amb les necessitats del centre i les modalitats contractuals del personal, aplicarà noves mesures sobre els centres concertats i establirà la creació de nous preus públics i taxes, entre els quals cal destacar el nou preu públic sobre l'ensenyament dels cicles formatius de grau superior.

L'ajust en l'àmbit universitari s'efectuarà amb mesures de reducció de les aportacions a les universitats públiques catalanes, d'acord amb les mesures de reducció salarial que corresponen al personal docent i investigador i al personal d'administració i serveis, i amb un augment d'ingressos derivat parcialment de l'increment de preus de les matrícules.

Tant en l'àmbit d'ensenyament obligatori o postobligatori com en l'àmbit universitari, qualsevol increment de taxes i preus públics anirà acompanyat d'un increment en els fons de beques per tal d'evitar que el factor econòmic suposi una barrera d'accés i limiti la igualtat d'oportunitats dels estudiants catalans.

El Departament de Salut realitzarà una política de concentració de serveis administratius i reducció de despeses associades, i una política de reducció de subvencions i convenis no assistencials a entitats.

L'inici del procés de reordenació de l'atenció de llarga estada sociosanitària i de salut mental, d'acord amb el que preveu el Pla de salut de Catalunya, per tal d'adequar el servei sanitari social als diferents perfils dels usuaris, també permetrà guanys addicionals.

Finalment, s'aplicaran noves mesures en l'àmbit de les inversions, amb la reprogramació d'actuacions, la revisió dels calendaris d'execució i l'ajornament d'alguns projectes.

Ara voldria parlar-los dels ajustos addicionals a la resta de departaments, no construïts sobre la base de les possibilitats obertes pels reials decrets de l'Estat.

A l'Acord de govern del 5 de juny de 2012 també hem determinat tot un conjunt de mesures addicionals d'estalvi que afecten les polítiques de la resta d'àmbits d'actuació de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i a fi d'implementar-les hem encarregat a la Intervenció General i a la Direcció General de Pressupostos que estableixin la no-disponibilitat del crèdit de les partides pressupostàries associades a aquestes mesures. Ho hem fet perquè som escèptics sobre la capacitat de les mesures dels dos reials decrets per rendir les quantitats previstes pel Govern central. I tot i

l'esforç, molt considerable, per aplicar-les que acabo de descriure, des del Govern hem considerat que calia realitzar dues actuacions addicionals a fi d'anar més sobre segur.

En primer lloc, vam deixar un fons de contingència important en un pressupost que sabíem que caldria ajustar. En segon lloc, i com els acabo d'esmentar, hem preparat tot un seguit d'ajustos a la resta de departaments, que a continuació els descriuré, per un valor aproximat de 300 milions d'euros.

Tots els departaments han hagut de revisar i ajustar les partides de despeses institucionals i de funcionament corrent, tant del mateix departament com de les institucions vinculades del sector públic de la Generalitat.

També han hagut de realitzar una minoració de les aportacions a les entitats del sector públic de la Generalitat de com a mínim l'import equivalent al resultat d'estalvi que generarien les mesures de reducció de les despeses de personal aprovades per la Generalitat de Catalunya, tant les previstes inicialment en la Llei 1/2012, de 22 de febrer, de pressupostos de la Generalitat per al 2012 i a la Llei 5/2012, de 20 de març, de mesures fiscals, financeres i administratives i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics com en el seu desenvolupament posterior.

A continuació, hi han algunes xifres, departament per departament, i vull insistir que una valoració global ha d'incloure tots tres anys. Cada xifra corresponent a aquest tercer ajust no té entitat en si mateixa.

El Departament de la Presidència realitzarà un ajust total de 25 milions d'euros. Es fa una incidència especial en les despeses institucionals i de funcionament corrent, tant del mateix departament com del Consell Català de Recerca i Innovació, la Delegació de la Generalitat a Madrid, el Gabinet Jurídic i les delegacions territorials.

També s'efectua una reducció en l'import destinat a subvencions directes, així com en el dirigit a cobrir les despeses associades al projecte d'informació estratègica i en el destinat al projecte de l'Institut Geològic a la muntanya de Montserrat.

En l'àmbit dels esports es minora l'import destinat a préstecs i bestretes a llarg termini, al sector públic i fora del sector públic, així com també es farà una minoració de l'aportació al Consell Català de l'Esport, que prové de l'ingrés del Parc Esportiu Internacional de Catalunya.

Pel que fa a la despesa exterior, es minoren conceptes com la quantia destinada a la Trobada dels Casals Catalans, així com les cotitzacions com a membres d'institucions diverses i les aportacions al sector públic i subvencions diverses, amb especial afectació a l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament.

En l'àmbit de la comunicació es fa una reducció sobre l'import destinat al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, sobre el destinat a subvencions per a convocatòries a mitjans i sobre el de diverses subvencions sense concurrència. També es reduirà la despesa en difusió corporativa i en exposicions.

Pel que fa a l'atenció ciutadana, s'emprendran mesures d'estalvi en l'atenció a través del telèfon 012.

El Departament de Governació i Relacions Institucionals fa un ajust de 15 milions d'euros. Més enllà de l'ajust de les despeses ordinàries de funcionament, realitzarà una reducció superior a la prevista en les aportacions a empreses, consorcis i organismes i en les subvencions nominatives i de convocatòria oberta, així com en els convenis.

El Departament d'Economia i Coneixement efectuarà un ajust de 69,5 milions d'euros, d'una banda amb mesures en l'àmbit universitari, ja esmentades anteriorment, i d'altra banda amb la renúncia de l'ICF a l'aportació de 25,5 milions d'euros per part d'aquest departament, consolidant així la seva funció d'entitat financera amb gestió independent i forta participació de recursos privats. L'ICF no patirà per això.

L'ajust del Departament de Política Territorial i Sostenibilitat és de 85 milions d'euros. També, com a la resta de departaments, s'aplicaran mesures de reducció de la despesa associada al funcionament corrent i es reduiran les aportacions a les entitats del seu sector públic. En particular, es reduiran les aportacions a Infraestructures de la Generalitat de Catalunya, SAU, per a l'execució d'obres de transport i carreteres, i s'intensificarà al mateix temps la negociació referent al diferiment d'obres executades mitjançant el mètode d'abonament total del preu – mètode alemany. S'aplicarà una reducció a les transferències de capital a l'Agència de Residus de Catalunya, a l'Agència de l'Habitatge de Catalunya i a les aportacions al fons patrimonial de l'Institut Geològic de Catalunya i de l'Agència Catalana de l'Aigua.

El Departament de Cultura ajustarà 15 milions d'euros. Es prendran mesures d'estalvi en serveis administratius de les unitats i centres directius; es reduiran els fons destinats a l'atorgament d'ajuts –no gaire–, i també es redueix el volum d'inversions en infraestructures pròpies, tant en immobles administratius com en monuments dels quals la propietat és de la Generalitat de Catalunya, dels quals es mantindran només les obres mínimes de manteniment i reposició per garantir la seguretat dels edificis i de les persones. Se suprimirà la convocatòria de subvencions per a la redacció de projectes arquitectònics per a la construcció de centres bibliotecaris –es podrà fer més endavant. S'aplicarà, igualment, una minoració de les aportacions a entitats i equipaments dependents del departament a fi de repercutir les mateixes mesures que pren el departament per a si mateix de forma directa.

El Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural aplicarà un ajust de 25 milions d'euros. Com la resta de departaments, ha establert mesures de reducció de la despesa associada al funcionament corrent. S'endarreriran i paraitzaran les inversions en infraestructures de camins i regadius dutes a terme per l'empresa Infraestructures de la Generalitat de Catalunya, SAU. També es reduiran els imports destinats a transferències de capital.

En l'àmbit de Benestar Social i Família, la disminució serà de 17 milions d'euros. L'ajust afecta les transferèn-

cies a entitats pròpies i privades, persones i famílies, així com una reducció de les inversions directes i les transferències de capital per a realitzar inversions. Aquestes reduccions es faran tot preservant les prestacions econòmiques i de serveis garantides de la cartera de serveis socials i prioritzant sempre l'atenció a les persones més vulnerables. També s'hauran d'ajustar les subvencions corrents a entitats d'àmbit social i als ens locals.

El Departament d'Empresa i Ocupació concreta l'ajust de 50 milions d'euros en una minoració de l'estructura del departament i de les seves entitats, motivat –i en això vull posar-hi èmfasi– per la caiguda dels ingressos finalistes, en percentatges que oscil·len entre el 15 i el 25 per cent en funció de la missió i objectius de cada entitat –un 17 per cent de mitjana. Tant és així, aquesta caiguda d'ingressos finalistes, que el Servei Català d'Ocupació és l'entitat amb una major reducció, perquè és el principal receptor de fons de l'Estat des de la Conferència Sectorial d'Ocupació i Afers Laborals. I aquests ingressos finalistes han caigut, com vostès saben, molt considerablement.

Pel que fa a les polítiques sectorials, l'àmbit d'empresa tindrà l'afectació parcial de la subvenció en matèries de telecomunicacions.

L'afectació en l'àmbit de relacions laborals suposarà la minoració parcial de les subvencions als agents socials, sindicats i patronals, i de l'aportació al Tribunal Laboral de Catalunya, motivat, també, pel canvi en la legislació laboral.

Per últim, cal remarcar, i hi vull insistir, que el Departament d'Empresa i Ocupació no reduirà en cap cas les dotacions aprovades pel Parlament de Catalunya pel que fa a la renda mínima d'inserció i als centres especials de treballs, a fi de, com ha esmentat anteriorment el president, preservar els ajuts als més desfavorits.

El Govern de la Generalitat de Catalunya estima que, amb aquest conjunt de mesures, així com amb l'estalvi generat de les actuacions derivades dels dos reials decrets aprovats per l'Estat, s'ha de generar un estalvi global per a l'any 2012 al voltant dels 1.500 milions d'euros, que, sumat a un esforç d'estalvi de 25 milions d'euros per part dels òrgans superiors, comunicat pel Parlament de Catalunya, i a una minoració de 200 milions d'euros del Fons de contingència, hauria de garantir el compliment dels objectius de dèficit de l'exercici.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabada la intervenció del president i del Govern, suspensem la sessió per un temps de cinc minuts.

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i onze minuts i es reprèn a tres quarts d'una i set minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió.

I continuem el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Moltes gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, molt honorable president de la Generalitat, perquè no ens diguin que sempre emfatitzem la discrepància, deixi'm començar fent uns reconeixements a la tasca del seu Govern, positius.

Primer, és veritat que vostè dona la cara davant l'opinió pública, diu les coses pel seu nom, amb claríssim contrast, per exemple, amb el Govern Rajoy: «rescat» és «rescat», «recessió» és «recessió». Potser és un mínim, però és d'agrair.

I, segon, també és veritat que la situació no és fàcil; lluny de fàcil, és extremadament complexa. I aquest afany recentralitzador del Govern central no ajuda en absolut, això és veritat. I menteix qui de nosaltres li digui que té la píndola màgica, que amb ell al Govern els problemes s'haurien acabat. Això simplement és faltar a la veritat. I, per tant, li asseguro que des del Grup Socialista no veurà aquells estils d'oposició que posaven a les espatlles del Govern tots els aturats d'aquest país o els feien directament responsables de la crisi o de la prima de risc.

Però crec sincerament, president, que una cosa és dir que vostès no són culpables de tot i una altra ben diferent és dir que no són responsables de res, que vostès són els bombers i els piròmans són altres, que vostès són els salvadors, que vostès fan el que els toca fer, amb aquest argument recurrent de la inevitabilitat: «No podem fer una altra cosa.»

Perquè, si vostès no tenen cap marge d'elecció, cap, si vostès no tenen cap elecció, cap, aleshores, no ho sé, potser que ho deixem córrer i portem els papers a una gestoria, no? És veritat que el seu marge és petit, d'acord, però el tenen. Potser no es podria fer tot diferent, però sí significativament diferent. Vostès governen arreu de Catalunya i decideixen, fan tries sobre aquest país. I és sobre aquestes tries que avui volem debatre, sobre el que signifiquen les seves opcions i la narrativa social amb què sustenten aquest país.

Vostès van guanyar les eleccions al novembre del 2010, després de tres anys de crisi, no tres mesos, no tres dies, no tres hores. I van fer promeses als catalans. Se'n recorden? «Aixecarem Catalunya», «reduïrem l'atur a la meitat», «farem més amb menys». Se'n deuen recordar tots vostès.

Què tenim? Què tenim ara? Fem menys de tot pagant més per tot; els aturats ni tenen solucions ni les aspiracions de tenir-ne, i Catalunya, més que aixecar-se, ha caigut, en lloc d'una societat cohesionada tenim una societat fracturada. I, per tant, la pregunta és: no l'hem de jutjar, president, per aquests fets?, no hem de jutjar-lo pels seus propis plans industrials o socials que són els plans específics menys específics que ha vist mai aquest Parlament?

I nosaltres creiem que sí, que, amb les adaptacions que tots entenem de la situació, canviant com mai, també els hem de jutjar per la paraula donada. Perquè, fixi's, vostè sí que reclama aquest valor de la paraula a l'hora d'eliminar successions per al 6 per cent més ric de catalans o de centrar-ho *tot* en el pacte fiscal. Vostè diu: «És la meva promesa, és la meva paraula.»

I les altres promeses què, president? I les altres promeses què? Sobre educació, sobre sanitat, sobre PIRMI, sobre indústria, sobre atur, sobre mossos, sobre aquestes promeses què fem? Ens encongim d'espatlles? Anem desmembrant aquest país, dia a dia, de mica en mica, en nom de Catalunya, sense comptar amb tots els catalans?

Quan rebaixen impostos als sectors més benestants d'aquest país, no es pot dir que no hi ha diners. I vostè ho ha fet. I és per això que discrepem del rumb del seu Govern. És així com vol fer anar aquest timó que ha deixat ben clavat a la paret del seu despatx? Perquè a nosaltres més aviat ens dona la impressió o que no sap on va, i aleshores, és clar, el vent mai bufa de cara, quan un no sap on va, o, si ho sap, doncs, encara pitjor, perquè sembla que estiguem intentant arribar a port deixant pel camí part de la tripulació. Quin port és bo si no hi arribem tots plegats? Potser per això tria Ítaca, oi?, on només hi va arribar un de sol.

Miri, vostè va començar la seva presidència amb un relat circular, molt efectiu, jo li ho reconec –tot és culpa del desgavell del tripartit i dels incompliments de Madrid–, i va negar aquí, a Catalunya, un debat que s'estava produint amb tota la cruesa a Europa sobre austeritat i creixement. Avui, és veritat, ha parlat una mica més d'Europa del que havíem fet fins avui. Ha parlat una mica més d'Europa, però ha definit poc el seu model. Ens ha citat el discurs d'ahir del primer ministre francès –socialista–, però, clar, vostè ha agafat només la primera part, on parlaven del diagnòstic, de com és de difícil la crisi; no ha agafat les solucions, que són diferents de les seves; no ha parlat de com els socialistes francesos apugen els impostos a les grans fortunes, apugen el salari mínim, fan plans de creixement, plans de sostenibilitat energètica. D'això no n'ha parlat, president. Si vol agafar l'exemple socialista francès, agafi'l tot. I aleshores ho celebrarem. Perquè sap què passa? Que fins ara, fins a la data d'avui, la recepta a Catalunya ha estat sempre la mateixa: retallades, gestió i coratge. Aquesta és i ha estat la recepta a Catalunya. I, de tant en tant, unes gotes de Massachusetts. Però retallades, coratge i gestió.

Després de dos pressupostos, tenim retallades. I tenim moltes retallades. I també tenim coratge; un coratge perfectament descriptible: retallen ingressos als rics alhora que serveis bàsics als més vulnerables. Un gran coratge, aquest que diu: «Siguem durs amb els febles i tous amb els poderosos.» Un gran coratge, aquell que pretén caricaturitzar el PIRMI com si només servís per defraudar, aquell que torna l'accés al coneixement en un luxe, aquell que torna la desigualtat de l'euro per recepta i del tripagament català de la sanitat en una necessitat financera. Això és coratge, president? I després també gestió, eh? –és l'altra part de la recepta–, la gestió d'aquest Govern que es diu «dels millors» però

que l'únic que acaba fent és expulsar els millors professionals. Podem parlar de Mònica Terribas o Josep Ramoneda, si vostès volen.

Vostè se'n recorda, conseller Mas-Colell, que vostè, en nom de la credibilitat, deia que l'objectiu de dèficit per al 2011 havia de ser el doble del que ens fixava Europa perquè era millor fer el que es diu que no pas dir el que no es farà, en les seves paraules? El dèficit havia de ser l'1,3; van dir que farien 2,6, i va acabar sent el 3,72.

I, per tant, aquesta és la realitat de la seva gestió. I d'això no n'hem fet cap escàndol, conseller. I sap per què no ho hem fet? Perquè nosaltres vam governar i vam conèixer les dificultats de gestionar amb una crisi de deute i a la vegada les urgències de la consolidació fiscal, i sabem que no és fàcil.

Per tant, no parlin de gestió; la gestió són els resultats, no són les dificultats. Vostès i nosaltres hem fet dèficits similars, ens hem desviat de manera similar respecte als objectius europeus. Saben quina és la diferència? Les polítiques que s'han fet en aquest país i les conseqüències sobre els ciutadans del nostre país. Aquesta és la diferència. Li ho hem dit sempre i li ho repetim, el problema no és només l'austeritat, que, efectivament, és obligada, sinó què afecta i sobre qui recau. No és el tema els ajustos i els sacrificis; és que ens estem carregant el model, ens estem carregant els drets. Vostè diu: «Separem el convenient de l'essencial.» Què són els drets, convenients o essencials, president? A nosaltres ens sembla que essencials. Els drets i els models socials són essencials.

Jo li dic de debò que hi ha altres eleccions, hi ha altres alternatives. Nosaltres li hem presentat propostes, fa mesos que els les presentem –als pressupostos, al Ple de retallades–, i demà, un cop més, les detallarem en la proposta de resolució; propostes assenyades, que no neguen en cap cas els sacrificis, però es posen al servei del que és imprescindible; propostes que diuen sí a buscar nous ingressos, com el de grans fortunes, per articular plans de xoc imprescindibles per tirar aquest país endavant. Nosaltres diem pacte fiscal, pacte social, pacte estructural, amb un discurs social basat en l'equitat, per definir una agenda reformista, perquè avui senzillament aquesta agenda reformista no existeix. Agenda reformista, cap ni una; no han fet ni una sola reforma. L'austeritat no és un exercici comptable, és un exercici polític, és una elecció política, i no serveix si no es fa amb un repartiment equitatiu dels esforços i amb un horitzó creïble de recuperació econòmica, d'aposta pel nostre país.

Jo crec que no ens hem d'oblidar tampoc de amb qui governen vostès. N'ha parlat molt poc avui, dels seus pactes. Perquè no només aproven els pressupostos amb el Partit Popular sinó tot el que fan; és el seu pacte de ferro. Fins i tot vostè, president, es va vanter l'altre dia davant de la senyora Sánchez-Camacho que han votat el 90 per cent d'iniciatives del president Rajoy, no?, de l'amnistia fiscal a la reforma laboral. Jo a vegades penso que aquesta crisi, que està retallant els nostres drets, que està retallant també la qualitat de la nostra democràcia, està retallant també el significat

de les paraules. Veiem la paraula «austeritat» completament segrestada, veiem que per a uns «rescat» és un ajut i veiem que per a altres «responsabilitat» és simplement coincidència, és dependència i coincidència en els interessos de sempre, perquè, com sempre, l'únic que no té fronteres, senyores i senyors diputats, és la ideologia.

Avui, que hem vingut a debatre sobre la tercera onada de retallades, tot això que els estava dient es mostra un cop més amb tota la seva cruesa. Mostra la inconsistència dels valors sobre els quals vostès han defensat les seves polítiques de retallades, l'efectivitat i la credibilitat. I mostra també la inconsistència dels seus pactes.

Parem dos minuts només per entendre com es crea aquesta onada. Vostès no van presentar els pressupostos del 2012 quan tocava –se'n recorden, eh?–, perquè no volien el pim-pam-pum electoral; el pacte fiscal i tota la resta, com és per Catalunya, no compta. Els pressupostos, no. Pel pim-pam-pum electoral. Després els van entrar el 20 de desembre, sense cap nova informació, i, tot i que des de tot arreu es deia el contrari, els van presentar amb unes previsions pròpies de creixement del voltant de l'1 per cent, i el dia després d'aprovar-los vostè, conseller Mas-Colell, va afirmar que no servien per a res. Inaudit. Bé, els ha copiat el senyor Rajoy. Però, si no, inaudit.

Per si això no fos suficient, va arribar l'aprovació d'objectius de dèficit al Consejo de Política Fiscal y Financera, on vostès, allà, van decidir no dir ni piu. Podien parlar, podien oposar-se; es van abstenir, acceptant més sacrificis per a Catalunya.

Però, a més a més, després que vostès s'aixequessin indignats de l'hemicicle i no votessin la reforma de la Constitució, sí que van decidir votar amb el PP una llei d'estabilitat pressupostària més restrictiva, que va més enllà de la Constitució i que obre la porta a la intervenció de Catalunya; una llei que ens asfixia econòmicament i nacionalment; una llei que diu sí al dogmatisme del dèficit zero i al fervor de les retallades, i també diu que la hisenda catalana, més que pròpia, el que pot ser és intervinguda.

I aquesta és la doble pirueta de Convergència i Unió, aquest és el seu doble salt mortal. I, jo ja els ho dic, ni que caiguin drets no esperin aplaudiments, per irresponsables, perquè en aquesta llei és on es veu el gran exemple: no compliran amb el dèficit, seguiran asfixiant econòmicament i socialment aquest país, s'exclamaran que ve el lleó, quan han estat vostès els qui han permès que se li obri la gàbia i, a sobre, a sobre de tot això, vostès i els seus altaveus afirmaran sense cap rubor que tot és per Catalunya. Sempre tot per Catalunya, oi que sí? I avui pau i demà glòria. I així anem, i així ens va als ciutadans.

I jo feia aquest relat d'uns minuts per entendre que és amb aquesta trajectòria d'efectivitat i de credibilitat que hem arribat avui a la tercera onada de retallades. En aquest pla que recull aquesta xifra màgica dels 888 milions que ja s'havia inclòs en els pressupostos; un pla que diu que, tot i que l'any passat van retallar 1.000 milions, avui en retallaran 4.500. Efectivitat, quina? Credibilitat, quina? Transparència, quan? Vos-

tès basen tot el seu ajust en els decrets Rajoy de sanitat i educació, decrets dels quals vostès no només qüestionen la seva efectivitat, sinó també la seva legalitat. Diuen que interposaran recurs i avui vénen a defensar un pla que preveu la seva aplicació. Com ho hem d'entendre, això? Quina credibilitat? Quina efectivitat? L'únic que jo veig en això, i els ho dic sincerament, és injustícia –és injustícia–, i més en educació i sanitat, que són coses essencials –aquestes sí que són essencials, president– on no podem fallar.

Per tant, el pla que avui ens porta a debat representa una asfíxia nacional, una asfíxia social i no significa tampoc cap guany ni en rigor ni en credibilitat. No ens aporta, per tant, res de bo. Irresponsable no és criticar-ho, irresponsable és defensar-lo.

Però, més enllà d'això, i fins i tot més important que això, jo voldria acabar parlant-los de dignitat. Deia Kant que allò que té un preu pot ser perfectament substituït; al contrari, allò que és superior a tot preu, allò que, per tant, no admet cap equivalència és allò que té una dignitat. El més greu –el més greu–, com ens recorda la diputada Geli tot sovint, el més greu que ha passat en aquest país en els darrers anys és el trencament de la sanitat universal. I a vostè, president, potser no li agrada, però tampoc s'indigna. Vostès recorden com van cridar pels 219 milions d'euros que efectivament ens deu Madrid? Vostè veu com fan rodes de premsa arreu de Catalunya dia sí dia també pel pacte fiscal? I els 219 milions són importants, i tant que sí! I el pacte fiscal també ho és, d'important. No li estem discutint això, però sí que els discutim que cridin per això i, en canvi, callin o xiuxiegin per tot allò altre. Això és el que els critiquem.

Jo crec sincerament que el seu pacte amb el PP és, arribats a aquest punt del viatge, del tot incomprensible. Com també ho és aquesta barreja pròpia que vol fer de Catalunya Ítaca, Las Vegas i Massachusetts al mateix temps. Aquesta barreja pròpia que espera el concert, però l'únic que abona avui, aquí i ara, és el desconcert permanent entre els ciutadans del nostre país. Potser això és el que han fet sempre, eh? Molts em diuen que això és el que vostès han fet sempre, però no per això està ben fet. Potser vostès ja ens hi tenen acostumats, però no ens tindran ni resignats ni anestesiats, perquè el seu discurs circular, president, efectiu, ho aguanta tot, però no aguanta el pes de la realitat.

I jo ara sí que ja acabo, seguint potser aquesta darrera frase que els deia, perquè jo els deia que resignació cap: no ens volem resignar, però preocupació tota. Tots, tots nosaltres som o, si no, ens sentim responsables del que està passant. I per això hem dit que si realment vostès volen un pacte fiscal, un pacte social i un pacte sobre reformes estructurals, ens hi trobaran. Els ho hem dit, des del primer dia, i els ho reiterem un cop més avui. Però nosaltres volem pactar sobre el que afecta la gent. Volem pactes reals. No volem aplaudir estratègies electorals. Nosaltres volem parlar de tot, els ho hem dit sempre, però no acceptar-ho tot al mateix temps.

Vostès ens han fet, des del primer dia –en aquest relat circular que els deia–, culpables de l'herència rebuda.

I jo els dic que sí, que..., i tant que ens en fem responsables, d'aquesta herència, de tot el dolent i de tot el bo que té; però el que ens ha de preocupar ara a tots –el que ens ha de preocupar ara a tots– és l'herència que vostè deixarà. Quina és aquesta herència?

Si vol pot escoltar les nostres propostes, perquè hi ha alternativa. La seva herència, el que està passant avui a Catalunya no està escrit, no és un destí, no és inevitable. Nosaltres estem disposats a parlar, li ho asseguro, president, li ho dic sincerament. Estem disposats a deixar moltes coses a banda perquè el que ens preocupa a tots, entenc, és un futur viable per a la majoria de ciutadans del nostre país.

I vostè, com sempre, pot optar; vostè té el dret de decidir el que vol; vostè té el dret d'insistir en el que està fent o de rectificar. La tria és cosa seva. I pot seguir fent el mateix, si creu que és el que toca. Nosaltres creiem sincerament que Catalunya es mereix més, que els catalans es mereixen més, que hi ha una alternativa, que hi ha un altre camí que sí que vol fer les coses diferents.

No agafi la introducció d'Hollande, agafi el relat sencer, agafi les seves solucions i li asseguro que ens trobarem.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, el Partit Popular català li agraeix, senyor president, que avui estigui fent aquest debat, un debat per analitzar el pla d'ajustaments que varem aprovar o que el Govern va aprovar el 15 de maig d'enguany.

Vull recordar-li, senyor president, que vostè avui està en el compliment d'una resolució que va impulsar el Partit Popular català perquè es donés als ciutadans de Catalunya tota la informació envers quines són les accions de govern i els ajustos que es prenen.

Senyor president, la situació econòmica i financera a Catalunya és crítica, és difícil, és molt complicada. Vostè n'és plenament conscient; el partit que presideixo també n'és plenament conscient, i estic convençuda que els catalans també saben la magnitud de la tragèdia que vivim en aquests moments.

Però, senyor president, permeti'm que li digui que avui venim a analitzar l'acció del Govern de la Generalitat de Catalunya no solament en el decret dels ajustos dels 1.500 milions, sinó també en els plantejaments que vostè ha esmentat.

Senyor president, vostè ha parlat de la darrera cimera dels caps d'estat d'aquest cap de setmana passat. I li

agraeixo que vostè hagi fet la reflexió, no com aquells que critiquen que, a causa dels ajuts i la recapitalització financera, seran necessàries noves mesures. Les mesures eren necessàries abans i després, perquè el que hem fet ha estat tenir una possibilitat de refinançar les entitats financeres de manera directa. I, per tant, ha estat un èxit del Govern d'Espanya que s'ha de tractar amb moderació i amb humilitat, però que hem de seguir complint els objectius de dèficit i de deute que tots tenim, perquè, si no, no estarem complint el pla d'estabilitat de la Unió Europea.

Però, permeti'm, senyor president, que li faci la intervenció en tres torns: un primer en el qual coincideixo amb vostè en algunes de les consideracions que ha fet de política europea i de política espanyola; un altre, l'anàlisi del decret que avui estem tractant, i, un tercer, amb la seva reiterada relació continuada amb Espanya.

Senyor president, jo sóc conscient que Europa està vivint una cruïlla fonamental i decisiva en la història –una cruïlla fonamental– i que en som protagonistes, i que Europa necessita més sobirania financera, més sobirania fiscal, més sobirania nacional dels territoris i dels estats, però també Europa necessita tindre una unió més consolidada i especialment una política econòmica, monetària i financera comuna.

Per tant, senyor president, jo l'emplaço que per totes aquestes reformes que vostè creu doni suport al Govern d'Espanya i a Mariano Rajoy, que és qui ha parlat seriosament de les reformes estructurals que necessita Espanya i que necessita Europa, perquè creem aquesta unió forta i necessària.

Nosaltres, senyor president, creiem que vostè ha estat justificant... –en l'anàlisi d'aquest acord que es va aprovar el 15 de maig–, ha estat justificant que era un pla d'ajustaments obligat. Jo recordo la seva roda de premsa, i vostè va reiterar que vostè havia de fer aquests ajustos de manera obligada pel Govern d'Espanya.

Jo li vull recordar, senyor president, que el Govern d'Espanya té competències i sobirania pròpia en virtut de la Constitució, a l'article 149, punt 13 i punt 14, per establir els nivells de deute, per establir la política d'hisenda i la política econòmica del país.

Per tant, vostè només estava complint, senyor president, els acords que en el seu debat d'investidura va dir per aconseguir el dèficit de l'1,5 que ha de fer Catalunya. No estava obligat pel senyor Rajoy. Vostè justificava davant dels ciutadans de Catalunya que aquest ajustament que ara estem analitzant era obligat pel senyor Rajoy. Era obligat per vostè mateix, pels seus propis compromisos en el debat d'investidura que vostè faria totes les mesures necessàries per aconseguir el dèficit i per reduir el deute d'aquest país. I això suposa que vostè, a finals d'aquest any, ha de complir l'1,5 i ha de prendre les mesures necessàries.

Vostè va heretar una situació molt complicada. L'any 2011 va acabar amb un 3,29 del PIB i havíem heretat un PIB i un deute molt més alts. Alguns ara li volen donar exemple. He sentit la representant del Partit Socialista de Catalunya que li donava l'exemple i

l'encoratjava a establir altres aliances. Voldria dir-los, als catalans, als ciutadans de Catalunya, que la millor aliança que s'ha pogut fer ha estat amb el Partit Popular català en àmbit de negociació pressupostària i també en àmbit de negociació legislativa, perquè som conscients que aquella herència mai pot tornar a ser deixada per un govern a Catalunya, perquè hipoteca el present, hipoteca el futur dels nostres fills i perquè ens han deixat el deute més elevat de la nostra història amb més de 42.000 milions.

Per tant, senyor president, nosaltres creiem que s'han de prendre mesures, que s'han de prendre ajustos, que s'han de fer aquests ajustos. Sempre li ho hem dit i li hem donat suport. Però fins ara, senyor president, l'increment del deute està en més de 45.000 milions d'euros enguany a Catalunya i representa més del 20 per cent del PIB català.

Vostès han donat suport a una llei, la Llei orgànica d'estabilitat, que estableix que hem d'arribar al 2020 al 13 per cent de deute del nostre propi PIB.

Senyor president, nosaltres creiem que la situació és molt delicada a Catalunya. Vostè mateix ho ha esmentat, vivim a crèdit. Però també vull, senyor president, que digui als catalans que si vivim i estem garantint la sostenibilitat financera és gràcies al suport del Govern d'Espanya.

Senyor president, vostè s'ha queixat reiteradament que no arriben els diners de la resta d'Espanya. Vostè s'ha queixat que no ha arribat el fons de competitivitat ni ha arribat la disposició addicional tercera. I és veritat. I aquest grup la segueix reclamant, senyor president, i la seguirem reclamant, però no hi ha diners.

Jo recordo fa unes setmanes que vostè deia al representant del Partit Socialista, al president i portaveu, que no hi havia diners, que quina de les quatre paraules no entenia. Doncs, jo li ho torno a reiterar: no hi ha diners.

Vostè parla de la centrifugació de la despesa a les comunitats autònomes. Vostès, senyor president, també estan centrifugant la despesa als ajuntaments catalans, als quals no els donen diners per a les escoles bressol, no els donen diners per a les polítiques municipals que necessiten i tenen un deute de 759 milions que ha de ser pagat, més de 300, per les diputacions provincials. I per què ho fan? No ho fan per caprici, senyor president! Ho fan perquè no hi ha diners i perquè el Govern de Catalunya no té diners. I nosaltres ho entenem.

Per això, senyor president, li vull recordar que el fons de competitivitat i les disposicions addicionals no es paguen arreu d'Espanya: Andalusia podria tenir un fons de competitivitat d'entre 500 i 800 milions a la seva disposició addicional i no el té i no se li està abonant.

Per tant, senyor president, digui la veritat de tot i digui també que qui tenia centrifugada la despesa era el Govern d'Espanya, que va tenir el darrer any 2011 més de 90.000 milions de despesa, que va enganyar, el president Zapatero, i que va enganyar a tots els espanyols quan no ens va dir que el dèficit real era del 8,9 i no pas del 6, que era el que establia.

Senyor president, vostè en l'acord estableix que s'han pres les mesures necessàries i que són necessaris els ajustaments, i ha parlat d'equitat i de principis de recuperació econòmica. Jo vull recordar-li que en principis de recuperació econòmica vostè incompleix alguns dels acords que va mantenir i que va signar amb el Partit Popular català. Nosaltres li diem que són necessaris els ajustos, però s'han de fer amb més i millor equitat. Vostè està fent pagar als catalans en l'àmbit de la sanitat i l'educació allò que no treu a les despeses identitàries i a les subvencions continuades que vostè encara segueix mantenint.

Vostè ens ha dit que reduirà, en aquest pla d'ajustos dels 1.500 milions, 700 en l'àmbit de la sanitat, 300 en l'àmbit de l'educació, 200 en reducció de les subvencions. Li ho torno a retirar, senyor president, hi han més de 600 milions de subvencions que es donen a Catalunya, moltes d'elles identitàries, que vostè podria reduir molt més. I vostè prefereix fer pagar als pensionistes l'euro per recepta i no reduir aquestes subvencions identitàries, que pugen més de 600 milions, quan nosaltres el que volem és que redueixin aquestes subvencions identitàries i el que volem és que es redueixi i s'aprimi l'Administració de l'Estat.

Vostè es va comprometre a racionalitzar l'Administració de Catalunya, es va comprometre a aprimar-la. Ahir el conseller ens donava i li donava missatges i exemples al Govern d'Espanya que nosaltres estàvem més prim i que el que s'havia d'aprimar era el Govern d'Espanya. Oi que sí, senyor conseller?; vostè li va dir això. Bé, el Govern d'Espanya fa cinc mesos que governa, vostès en fa ja un any i mig, i, guaiti, en un any i mig vostès es van comprometre amb nosaltres a reduir el 10 per cent de les entitats i les empreses públiques catalanes, i un 20 per cent de les seves aportacions pressupostàries. Només n'han suprimit vint-i-tres –vint-i-tres–, senyor conseller i senyor president. L'objectiu no s'ha complert, ni de lluny; només han reduït el 8,3 del que haurien d'haver fet. Les ambaixades segueixen estant mantingudes, i suposen 32 milions d'euros que paguen els catalans i les catalanes. No és representatiu, però, escolti'm, aquest any vostès, per l'euro per recepta, recaptaran uns 30 milions. Si suprimissin aquestes ambaixades, els estariem dient als catalans que no haurien de pagar doblement, que no haurien d'estar castigats i que els pensionistes catalans no haurien de pagar de la seva butxaca el que vostès estan fent amb els seus impostos, gastant aquests diners fora.

Miri, la setmana passada, el mateix 15 de juny, vostès varen treure una ordre, una ordre de subvencions en què repartien més de 6 milions de subvencions arreu. I jo els dic: la despesa pública catalana, evidentment, és necessària, i ja ens agradaria poder donar diners arreu del món per al foment del català o per a altres activitats; però hi ha una despesa *prioritària*, i per mi la despesa prioritària és la d'aquells que ho necessiten a Catalunya, que són la gent gran que ha de pagar la seva sanitat, que són les famílies que no poden pagar les escoles bressol, que són els pares que han de pagar més cares les taxes universitàries i que han de pagar molt més cares les taxes que vostès han apujat el

14 per cent. D'això se'n diu «política de prioritats», i vostès no l'estan fent.

Per tant, senyor president, l'emplaço que revisem el total de subvencions identitàries, que revisem la reducció del sector públic empresarial català i que no fem pagar aquestes mesures als catalans i a les catalanes.

I ara voldria parlar-los del que vostès fan reiteradament queixant-se amb la resta d'Espanya i com els maltracta la resta d'Espanya. Miri, senyor president, vostè ha parlat que no se'ls paga, vostè ha parlat que s'envaeixen competències, vostè ha parlat de moltes altres qüestions; fins i tot, que Catalunya està perjudicada per la resta d'Espanya, com ha dit en els viatges a l'estranger. Doncs, jo li diré algunes coses.

Vostè ha dit que Catalunya pot ser exemple per a altres comunitats autònomes. Doncs, altres comunitats autònomes també poden ser exemple per a vostès. Començo per Castella - la Manxa o per Balears. Balears ha suprimit totes les subvencions a sindicats, a patronals, totes les subvencions a mitjans de comunicació, totes les subvencions a entitats que no eren prioritàries per pagar allò que sí que és prioritari a Balears. L'emplaço també que ho faci, senyor president.

I, a més, senyor president, vostè diu que s'envaeixen competències. S'envaeixen competències, però és que resulta que vostès..., en aquest decret, en el decret del 15 de maig, 300 milions de l'educació són aquells que es reconeixen..., els 3.000 milions que reconeix el Govern d'Espanya, i vostès el primer que van dir va ser que això no arribava ni a 150 milions; se'n recorden? Però s'ha multiplicat; és com la Bíblia, això ha multiplicat els pans i els peixos: primer eren 150 milions i ara en són 1.000; no sabem com. Quan els interessa a vostès, en són 1.000, són 700 i després són 300. Ara sí, llavors què?, mentien al principi, perquè volien menys-tenir les decisions del Govern d'Espanya, que només representaven 150 milions per a Catalunya?, perquè això ho va dir el senyor portaveu. Quan els interessa, llavors sí que s'engreixa, i van a 700 milions i a 300. I van dir que no ho recorrerien, que hi hauria un acord amb el partit que presidia i que governava a Espanya, i que no ho recorrerien. I ara torno a sentir això de la invasió de les competències.

Senyor president, vostè avui s'ha afalagat d'una de les dades que era important per vostè. Vostè ha parlat que les exportacions catalanes a la resta del món han augmentat, i és veritat: aquest any 2011 s'han incrementat les exportacions a la resta del món, senyor president, té raó. Però per què no ha dit com s'han incrementat les importacions? Per què no ha dit que les importacions de béns i serveis de la resta del món a Catalunya s'han incrementat i s'han triplicat, és un triple del que fan amb la resta d'Espanya? Per què no diu que la balança de pagaments és deficitària amb la resta del món, amb més de 16.000 milions de deute? Per què no diu que Catalunya no és un estat independent i que no es mantindria amb aquesta balança de pagaments amb l'exterior, perquè és deficitària? Sap com se salva la balança de pagaments catalana? Gràcies a les vendes que fan els empresaris i que fan els béns i serveis i el turisme de la resta d'Espanya, que fan que aquesta balança de paga-

ments sigui positiva. Aquesta és una dada que a vostè se li ha oblidat.

I després, senyor president, vostè parla que el pacte fiscal ho resoldria tot –ho resoldria tot–, i per vostè parlar del pacte fiscal és la solució de tots els problemes. Abans d'entrar-hi, senyor president, jo l'he emplaçat aquest matí que reconsiderés l'euro per recepta, que retirés aquest euro per recepta i que rectificqués, i que el Partit Popular instaria a la modificació de la llei. L'emplaço a un diàleg, senyor president, l'emplaço al diàleg de veure com s'avalua l'impacte d'aquesta taxa fins a final d'any, l'emplaço que veiem quina és l'eficàcia d'aquesta taxa, i que el diàleg que mantenim permanent el Partit Popular i el partit que dona suport al Govern, Convergència i Unió..., siguem capaços d'adaptar-ho i de reflexionar-ho o de millorar-ho o rectificar-ho, en la mesura de l'impacte que això pugui suposar. Però sempre que, senyor president, vostè també mantingui el compromís de reduir aquestes subvencions, que encara són moltes i no són prioritàries, i de reduir en gran mesura el sector públic empresarial català, i també de fer aquelles reformes a la televisió pública i a la corporació pública catalana, ràdio i televisió, que són necessàries, perquè només hem reduït uns 40 milions.

Vostè parlava del pacte fiscal. El Partit Popular català ha estat extraordinàriament responsable amb el pacte fiscal. Hem dit que nosaltres possibilitarem que hi hagi una negociació amb el Govern d'Espanya, que creiem que és necessari un major equilibri entre el que tenim, entre el que rebem i entre el que paguem. Vostè ara té un problema molt greu. Avui li parlaven de privatitzar Aigües Ter Llobregat; jo estic d'acord a privatitzar entitats i estic d'acord també a privatitzar AENA, hi estic d'acord perquè ara en aquests moments li està sent molt difícil per vostè disminuir els actius del balanç del Govern de la Generalitat, i també incrementar els passius, perquè no tenim refinançament i perquè tant de bo després d'aquesta cimera millori el nostre refinançament.

I vostè parlava que hi havia comunitats autònomes que tenien una millor situació, i parlava del volum del deute. Ha parlat fins i tot de França, i ha dit el total d'interessos que està pagant França i que està fent..., gairebé deixant en el precipici la República Francesa. Espanya paga més de 28.000 milions d'interessos; la segona partida de despesa pública d'aquest país, després de les prestacions d'atur. I això és l'herència d'aquells que ara volen venir-nos a donar exemple, herència d'uns i altres. (*Veus de «Molt bé!»*) Perquè, escolti, senyor president. Jo no parlaré d'aquesta herència recriminant-la, però sí que l'explicaré, perquè els catalans sàpiguen que si aquests diners van a pagar interessos del deute i no es poden destinar a l'estat del benestar és precisament perquè el país està hipotecat, i que aquests ajustos són necessaris per a la garantia i la sostenibilitat de l'estat del benestar.

Però, miri, li vull donar unes dades. El deute de Catalunya, per PIB, per població, a Catalunya està en el 21 per cent. Al País Basc està en el 10 per cent. A Madrid –el deute acumulat, eh?– està en el 8,9 per cent; Madrid no tenia ni té pacte fiscal. És que el dèficit a

Galícia, fixi's vostè, està ara, enguany, en un 3,7. Sap com està Galícia? –a Galícia també li dona, no?, per capitalització–, sap com està Galícia de dèficit? Miri, li ho dic: Galícia està a l'1,61. Haurà de complir l'1,5 sense fer cap pla d'ajustos. Per tant, sigui una mica més rigorós i digui les coses pel seu nom, perquè el País Basc té un dèficit del 2,56. Aquí no solament és tenir els nostres ingressos i gestionar-los, sinó també gestionar-los eficaçment, no gastar-se els diners com se'ls han gastat alguns altres, no donar subvencions a qui no correspon i fer passar el que no són prioritats per les prioritats del país, que són polítiques del benestar, que són l'educació i la sanitat. Això és el que nosaltres li recomanem, un millor model de finançament, però també li recomanem una millor gestió dels diners i dels impostos dels catalans.

I li ho torno a dir, senyor president: en aquest grup tindrà la responsabilitat i la lleialtat que sempre hem tingut, però no estigui contínuament recriminant Espanya i recriminant el Govern d'Espanya. Sigui molt més lleial, sigui molt més responsable, i reconegui, senyor president, que aquí vostè no és el president d'un estat, és el president d'una comunitat autònoma, d'una comunitat autònoma que és líder, líder econòmicament, culturalment i socialment a Espanya, però forma part d'un estat que és de tots, i també això..., li demano i l'emplao a recordar que el vaixell és de tots i a recordar que per sortir de la crisi no ho farà vostè sol, ni amb pacte fiscal: ho farà amb la resta d'Espanya i ho farà amb l'ajut de la resta dels espanyols.

Moltes gràcies.

(Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicycle.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, fa un mes li vam fer una interpellació al seu Govern entorn d'aquest tercer paquet de retallades, on vam parlar d'Europa i on vam plantejar alternatives. I, malauradament, des de fa un mes fins ara vostè s'ha passejat per mig món presumint de retallades, malauradament hem perdut massa temps per dibuixar i definir les alternatives i malauradament avui estem parlant a les portes de no un tercer, sinó un quart paquet de retallades. En aquest marc vull fer un diagnòstic realista, que és inevitablement dur, però no tot serà negatiu, i confio que vostès agafin, estenguin la mà per entendre que hi ha oportunitats que no les podem deixar passar. I les oportunitats passen per la redistribució, senyor Mas.

Miri, crec que el seu balanç, francament, és negatiu. L'austeritat, senyor Mas, escolti-ho bé, l'austeritat és un fracàs. I és la seva austeritat la que ha fracassat, són les seves polítiques. I crec que, en conclusió, podem dir que si abandonem dogmatismes, si entenem que avui les retallades no ens duen enlloc, que aques-

tes retallades han empitjorat les finances de la Generalitat i no han donat estabilitat davant dels mercats i han fet que caiguéssim en la recessió, no perquè ens vingui del cel, sinó a causa de les seves polítiques, el que cal, si arribem a aquesta conclusió, és un gir de cent vuitanta graus amb les polítiques econòmiques dutes fins ara i amb les seves prioritats; que cal redistribuir la riquesa, que calen impuls i estímuls per a una economia verda, que cal un model productiu diferent, que cal ètica, que cal honestat, que cal qualitat democràtica i que això significa la millora del funcionament econòmic.

Però, senyor Mas, escolti, avui, les retallades, el que s'evidencia és que no van enlloc. Miri, aquesta és la tercera onada de retallades, però el que diem és que avui, després de la primera onada, de la segona, de totes les polítiques que han fet, allò que deia vostè de –se'n recorda?– «aixecar Catalunya»..., el que és avui és un sarcasme, perquè avui Catalunya està molt pitjor que el que ens vam trobar, que el que es van trobar fa tan sols un any i mig. Avui no hi ha recuperació, avui el canvi imposat per vostès amb la política de retallades el que va fer és tallar de soca-rel la tímida recuperació econòmica que teníem fa tan sols un any i mig. I la renúncia a qualsevol tipus d'estímul, la renúncia a intensificar la redistribució, el que ha significat, en definitiva, és que encara ens hàgim enfonsat.

Però, miri, en aquest marc, en aquesta autoritat obsessiva de què vostès parlen, el que hem d'explicar, el que han de conèixer els ciutadans i les ciutadanes és que vostès han estat autors intel·lectuals i executors materials de l'austeritat obsessiva que ara vostè sembla que no se'n recorda. Sí? Vostès han imposat i han impulsat totes les mesures que..., des del Congrés dels Diputats el que feien era aplicar les retallades després a Catalunya. Vostès han recolzat la Llei d'estabilitat financera de l'Estat que permet la intervenció a Catalunya; han aprovat una llei d'estabilitat financera pròpia, més exigent que la de l'Estat; han votat a favor de l'amnistia fiscal, que permet als estafadors i als especuladors, als lladres de guant blanc, que s'escapin sense càstig. Vostès han aplicat de manera disciplinada totes les retallades marcades per l'Estat. I quan vostè diu: «És que el repartiment del dèficit és inequitatiu», resulta que vostè, prèviament, no ha dit ni piu quan anava a Madrid, quan nosaltres li vam dir que volíem un plantejament unitari per dir que aquest repartiment del dèficit inequitatiu entre comunitats autònomes i Estat era simplement inacceptable.

Però és que, a més, les retallades han estat injustes, senyor Mas, profundament injustes: dues reformes laborals –dues– extremadament agressives que vostès han acompanyat; allargament de l'edat de jubilació; tancament de quiròfans i de serveis d'urgència; 67.813 persones en llista d'espera quirúrgica, amb un augment de més d'un 20 per cent. I, fixi's, mentre retalla en salut, augment d'un 3 per cent de la contractació a hospitals privats. Per a això sí que hi ha hagut diners, senyor Mas –per a això sí que hi ha hagut diners!

S'han limitat els receptors de la PIRMI, per estalviar-nos 50 milions d'euros, però aconseguint, en definitiva, que avui hi hagi molta més gent en el límit, en l'extrem

de la pobresa. S'han continuat les retallades en els sous dels treballadors públics. S'ha reduït –suposo que això també ho deuria explicar a Boston– un 12 per cent la recerca i el desenvolupament.

Vostè ha estat un alumne avantatjat, però sap en què? En la centrifugació del dèficit als ajuntaments. Aquesta centrifugació de què vostè parlava que li aplica l'Estat és el que vostè ha aplicat en zero-tres, en ajuts a lloguer, en serveis socials, en Pla de barris, en les escoles de música. Li sona? Doncs, això és el que vostè ha fet amb els ajuntaments, fent patir i fent que aquests s'haguessin d'espavilar. La mateixa lògica que aplica l'Estat a la Generalitat és la que vostè ha aplicat als ajuntaments.

I el problema no és que hi hagi hagut un empobriment general, propi de tota crisi, és que hi ha hagut increment de la desigualtat. Ho explicava Teresa Crespo, una de les seves assessores, per cert, però també presidenta d'Entitats Catalanes d'Acció Social, algú a qui vostè no escolta gens ni mica, denunciant que les seves retallades han significat empobriment, sí, però un increment de la desigualtat com no s'havia produït mai. L'increment de la desigualtat avui és superior a Catalunya que a la resta de les comunitats autònomes i que a la resta d'Europa. I d'això no en parla.

Però és que és més. No és que han estat injustes, les retallades; és que han estat inútils. Senyor Mas, en el seu debat d'investidura vostè va dir: «El primer i principal objectiu serà lluitar contra la xacra social que representa un atur superior al 17 per cent.» Però és que des que vostès governen 330 aturats nous casa dia, 150.000 aturats nous. Les seves polítiques de retallades, que teòricament serveixen per estabilitzar les finances, resulta que el que suposen és acomiadar gent i deixar de recaptar ingressos. Per cada euro que retallem amb la funció pública, deixem de recaptar seixanta cèntims.

Són injustes, però és que a més són inútils. I resulta que avui tenim més joves aturats que mai; tenim la xacra de l'atur que es dispara; tenim professionals de la salut, més de vuit mil, acomiadats; tenim professors que no s'incorporaran al setembre; tenim interins, que ara es mobilitzaven a les portes d'aquest Parlament, que aquest mes de juliol passen a estar en les llistes de l'atur. Vostès són un actor en la destrucció d'ocupació.

I, a més, són, aquestes polítiques, profundament inútils, perquè resulta que tampoc estabilitzen les finances de la Generalitat. Hem reduït el dèficit un 0,5 respecte al 2010. El deute, senyor Mas, s'ha reduït o s'ha augmentat? De 40.000 a 48.000 milions. Perquè el problema és que les retallades no serveixen. Sí, retallen molt vostès, però és que la magnitud de la retallada el que fa és contraure l'economia i no permetre precisament majors ingressos.

I la recessió, senyor Mas, cau del cel? Alguna cosa hi deuen tenir a veure vostès i les seves polítiques d'austeritat, perquè la recessió és fruit precisament d'un excés en l'aplicació de les polítiques d'austeritat i un excés sobre el qual vostès no han aixecat la veu. Avui ho volem dir net i clar: les retallades són injustes, però són profundament inútils, perquè el que han aconseguit és que entrem en recessió, si no és que estem a les portes

d'una profunda depressió, pel seu excés de dogmatisme en aquesta política de retallades.

En definitiva, senyor Mas, aquesta és la realitat indiscutible: estem, no pitjor, molt pitjor del que estàvem fa un any i mig. I vostès, avui, després d'ensopegar amb la pedra, amb la mateixa pedra dues vegades, la pedra de les retallades, vénen aquí a plantejar-nos que hi tornem a ensopegar una tercera vegada, que tornem a aplicar més polítiques de retallades, més austeritat, més d'allò que no funciona. Aixecar Catalunya, senyor Mas, no? Això és un sarcasme, una broma de mal gust. El que cal precisament és una política de redistribució que reorienti radicalment les seves polítiques.

Aquí és on s'ubica l'absurditat de les retallades, de més retallades en temps de crisi. I és en aquest context de fracàs de les polítiques d'austeritat on vostè decideix insistir en l'error. Nosaltres, de fet, el que li diem és que aquesta no és una mesura imposada, és una mesura autoimposada, perquè vostès han votat a favor de totes les lleis de l'Estat que avui permeten al Govern de l'Estat imposar-los precisament aquestes retallades, de totes i cadascuna d'aquestes mesures.

El que li diem, a més, és que el que no pot ser és que, perquè renunciem, perquè renunciem a la política d'ingressos, el que facin és obrir la porta a la privatització d'instruments per a la gestió pública –dels peatges, Tabasa, que segurament acabarà en mans d'Abertis; Aigües Ter Llobregat, que probablement acabarà en mans d'Aigües de Barcelona–, perquè, en definitiva, un país que defensa els interessos col·lectius ha de tenir instruments públics; que no pot ser que amb Aigües Ter Llobregat el que facin és seguir l'estela de la més «neocon» entre els «neocons», Esperanza Aguirre, amb el seu intent de privatitzar el Canal Isabel II.

Que, per descomptat, retallen les transferències a entitats i associacions, que se sumen a reiterats incompliments; ho han retallat un 81 per cent a les entitats, a les organitzacions que s'encarreguen de l'ajuda oficial al desenvolupament. I, a més, no han fet les transferències que tenien executades. Se'n recorda quan a la *Marató per la pobresa* vostè deia «Catalunya és un país solidari»? Doncs, avui el Govern de la Generalitat és qui deixa empantanegats projectes, frustrant expectatives generades i degradant la imatge de Catalunya arreu del planeta.

Però, fins i tot així, han tingut la gosadia de dir: «Les retallades» –ho cito literalment– «no afecten el moll de l'os, no afecten la qualitat del servei.» Això ho va dir vostè. I resulta que avui les retallades se centren en educació, en salut, en universitat.

Miri, Andalusia farà el que vulgui. Nosaltres no som portaveus del Govern andalús, però li ho dic. Andalusia, senyor Mas, resulta que en educació no augmenta ràtios i en universitat no apliquen la pujada de l'augment de taxes que vostès apliquen, i no apliquen el triple repagament que vostès plantegen. Aquesta és la diferència, senyor Mas.

I, en educació, vostè se'n recorda quan parlava i plantejava com a objectiu fonamental al debat d'investidura fer front al fracàs escolar? La meua pregunta és: es

fa front al fracàs escolar quan una baixa de fins a deu dies no podrà ser substituïda i un nen de P3 acabarà amb uns alumnes de dotze anys? Es fa front, es fa front, a l'escola inclusiva, quan resulta que s'augmenten les ràtios, no permetent en definitiva que l'escola inclusiva tingui oportunitats? Vagin a l'escola pública, vagin-hi, com a pares, i entenguin i expliquin allà el que significa la no-substitució –la no-substitució– per deu dies d'una baixa. Expliquin-ho. Vagi a les escoles d'FP i expliqui el que representa l'augment de fins a tres-cents euros per l'accés al grau superior.

O als aturats que volen formació i resulta que no podran accedir a la formació perquè simplement no tindran els diners per pagar-se la taxa.

Vagin a la universitat i expliquin el que representa un augment de fins a un 60 per cent de taxes, mentre a Alemanya, catorze dels setze *Länder*, a Alemanya, el que estan fent és decidint eliminar les taxes d'entrada i establir una entrada a la universitat pràcticament gratuïta. Aquesta és la tendència d'Europa. Però nosaltres el que fem és una universitat on els fills dels treballadors no hi puguin accedir; sí, els rics i els més llestos dels llestos entre els treballadors. Però el que ens trobem és amb una universitat elitista i amb un biaix clarament classista.

Senyor Mas, jo no sóc partidari del copagament a la sanitat, perquè els principals usuaris són els jubilats, i la pensió mitjana és de nou-cents euros el mes; per tant, afecta la part més vulnerable de la població. M'agradaria que em repliqués aquesta frase, perquè potser em dirà: «Una demagògia de les seves.» Sap què passa, senyor Mas?, que aquesta frase és la que vostè va expressar en el debat d'investidura. I, per tant, el que avui hauria d'aplicar, el que avui hauria de fer és la retirada immediata del doble repagament que vostès estan plantejant, perquè resulta que avui un català, un jubilat català, un malalt català pagarà molts més diners que un malalt de la resta de l'Estat, perquè vostès apliquen precisament el doble repagament.

I avui el més greu és que aquest paquet de retallades, el tercer paquet de retallades, a qui està afectant qui és? La canalla, els joves, els pensionistes, els malalts crònics, i que l'impacte és encara desigualtat i una desigualtat molt més profunda.

Què és el que ens preocupa, senyor Mas? La seva actitud, li ho confesso. I ens preocupa l'actitud perquè vostès avui diuen que es desmarquen de l'austeritat obsessiva, però vostè s'ha passejat per mig planeta dient que som els alumnes més avantatjats de la doctrina Merkel. El senyor Homs justificava la nova onada de retallades per no acabar com Grècia, quan la realitat és que són les retallades la via més ràpida i segura per acabar com Grècia. I quan el Fons Monetari Internacional planteja més mesures, pujada de l'IVA generalitzat, qui és el primer a dir que s'ha d'aplicar la pujada de l'IVA generalitzat? Vostès. No fa de president de la Generalitat, fa de representant del Fons Monetari Internacional a Catalunya. I això aquest país no s'ho pot permetre.

Aquí tenim dues opcions, president: fer callar o escoltar. Jo sé que fins ara han fet callar. Han fet callar tots aquells que expressaven una veu mínimament crítica.

Les AMPA, la FAPAC, la gent de l'escola pública que està protestant: recursos, zero. Amb les lleis òmnibus, totes les veus crítiques òbviament han desaparegut de tots els consells assessors. Han mirat d'ocultar, miren d'ocultar allò que és mínimament crític, amb aquest pacte de ferro en el control dels mitjans de comunicació, sigui la corporació catalana, sigui el CAC o sigui Radiotelevisió Espanyola; aquest pacte de ferro que han fet amb el Partit Popular.

I, fins i tot, en un marc de conflicte social, quan vostès el que haurien de plantejar és més diàleg, concertació, el que fan és increment dels efectius i mitjans tècnics de la Brimo, unitats antiavalots i del Cos dels Mossos d'Esquadra precisament en els terrenys que no van a la mediació, sinó precisament a la confrontació, al xoc social.

Doncs, bé, jo el que li dic és que aquesta no és l'actitud, que l'actitud ha de ser escoltar i escoltar l'esperança. Miri, l'esperança del que està succeint a Europa. Perquè seria bo que, quan parlés de França, parlés de tot, parlés de l'augment de la pressió fiscal dels més rics fins al 75 per cent, que ningú s'esveri, que no apuigen l'IVA, que hi ha un increment dels impostos als dividendes, que hi ha un increment dels impostos a les transaccions financeres i que hi haurà seixanta mil nous mestres. Senyor Mas, per què no ho llegit, això? Per què no ho ha llegit? I per què no ha explicat que l'augment del deute en aquest país es deuria precisament al rescat financer.

Esperança –esperança–, perquè avui jo crec que hi ha un motiu per a l'esperança quan hi ha molta gent que diu que ja no cola allò de l'«hem estirat més el braç que la màniga», «hem viscut per damunt de les nostres possibilitats». Els sona? La gent ja sap que no cola, perquè en el moment que anunciaven la retallada dels 10.000 milions d'euros per a salut i per a educació, anunciaven que necessitaven 100.000 milions per a la banca. I ja tothom sap que el problema no és el sector públic, sinó que ha estat el sector financer, que, per cert, vostès es van negar a regular, amb el Partit Popular, tot sigui dit, i amb el Partit Socialista Obrer Espanyol.

Per mi l'esperança són els empresaris que avui se'n surten i que se'n surten malgrat que no hi ha crèdit, i que se'n surten i que comencen a pensar que necessiten una banca pública, els empresaris, perquè avui la banca no compleix.

L'esperança són els empleats públics, els milers de mestres, de metges, de metgesses, d'infermers, d'infermeres, de treballadors socials, que, malgrat la magnitud de les seves retallades, mantenen la qualitat dels serveis públics.

Esperança és la gent que diu no a les retallades i que, cada cop que vostè diu que hi ha una majoria silenciosa, cada cop es posa més en evidència, perquè hi ha molta gent que diu que per aquí no.

I l'esperança és la gent que està posant –per mi– els diners a la banca ètica o la gent que impulsa Som Energia, una cooperativa de consum energètic que permet impulsar energies renovables. Això és esperança, senyor Mas.

I jo el que li proposo és que escolti tota aquesta gent, que escolti aquesta gent per entendre que ha de fer un

gir i un gir de cent vuitanta graus, i un gir de cent vuitanta graus basat en la política de redistribució. Amb exigència unitària? I tant: davant de Madrid.

I amb tres pactes: amb el pacte fiscal, amb el pacte social i amb un pacte democràtic, o pacte ètic, deia el senyor Nadal l'altre dia, on podríem coincidir.

El pacte fiscal com una proposta que tots sabem que és a mitjà termini. I sap vostè que des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida hem parlat del concert econòmic solidari, no ara, des de fa una pila d'anys. Però pacte fiscal que garanteixi que les polítiques i allò que s'aconsegueix són per fer polítiques socials.

Ara, el que volem és que s'aclareixin –el que volem és que s'aclareixin. Perquè vostès parlaven del pla B fa quatre dies; ara ja no hi ha pla B. Vostès deien que això serviria per sortir de la crisi; ara diuen: «No, no, per a després de la crisi.» I, miri, li demanem que, en el pacte fiscal, s'aclareixin.

Segon pacte, pacte social. I un pacte social on anem a buscar recursos. Els hem fet una proposta d'ingressos per valor de més de 2.200 milions d'euros: impost de successions, el que han eliminat i l'últim tram que va aplicar el Govern d'entesa; impost de patrimoni; impost sobre les grans fortunes; impost sobre nuclears; lluita contra el frau. Fins ara han dit que no, senyor Mas. Aquest és el seu problema, aquest és el problema que té el país.

I el que no entenem –el que no entenem– és per què no ho apliquen. Vostè deia l'altre dia: «Què és el que no entenem d'aquestes quatre paraules? No hi ha diners.» Sap què és el que no entenem? Que sí que hi ha diners. Que sí que hi ha diners per a la banca, per rescatar concessionàries. Sí que hi ha diners per a les escoles d'elit que separen nens i nenes i que es mantenen en el concert. O no? Aquí sí que hi ha diners. Que sí que hi ha diners per a la premsa amiga. Aquí sí que hi ha diners. I que sí que hi ha diners en determinats sectors de l'economia que compren més vehicles de luxe que mai.

Per tant, nosaltres el que li diem és que sí que hi ha diners i que, ja que vostè planteja la pujada de l'IVA, faci abans una cosa: apujar els impostos a les rendes més altes, a l'economia especulativa, a qui contamina més. Perquè sí que hi ha diners. O és que el problema és un altre? Què és el que no entén d'aquestes paraules, d'aquestes quatre: «Sí que hi ha diners»? Sap el que no entén? El que no entén és que no vol tocar privilegis. Aquest és el problema.

És a partir d'aquí que nosaltres el que li diem és: un pacte social. I un pacte social amb quatre eixos –no tinc temps per entrar-hi–: contra l'exclusió i la pobresa, amb beques menjador –per mi un país indecent és aquell que quan hi ha malnutrició infantil redueix les beques menjador; aquestes són les xifres: un 70 per cent–, un pacte social que entengui que amb la PIRMI han de donar respostes, amb dació en pagament, amb un pla d'ocupació, preservant la salut i l'educació i amb economia verda.

I, per últim, presidenta, acabo ja, amb un pacte democràtic. I un pacte democràtic amb què entenguem que la regeneració política és clau per sortir-nos-en, de

l'economia. Hem d'acabar amb el capitalisme d'amiguets, sigui el del *palco del Bernabéu* o sigui el dels concerts del Palau, on les decisions en els grans temes es prenen en funció dels amics que tens a determinats sectors econòmics. El pacte democràtic és clau per sortir de la crisi, senyor Mas, el pacte democràtic i ètic. I un pacte democràtic i ètic que signifiqui que el rescat financer es fa exigint explicacions i responsabilitats; un pacte democràtic i ètic que el que faci és situar la veu a la gent, la veu a la gent en una cosa tan senzilla com Eurovegas. Miri, no són els parlaments qui decideixen a Massachusetts. Què és el que no entén de «Massachusetts»? Si vol, li ho explico en anglès; potser així m'escolta. Si li ho explico en anglès, m'escoltarà? Perquè resulta que a Massachusetts, senyor Mas, li deuen haver explicat que per instal·lar un casino han de convocar una consulta; no el Ple del Parlament: una consulta ciutadana. Què és el que no entén d'això, senyor Mas? Això és qualitat democràtica, i la qualitat democràtica és una base, un fonament precisament per al millor funcionament econòmic. I, òbviament, un pacte ètic i democràtic que, si vostès finalment no fan això, permeti, no obstaculitzi –en vull el seu compromís– la consulta ciutadana que estan promovent moltes entitats en contra de les retallades, per veure si finalment té la majoria silenciosa.

Acabo, ara sí que sí, senyora presidenta. Nosaltres el que volem és aquesta reorientació de les polítiques. Però és probable que avui tornem a trobar silenci o que ens diguin que no, com sempre, com sempre han fet fins ara. Jo el que li dic és que si tornen a dir que no, si no hi ha una reorientació de les polítiques i de la política econòmica que vostès estan fent, Catalunya no només tindrà el problema de la crisi, tindrà un altre problema, que el problema serà vostè. Perquè, si vostès continuen amb una política econòmica que el que fa és, després del fracàs de les retallades, insistir en les retallades, el problema serà la crisi econòmica, però el problema serà també vostè. Estem a prop de l'equador de la legislatura, però encara estan a temps de rectificar i impulsar aquest canvi de rumb. No s'enroqui, senyor president, no sigui indolent; no caigui un cop i un altre en l'error de la política fracassada. Faci el gir, el canvi de rumb: aposti per la redistribució, la cohesió social i la sostenibilitat. Si fa això ens trobarà, i si no ho fa ens trobarà al davant, perquè és el que necessita el país: oposició per construir una alternativa a les seves pèssimes polítiques.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern, aquesta compareixença del president de la Generalitat, i en aquest

cas també del conseller d'Economia, té una lògica clara, que és transparència, explicar a la ciutadania en tot moment quin és l'abast dels ajustos que s'han d'emprendre, però hi ha un clima que regna..., no només en aquesta cambra malauradament, va més enllà, perquè la ciutadania, la gent està amoïnada, perquè la percepció és que aquesta no serà l'última, malauradament no serà la darrera retallada. Perquè tots sabem que, com diria aquell, la situació és dinàmica, va canviant i van apareixent situacions no previstes.

Perquè vostès deuen recordar perfectament que quan, no aquest Govern, l'anterior Govern de Catalunya va iniciar ja els primers ajustaments, ja en va iniciar, des de la resta de l'Estat s'enfocava Catalunya com un problema. Hi havia un discurs ambivalent, l'escoltàvem per terra, mar i aire des de Madrid: hi havia un problema a les comunitats autònomes, l'estat de les autonomies feia fallida; era el problema, era el pes mort que arrossegava l'Estat. Aquest era el discurs que escoltàvem, però molt centrat a Catalunya.

Quan vostès van accedir al Govern, vostès van prendre la iniciativa, vista quina era la dimensió del dèficit, i van prendre una sèrie de mesures; impopulars, evidentment. I li hem de reconèixer, doncs, que vostè va liderar una proposta per intentar redreçar la situació. I seguíem escoltant un fons de veus, d'opinions i de comentaris –que s'amplifiquen perfectament en aquesta cambra per part d'algun grup parlamentari–, en el qual semblava que Catalunya era el problema.

Però hem anat veient i seguirem veient, malauradament, com el problema no té fons. Fa poc vam veure com la Comunitat Autònoma de Madrid amagava dèficit; hem vist com la Generalitat Valenciana amagava dèficit, i properament, malauradament, observarem com l'Estat amagava dèficit i sortirà al descobert. Perquè l'Estat no el traurà, però ja se'n cuidaran les institucions internacionals que vetllen pel bon govern perquè aparegui, afluï aquest deute, aquest dèficit i el deute pertinent.

Per tant, fixin-se vostès que la situació és de criminalització permanent del Govern, de l'Administració de Catalunya. I la forma de buscar aquesta criminalització, aquesta satanització, és parlar de la qüestió identitària, com si l'Estat espanyol no tingués un ministeri de cultura, que es podria suprimir i ens estalviaríem de cop 900 milions d'euros, o es podria suprimir un ministeri de sanitat i ens estalviaríem molts diners, o es podria gairebé reduir un ministeri de defensa, i de cop i volta mirin si n'han aflorat, de recursos, aquí per a pensions, per a la gent que s'ha quedat sense l'atur, per a les polítiques educatives, per a l'àmbit de la sanitat, per a les polítiques socials, per a la Llei de dependència, per a la recerca... Miri si n'afluïren, de recursos, en un moment. Per tant, posats a fer els números, l'Estat té un deure que no està complint.

I, en canvi, fixi's vostè que quan estem parlant del deute acumulat, en aquest cas, de les comunitats autònomes, estem parlant de 145.000 milions d'euros. Les quinze primeres..., les quinze empreses de l'Ibex tenen un deute de 200.000 milions d'euros, i la banca espanyola, de 278.000 milions d'euros. Però el dis-

curs que s'ha aconseguit situar en l'escenari polític i en l'escenari internacional és «les comunitats autònomes». No en va quan repassem la premsa internacional hi ha algú que treballa molt bé a Madrid i sembla que el problema el tinguem aquí. I aquí tenim un problema, evidentment; hi ha un problema que es diu dèficit fiscal. Tot és perfectible de millora, tota gestió pública és perfectible sempre de millora, i és evident que algunes coses no s'han fet bé, però el problema de Catalunya és que se li imputen les mateixes necessitats i resultats que al Govern de l'Estat, quan nosaltres no recaptem els impostos. Tot aquest càlcul del dèficit i el deute de la Generalitat sobre PIB, escolti, això econòmicament no s'aguanta, si nosaltres no disposem dels ingressos, no disposem dels impostos, no disposem de la recaptació. Per tant, situem el model i el context.

Aquesta, malauradament, senyor Mas –vostè ho sap perfectament–, possiblement no serà l'última compareixença que farà vostè en aquesta legislatura per haver d'explicar ajustos, perquè encara no hem vist quin és l'abast de la tragèdia espanyola, encara no l'hem vist tot. I quan el Govern espanyol, en lloc d'enfocar seriosament temes com el de Bankia, el que fa és intentar salvar el vaixell, el mascaró de proa d'un model de creixement, que és el que fa el Partit Popular a la Comunitat Autònoma de Madrid o a l'Ajuntament de Madrid... Per cert, la Comunitat Autònoma de Madrid està menys endeutada perquè el deute està traspassat a l'Ajuntament de Madrid. I vostès facin un exercici seriós i raonable, comparin la situació de l'Ajuntament de Barcelona amb la de l'Ajuntament de Madrid, i veuran perfectament on és el problema. Per tant aquí, escolti, de trapes, no en facin, perquè ja ens coneixem tots.

Dit això, senyor Mas, aquesta és una situació de dificultat extrema, però crec, i sincerament, que vostès estan fent un error –estan fent un error. No estem dient que no s'hagi d'ajustar; ja saben que el nostre discurs no ha set mai aquell de pujar a un tamboret i protestar sistemàticament contra tots els ajustaments. Som conscients de la dificultat de la situació, però estan hipotecant un àmbit molt sensible, com és el de l'educació, és el de la universitat i és el de la recerca. Perquè és veritat que estem dins d'una espiral de molta dificultat a curt termini, però hem de pensar també en el llarg termini. I hipotecar l'àmbit de l'educació quan es redueix el nombre de mestres, hipotecar l'àmbit de l'educació quan s'acomiadaran molts interins que no tornaran a treballar a partir del setembre, hipotecar l'àmbit de l'educació augmentant les ràtios, vostè sap que això té uns costos a llarg termini. Es pot fer més amb menys? És possible, tot és perfectible. Però això tindrà uns costos; com tindrà uns costos frenar l'entrada de molts joves a la universitat, perquè és un element de mobilitat social i de cohesió que necessitem en aquest país; com tindrà costos quan es congelen o es retallen o s'ajusten els àmbits de recerca. Aquí ha d'haver-hi una prioritat.

I vostè ens dirà: «Escolti, si vostès volen més recursos en l'àmbit de l'educació, de la universitat, o volen més recursos en l'àmbit de la recerca, digui'ns d'on els hem de treure.» Nosaltres ja li ho hem dit. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya li va presentar

dues vegades, concretament, en aquesta cambra una alternativa per generar més ingressos, i ho saben perfectament. Escolti'm, nosaltres els hem parlat de nous sistemes..., de noves taxes, de nous impostos: la banca, les nuclears... Miri, el Tribunal Constitucional acaba de declarar a favor nostre en el tema de l'impost a les grans superfícies comercials; aquí podem posar un element nou de tributar i de recaptar per part de la Generalitat. O li hem parlat també de recuperar el tram més alt de l'impost de successions; sap que en això insistim, i li ho hem demanat moltes vegades, el tram de les rendes més altes. Tot això, sumat, ens permet, doncs, donar aire a sectors com l'educació, o ens permetria fins i tot replantejar-nos allò de l'euro sanitari.

Perquè en aquests moments la cerimònia de la confusió és absoluta. És a dir, en aquests moments, la ciutadania de Catalunya, no és que estigui preocupada; ho està, però està confosa. Està confosa amb el galimaties que s'ha organitzat amb el que algú definia l'altre dia com «el repagament», «contrapagament», eh?, o «el recontrapagament». Perquè hi ha doble tributació, doble càrrega a Catalunya. Si a això hi afegim el que a manta aquest grup parlamentari ha defensat, com és la situació el dèficit fiscal, dels 16.000 milions que cada any se'n van i no tornen, escolti, aquest és un país, doncs, castigat i que castiga la seva gent. I el Govern de Catalunya en això ha de ser més responsable i ser-ne conscient.

Nosaltres els hem oferit, per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, una alternativa, que és distribuir la càrrega fiscal. És possible. No és fàcil, però podem distribuir la càrrega fiscal d'una altra manera, i podem generar més recursos per intentar apaivagar un problema que se'ns està menjant a llarg termini. Reimaginar, repensar, redistribuir el país a llarg termini; aquest és el principal problema.

Per tant, fixin-se, senyor president i senyor conseller, que ens fixem en educació i en sanitat. Els diem, en educació: no podem ajustar més en educació. Hem tocat os, ja fa dies que hem tocat os. I els estem dient: replantegin, repensin la doble tributació que s'està produint en sanitat. Nosaltres entenem que el cavall desbocat de la sanitat és un pressupost que cal posar-li brides; ho hem defensat. Però no d'aquesta manera ni amb el sistema amb què ho estan fent. Som conscients que vostès en van tenir la iniciativa, van passar per davant del Govern de l'Estat; però ha arribat al Govern de l'Estat; era previsible. Vostè ja aquí havia avisat en algun moment que en l'àmbit dels treballadors públics, si l'Estat creava una taxa o creava un impost o hi havia una retallada –en aquest cas hi havia retallada–, que vostè ho tindria en compte.

En el cas de la sanitat, escolti, no li ho imputo pas a vostè, ha vingut l'Estat més tard, van més tard. Van haver d'esperar, el Govern del PP va haver d'esperar les eleccions andaluses, i sembla que en alguns elements encara està esperant, no?, està esperant coses, no sabem exactament què. Però fixi's, senyor Mas, que aquí hi ha un problema i que el retard del Govern de l'Estat no té per què pagar-lo la ciutadania de Catalunya.

Avui en aquest debat tindrem unes resolucions; les votarem demà. I vostè sap perfectament que el tema de

l'euro sanitari està en dansa. Nosaltres li fem un oferiment: parlin, asseguin-se a parlar amb els grups de l'oposició, busquem una solució entre tots, però donem-li sortida a aquest problema; parlem-ne. Jo crec, entenem que el Govern s'ha trobat amb una situació en què va prendre la iniciativa, i que el Partit Popular ha arribat tard i ara estarem en una situació de doble tributació, de caos a les farmàcies i d'incertesa de la ciutadania. Per tant, el que li estem demanant és: seguim, el seu grup parlamentari, parlin amb els grups parlamentaris de l'oposició, parlin amb tots els grups, busquem una solució, com podem sortir d'aquí. No li estem fent un retret; el que li estem dient des d'Esquerra Republicana, senyor Mas, és que busquem una solució al galimaties que s'ha organitzat.

Nosaltres també entenem que el Govern necessita nous ingressos, entenem que vostès vulguin consignar, van consignar en els pressupostos uns ingressos pel que era, doncs, vendre patrimoni. Però crec que en l'àmbit d'Aigües Ter Llobregat, o Tabasa, o Túnels del Cadí, no sabem exactament si això és un bon negoci. Sabem que el temps «apreta», que la situació és molt delicada, però no sabem si això és vendre la casa i anar a lloguer. Perquè, fixi's, el deute, el deute viu que tenen aquestes tres institucions ens suma, si no m'erro, 880 milions d'euros, 860..., 880, ho diem bé. Això vol dir que vostès han hagut de fer, amb aquest decret que convalidarem demà, o divendres, vostès, el Govern, el que ens proposen és agafar el deute viu que tenen aquestes tres entitats, passar-lo al que és..., assumir-lo la mateixa Generalitat, no aquestes entitats, i a partir d'aquí poder privatitzar. El que estem és perdent organismes que generaven ingressos a la Generalitat i que, en definitiva, es poden arribar a vendre no sabem per quina quantitat. Hi ha qui estima que seran 400 o 500 milions d'euros, hi ha qui estima que poden ser 880; però, fixi-s'hi, que –tal es ven– és el dèficit que vostès acabaran assumint com a Generalitat. No sabem si això és un bon negoci per a la Generalitat, a curt termini segurament que la necessitat ho porta; però, a mitjà i a llarg termini, quan nosaltres els parlem des d'Esquerra Republicana de mirar a mitjà i a llarg termini..., senyors del Govern i senyors del Convergència i Unió, aturin-se un moment i pensin si a mitjà i a llarg termini ens convé.

Però hi ha una derivada de tot això que ens preocupa, que és que això no acabi significant, en el cas de Tabasa o en el cas que estem parlant, també, de Túnels del Cadí, un allargament de la concessió en mans de l'empresa que es pugui adjudicar..., adjudicatària d'aquests peatges. Valdria la pena aturar-nos i pensar si realment el Govern, en aquest cas, pensa en el mitjà i el llarg termini, dient i repetint que som conscients de la situació crítica, moltes vegades, que hi ha per part del Govern, que pateix el Govern a curt termini –en som conscients.

També els volíem fer una altra reflexió i és que, per part del nostre grup, entenem que aquest marc polític en el qual s'ofega el Govern, en aquest marc polític calen situacions radicals. I la situació radical, la primera intenció, doncs sí, és ajustar i és retallar. Però, senyor Mas –i crec que en la rèplica ens haurà de contestar–,

vostè creu que queda gaire àmbit més ja per retallar a partir d'aquests 1.500 milions? Quedarà algun àmbit més? Perquè tot indica..., com li deia en la meua primera intervenció d'avui, tot indica que haurem de seguir; que és molt possible que vostè hagi de comparrèixer aquí una altra vegada. I nosaltres creiem que ja no queda més marge. És més, el nostre grup considera que ja no quedava marge abans d'aquests 1.500 milions d'euros.

Per tant, la nostra reflexió és una altra, senyor Mas, no és continuar per aquest camí, sinó que la nostra reflexió –i que la hi volem fer arribar per part del Grup d'Esquerra Republicana i ja ho sap perfectament– és de mà estesa, de col·laboració, però que Catalunya ha de dir «prou». Prou, perquè sistemàticament se'ns vol situar en el punt de mira com si fóssim els responsables de l'actual situació, nosaltres i d'altres comunitats autònomes, quan saben perfectament que no és així.

En segon lloc, li diem que es pot redistribuir la càrrega fiscal, la podem redistribuir d'una altra manera: que altres que tenen més paguin més.

I, en tercer lloc, el que li demanem és que..., escolti, tema de concert econòmic, recaptar tots els impostos, situar el problema on és, perquè estem parlant de 16.000 milions d'euros, cada any, que se'n van i no tornen.

En tot aquest context, senyor Mas, nosaltres estem disposats a parlar del que calgui, sent conscients de les dificultats i del que s'ha d'arriscar, però això vol dir un canvi. Un canvi, ho repeteixo, distribuir la càrrega sent conscients que no es pot esperar res que vingui per part del Govern de l'Estat, perquè s'utilitza..., per una banda, centrifuga, com ha dit molt bé vostè, es centrifuga la despesa cap a les comunitats autònomes, però, per l'altra, recentralitzen coses.

Ara hem vist aparèixer, per exemple, una flamant Secretaria d'Estat i Direcció General de Comerç Interior, quan no tenen..., gairebé no haurien de tenir ni competències, que ens vol parlar d'horaris comercials; que ens voldrà parlar, fins i tot, de metres quadrats de superfície neta de venda que es poden fer amb els equipaments comercials. Una invasió competencial en tota regla, per què? Perquè han de justificar els funcionaris i els alts càrrecs polítics que tenen situats en el ministeri que fan aquesta funció; que no en tenen, de feina; s'han d'inventar noves feines per justificar-se, com va fer en el seu moment el Ministeri de Sanitat en alguns àmbits o com fa permanentment el Ministeri de Cultura. S'han de reinventar la feina, perquè no en tenen perquè s'ha transferit.

Per tant, fixi-s'hi, quina és la situació: per una banda, centrifuguen els problemes; se'ns passa a les comunitats autònomes; hem de respondre davant de la ciutadania, davant de la crítica situació d'ajustos; però, per l'altra, recuperen poder o prenen decisions en nom d'aquesta sacrosanta unitat de mercat. Aquest és l'argument que s'utilitza, constitucional, per intervenir en comerç interior.

Abans sabien vostès perfectament que Espanya era una *unidad de destino en lo universal*. Això alguns de

la cambra encara ho senten, no? Ara és una *unidad de mercado de destino en lo universal*. Ara funciona així això. Espanya és així ara.

Però, senyores i senyors diputats, i senyors del grup que dona suport al Govern, no podem continuar així. I aquesta hauria de ser l'última retallada, l'últim ajust, perquè la ciutadania està exhausta i estem hipotecant els sectors productius d'aquest país. Perquè aquest és l'últim vessant: el cercle viciós en el qual ens hem situat impedeix o dificulta molt... –per culpa de la falta de crèdit, per culpa de la situació bancària–, dificulta en molt que les empreses d'aquest país, els sectors productius puguin avançar.

Imagini's vostè en tot aquest context de dificultat –i acabo– què passarà amb la famosa apujada de l'IVA? Que ja diu que passarà del 8 al 18 i, fins i tot, es parla del 8 al 23 per cent. Vostès saben calcular l'impacte que tindrà això sobre el sector turístic? Vostès saben l'impacte que tindrà això sobre els emissors dels diferents mercats que aporten turistes al nostre país i a l'Estat? Això serà terrible.

Per tant, en aquest context d'assetjament permanent a l'economia productiva, senyor Mas, jo crec que ha de canviar de socis, ha de canviar de visió, ha de pensar que hi ha una altra política possible, amb poc marge, però aquesta poca política i aquest poc marge que tenim passa, doncs, per plantar cara i dir-li no al Govern de l'Estat, a totes les seves ocurrencies que es tenen des del senyor Montoro fins al senyor Rajoy. Crec que en alguns aspectes toca dir que no.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Puigcercós. En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, honorables consellers, diputats i diputades, bé, aquesta és la tercera vegada ja que pugem en aquesta tribuna per parlar de retallades, de retallada de drets, d'increment d'impostos, d'increment de taxes; en definitiva, de pèrdua de poder adquisitiu, sobretot per a les classes mitjanes i populars de Catalunya.

Sentint el discurs del president, doncs, semblava que tot això no té res a veure amb el Govern de la Generalitat. Bàsicament el seu discurs, president, ha estat..., vostè parlava de centrifugar deute, vostè centrifuga el problema o vostè intenta tornar la centrifugació perquè la culpa, com sempre, és de Madrid –és de Madrid–, és de la resta, i nosaltres no volem, però ho hem de fer perquè la resta ho fan malament.

Doncs, miri, senyor president, vostè és president d'una comunitat autònoma que és dintre d'Espanya i dintre d'Europa. I, per tant, vostè, si no li agrada ser president de la comunitat autònoma o estar a dintre d'Europa, doncs, no sé què fa de president de la Generalitat, no sé perquè es presenta a les eleccions. Perquè és que

vostè és el president d'una comunitat que s'adapta a uns criteris de convergència dintre del pacte de l'euro i a uns criteris de convergència i de control del dèficit dintre d'Espanya. Vostès no són una placa tectònica enmig d'Europa. Vostès són una comunitat autònoma d'Espanya dins d'Europa.

I, per tant, el que hem de fer, d'entrada, és acceptar la realitat, i si volen governar la realitat o si volen governar una cosa que no existeix, que és el que vostès creuen que és: quan les coses es fan bé les fa el Govern de la Generalitat i quan les fan malament és culpa de la resta. Doncs, això no serveix, senyor president. Catalunya gestiona més de 6.000 euros per cap de ciutadans de Catalunya. Vostès gestionen gairebé 40.000 milions d'euros, i Catalunya no és un exemple de solució, sinó que és part del problema. La Generalitat ha estat part del problema d'Espanya i d'Europa. Catalunya és la comunitat en termes absoluts més endeutada d'Espanya, i Espanya és el país més endeutat, juntament amb Itàlia, segurament, d'Europa.

Per tant, vostès, el seu Govern, l'anterior, són part del problema d'Europa, no són part de la solució ni mestres de donar lliçons, són part del problema d'Europa actualment. I, per tant, vostè, ve aquí, ens apuja, ens diu les seves receptes però ens diu que la culpa no és seva. Doncs, miri, vostè governa fa un any i mig.

Ha parlat vostè de centrifugar deute, i, en aquest cas, dèficit i problemes. Vostè fa exactament el mateix amb els ajuntaments a Catalunya. Vostè es queixava que no es pagaven llars d'infants. Si vostè tampoc les fa! Si els ajuntaments de Catalunya que ens estiguin veient, molts alcaldes, molts ciutadans saben perfectament que les retallades socials estan venint per la seva deslleialtat amb els ajuntaments de Catalunya, per la seva manca de compromís. Igual que li ho reclama vostè al Govern d'Espanya, li ho reclamem amb els ajuntaments de Catalunya. Per tant, les principals polítiques que deixen de fer vénen perquè vostè no paga. Allò que «se'n va i no torna», li ho sona, senyor Mas? Allò que se'n va a la Generalitat i no torna als ajuntaments. Doncs, vostè també fa allò que «se'n va i no torna».

Per tant, no intenti vendre o fer dues regles, dues vares de mesurar. Si a vostè li sembla que alguns no compleixen, vostè tampoc compleix. Per tant, no ens serveix aquest argument que la culpa és de la resta. O tots formem part d'això, i, per tant, tots som coresponsables –cosa que jo hi crec en això, i Ciutadans–, o vostès només tenen virtuts i mai defectes ni problemes.

Catalunya, per tant, és part del problema, i la Generalitat ha estat part del problema del deute espanyol i dintre d'Europa. Catalunya té 48.000 milions d'euros de deute. I qui ha viscut per sobre de les possibilitats, en tot cas, ha estat la Generalitat, no tant els ciutadans de Catalunya. La Generalitat ha viscut per sobre de les possibilitats més de trenta anys. I aquest deute s'ha de pagar. I vostè deia que no ens podem endeutar i no podem dependre del dèficit. Home!, i després es queixa de la llei que ha votat el seu partit; d'una llei que fica, en definitiva, una cotilla d'endeutament a tot Espanya.

Escolti'm, estem d'acord o no estem d'acord? El que no val és, quan a vostè li interessa, «m'encotillen» i,

quan no, «hem de reduir el dèficit i no es podem endeutar». Però si li estan dient que no s'endeuti més i vostè es queixa! Home, senyor Mas, el seu argument, amb tots els respectes, és molt feble, perquè el seu argument té doble vara de mesurar: quan li demanen, a vostè, li sembla malament i quan, en canvi, allò serveix per endeutar-se menys, li sembla bé.

Nosaltres, des de Ciutadans, el que li plantejem, senyor Mas, és que sí que hi ha alternativa; li ho hem dit altres vegades. Vostè em deia abans que no arribem ni a l'1 per cent, no? M'ho deia a la pregunta que em feia, d'aquelles coses que s'han de reduir.

Miri, a Catalunya encara que sembli mentida..., suposo que això no..., si és a Massachusetts ho entenen molt bé o no, vostè ho ha explicat a Massachusetts que tenim sis canals de televisió amb 300 milions d'euros mentre s'apuja un euro per recepta als malalts? Vostè ho ha explicat a Massachusetts? No; no ho ha explicat, no? No sé si ho entenen molt als Estats Units això de tenir sis canals de televisió autonòmics... –no sé si ho entenen. Vostè ha explicat que tenim sis nivells administratius i que hi han uns nivells que es diuen «consells comarcals» que no existeixen arreu d'Espanya, segurament un nivell a suprimir? No ho ha explicat això, a Massachusetts, no?

Vostè ha explicat, quan ha anat arreu del món a explicar què passa a Catalunya, que a Catalunya ens hem gastat 200 milions d'euros en una companyia deficitària d'avions en ple segle XXI com és Spanair? Ha explicat que retallem drets socials per pagar la festa de Spanair o no ho ha explicat a Massachusetts? Perquè suposo que és inexplicable. Vostè només explica el que interessa, però no explica el desgavell, el descontrol i el que s'ha fet i com s'ha pagat la festa a Catalunya: amb els impostos de tots els catalans.

Aquí, senyor Mas, hi ha mala gestió. Aquí hi ha endeutament per sobre les possibilitats, però de la Generalitat, i no dic que sigui només el seu Govern, també lògicament del Govern anterior que va governar set anys. I ara fem entendre als ciutadans que l'única manera de pagar aquesta festa és: apujar els impostos, fer pagar als malalts, retallar sous als funcionaris i pujar la pressió a les classes mitjanes i a les classes populars.

Nosaltres creiem que no: 560 milions dels consells comarcals s'han de suprimir i encara avui dia, rescatat el nostre sistema bancari i Espanya, resulta que encara no suprimim ni un sol consell comarcal. Sis televisions autonòmiques en una comunitat endeutada fins a les celles. Però això són línies vermelles, segons vostè, senyor Mas. Una comunitat autònoma que es gasta 200 milions a Spanair llençats a les escombraries. Per això no hi ha ningú que hagi dimitit, no hi ha cap investigació, no hi ha cap responsabilitat. Una comunitat autònoma, senyor Mas, que es gasta 160 milions d'euros –és a dir, la meitat de la retallada educativa– en política lingüística, perquè per a vostè, com deia abans, la llengua és molt més important –molt més important– que l'economia.

Per tant, aquesta és la realitat. Si volem construir una nació amb els diners de tots; si volem gastar en partitocràcia, en estructures polítiques, en televisions pú-

bliques; si volem mantenir tot el que hem mantingut, evidentment s'han d'apujar els impostos a la gent, s'ha de retallar els sous als funcionaris i s'han de fer pagar els medicaments.

Jo li pregunto, senyor Mas, està vostè disposat, d'una vegada per totes, a assumir que no es pot pagar tota aquesta construcció nacional, aquesta partitocràcia, aquest clientelisme? Vostè creu que els ciutadans que ens estiguin veient entenen que s'estan apujant els medicaments per recaptar 50 milions d'euros i que hi ha un grup de comunicació que s'emporta 8 milions d'euros per repartir diaris al tren?

Senyor Mas, miri'm..., no sé si vostè ho sap: 8 milions d'euros per repartir diaris al tren. I tothom sap que parlem del Grup Godó, eh? Això està, al butlletí, publicat. A vostè li sembla bé que s'apugui el preu dels medicaments per seguir repartint subvencions? A vostè li sembla bé tenir 300 milions d'euros destinats a mitjans de comunicació a Catalunya en plena crisi, com també ho han de fer altres comunitats, que ho han de suprimir? Per tant, no ens sembla bé ni aquí ni enlloc.

I parlava vostè de comunitats autònomes, senyor Mas. *Menos mal* que per fi reconeix que el problema que té Catalunya el té tot Espanya, perquè fins ara era el problema que només nosaltres retallàvem, ara ja reconeix vostè que retalla Izquierda Unida, el PSOE, el PP i totes les comunitats. Llavors, si tothom retalla, com és que l'única solució possible és sortir-se de la hisenda comuna i tallar pel camí del mig? Suposo que a Madrid, Balears, València, Andalusia tenen els mateixos problemes. Imagini's vostè que la mateixa proposta de tothom fos, doncs, confiscar els impostos a cada ajuntament, a cada diputació, al consell comarcal... Home, això és una solució tribal, però una solució en un estat autonòmic o federal és inviable.

Per tant, li demanem, senyor Mas, per acabar, que no reconduïxi vostè tota la gestió dolenta del Govern anterior i de l'actual, tota la despesa innecessària que fa la Generalitat no pugui vostè reconstruir dient: «Per seguir pagat aquesta festa, hem de sortir de la caixa comuna.»

I, per cert, i acabant per la caixa comuna, vostè que sé que segueix la política de prop d'Europa i vostè que ha parlat molt d'Europa en aquesta tribuna, suposo que deu saber que a Europa el que es debat avui és la unificació fiscal, no la divisió fiscal. Li sona? Ho dic perquè Unió Europea vol dir unir, no dividir. I Unió Europea vol dir anar cap a una hisenda comuna europea, no cap a disset hisendes separades dintre d'Espanya. Ho dic perquè...

El vicepresident segon

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Sí, acabo, president. El signe dels temps no demana més divisió ni més fragmentació, demana més unió dintre d'Espanya i dintre d'Europa.

Per tant, senyor Mas, deixi d'explicar allò inexplicable, deixi de vendre que la divisió i la fragmentació són la solució en una crisi global, i comenci a sumar amb aquells que defensem que la unió fiscal i política ens donarà la sortida de la crisi a Espanya i a Europa.

A mi m'agradaria veure que el president de la Generalitat rema en la mateixa direcció que la resta de presidents de comunitat i que la resta d'estats europeus. No m'agrada... —li ho dic, president, per acabar—, no m'agrada veure que el meu president, el president de la Generalitat se'n va, arreu del món, a explicar el que li interessa, només una part...

El vicepresident primer

Senyor Rivera, si us plau...

Albert Rivera Díaz

...d'aquell problema que tenim, segons vostè, a Catalunya.

I, per tant, nosaltres, senyor Mas, no hi donarem suport si vostès no apliquen també retallades en allò que és prescindible, no només a les classes mitjanes i populars.

Gràcies, senyor president, diputats i diputades.

(Pausa.)

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Avui és dia 4 de juliol, el Dia de la Independència... dels Estats Units, senyora Camacho, no s'espanti; nació independent, senyor Mas, que vostè va visitar fa uns dies per mostrar-nos els referents positius d'estats com Massachusetts, un territori d'innovació i coneixement.

Però, miri per on, ironies del destí, contradiccions i la crua realitat: mentre allà avui estan celebrant el Dia de la Independència, avui aquí estem celebrant el Ple de la dependència per retallar 1.500 milions d'euros a la qualitat de vida dels catalans, quan precisament avui més catalans, una majoria absoluta de catalans, estan disposats a votar sí en un referèndum d'independència per poder celebrar també el nostre Dia de la Independència.

Catalunya arrossega, senyor Artur Mas, des de fa molts anys, una cultura política basada en l'il·lusionisme; és a dir, a prometre i predicar una Catalunya ideal, però en realitat construir, per la covardia dels polítics que han dirigit aquest país, una Catalunya que res té a veure amb l'ambició i que res té a veure amb el progrés.

Fixi's, fins i tot, com vostè ha participat també d'aquesta cultura política. Ens prometen Massachusetts, innovació i prosperitat, però ens porta Las Vegas, ca-

sino i joc brut. Ens diu que ens hem de fixar en George Washington, però ens porta vostè Sheldon Adelson, mafiós investigat pel Departament de Justícia dels Estats Units per fer negoci amb la prostitució i per finançar irregularment el Partit Republicà. Aquesta és la mena de persones i de negocis que vostè ens vol portar al nostre país.

Pràctica i no retòrica, il·lusió i realitat, però no il·lusionisme. Catalunya està cansada, senyor Artur Mas, que l'enredí. Estem molt cansats com a país que la classe política ens digui, ens enredí, ens expliqui, però en realitat ens trobem amb una Catalunya molt diferent.

Ens deia vostè en la primera onada de retallades: «Les hem de fer perquè, si no, acabarem com Grècia.» Ens va dir vostè a la segona onada de retallades, mentre efectivament ens apropàvem cap a Grècia: «Les hem de fer, perquè, si no, acabarem com Grècia.» I ara a on ens han portat totes aquestes retallades i continuar formant part d'un vaixell espanyol que es diu *Titanic*, que s'enfonsa? Doncs, precisament cada vegada som més a prop de Grècia. Clar que també ens deia, senyor Artur Mas, que havíem d'anar cap a Ítaca. I, ves per on, Ítaca està a Grècia.

La situació és molt greu: 840.000 catalans avui estan a l'atur; un de cada dos joves no troba feina; un de cada cinc catalans està a la pobresa; estem en una situació de recessió econòmica –quan es facin públiques les dades de creixement econòmic del segon trimestre ens trobarem amb un decreixement econòmic, amb una reducció del producte interior brut molt notable.

Catalunya sense espoli fiscal, Catalunya estat, seria un dels estats més solvents de la Unió Europea. Per contra, la Catalunya espanyola és una Catalunya que va cap a l'Ítaca real, cap a Grècia, cap a la misèria i cap a l'empobriment. Fins quan haurem d'estar a dins d'aquest vaixell, quan ja hi ha una majoria social a fora que ens està esperant perquè es convoqui el referèndum i puguem votar per la nostra llibertat i acabar amb l'espoli fiscal, i acabar amb aquestes retallades, i acabar amb el genocidi cultural i lingüístic que està portant a terme el Partit Popular als territoris dels Països Catalans?

Les retallades són un error macroeconòmic que està agreujant la crisi, però sobretot i també són un error humà, senyor Artur Mas, perquè vostès han retallat de forma molt injusta, acarnissant-se amb els sectors més febles però afavorint els sectors amics. Imposen l'euro per recepta i «incauten» una part essencial de les pensions dels nostres avis i àvies.

Són conscients, vostès, senyors del Govern de la Generalitat, que en aquests moments els nostres avis i àvies estan sostenint l'economia familiar dels seus fills que estan a l'atur? Són conscients de l'enorme esforç que estan fent els nostres avis i àvies amb les seves pensions? Doncs, a aquests sectors més febles són als que vostès van a «incautar-los» 50 milions d'euros amb aquest euro per recepta.

Però, mentre fan això, vostès no acaben amb aquests contractes, molts d'ells concedits a dit, de 50 milions d'euros a exdirigents de Convergència i Unió, com Ra-

mon Bagó, del Grup Serhs, que s'han aconseguit sense contracte, sense adjudicació contractual, tots aquests recursos econòmics, i que s'estan pagant per part de la sanitat del nostre país.

Imposen multes als «no vull pagar peatges». Home, això també deu ser una mesura per intentar aconseguir mitigar les retallades a base de nous ingressos, per forçar-nos a pagar. Però, en canvi, continuen enriquint les concessionàries. Han aconseguit 520 milions d'euros de beneficis, les concessionàries d'autopistes, al nostre país.

No contents amb això, vostès encara volen regalar-los més beneficis a aquestes concessionàries, i privatitzen Túnel del Cadí i Túnel de Vallvidrera. Els regalaran 1.100 milions d'euros de beneficis a aquestes concessionàries, amb aquestes privatitzacions, que paguen a preu de saldo –que paguen a preu de saldo– al Govern de la Generalitat de Catalunya. Una empresa, senyor Artur Mas, que li paga 2 milions d'euros al seu president del consell d'administració, al senyor Salvador Alemany, per cert, el seu principal assessor en matèria d'economia –2 milions d'euros–, que en total paga 5,6 milions d'euros als seus gestors. I encara no contents amb això, envien els Mossos d'Esquadra a fer controls a la C-55 perquè la concessionària Autema pugui fer enquestes a aquests conductors del perquè, d'esbrinar les causes de per què no agafen més les autopistes i no paguen encara més peatges. Prou ja d'utilitzar els Mossos d'Esquadra i la policia del nostre país al servei d'interessos privats, al servei de concessionàries privades.

Apugen les matrícules universitàries també fins a un 66 per cent, però regalen 8 milions d'euros al Grup Godó. I ja sé que dir aquestes veritats ens costarà el silenci mediàtic de *La Vanguardia*, de RAC1, de 8TV, ja hi estem acostumats, però ja és hora que els ciutadans de Catalunya comencin a conèixer quines són les seves prioritats i a on vostès destinen aquests milions d'euros.

I vostè es justifica i es queixa, i diu que patim l'espoli fiscal. I vostè diu: «És culpa del Govern espanyol que no ens paguin al Govern de la Generalitat?» Hi ha un proverbi que diu, senyor Artur Mas, que si t'enganyen una vegada és culpa de qui t'enganya, però que si t'enganyen dues vegades és culpa teva. I Espanya ens ha enganyat centenars de vegades, milers de vegades, als catalans i a les catalanes. Efectivament, comencem-ho a dir ben clar: és culpa del Govern de la Generalitat si ens mantenim dins d'una Espanya que ens enganya sistemàticament; és culpa del mateix país, en el seu conjunt, que acaba votant opcions polítiques que permeten que continuem a Espanya i ens continuïn espoliant, i és culpa d'aquest Govern de la Generalitat que el seu projecte estratègic sigui un pacte fiscal que saben que és absolutament impossible i que només ho fan per distreure el personal.

Vostè justifica les retallades perquè hi ha un 38 per cent de la població de Catalunya que diu que li ha donat suport i que li ha donat suport per fer les retallades. Doncs, miri, hi ha un 51 per cent de la població de Catalunya que li està demanant a crits que convoqui un referèndum d'independència, que acabem amb

les retallades, que acabem amb l'espòli fiscal, que situem Catalunya com un dels països més solvents de la Unió Europea.

Què genera més consens social avui, senyor Artur Mas, la retallada als sectors més febles de la població catalana o un estat propi, solvent, ric, pròsper, amb capacitat de desenvolupar-nos per ser com Massachusetts? Efectivament. Doncs, si genera fins a tretze punts més de consens anar cap aquí, per què vostès van en sentit absolutament contrari?

Les retallades o la independència. Al final estem en aquesta dicotomia; no hi ha volta de full. Al pacte fiscal ja li han dit que no, i vostè ho sap perfectament. I, tot i així, li hem dit: «Miri, li podem donar suport si accepta que, quan li tornin a dir que no, anem cap a l'Estat propi.» Encara estem esperant resposta i esperem que les properes setmanes pugui fer una reflexió profunda, aquest Govern de la Generalitat, i puguem anar cap aquí.

Creiem que el país ha d'acabar amb la cançó de l'enfadós, de la lamentació, i exigir i exigir-nos tots plegats la responsabilitat de ser un poble madur, que deixi de queixar-se pels problemes atàvics, pels problemes eterns, pels problemes de l'espòli, pels problemes d'Espanya, i com a país madur, i com a país amb capacitat de decidir, i com a país que d'una vegada vol fer-se gran, decidim fer-nos lliures, decidim l'Estat propi i decidim d'una vegada per totes assumir que els problemes ens els hem de solucionar nosaltres mateixos.

Aquest és el debat: el camí que ha de seguir Catalunya si realment se'n vol sortir com a nació. I vostè ara té la responsabilitat de liderar aquest camí o, si no, malauradament, el poble haurà de buscar nous líders, nous dirigents, nous governs per fer possible aquest canvi històric.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable presidenta... Molt honorable president, honorables consellers, il·lustres diputats, diputades, bé, en primer lloc, vull agrair les explicacions que han fet el molt honorable president de la Generalitat i el conseller, i felicitar-los perquè ha estat una exposició molt clara, molt detallada i carregada d'arguments.

Tornem a parlar, sí, tornem a parlar de retallades aquí, al Parlament, retallades de serveis públics, combinades amb una reducció del poder adquisitiu dels ciutadans com a conseqüència d'un augment de la pressió fiscal en forma de taxes i impostos.

Bé. Les dues anteriors s'incorporaven als pressupostos del 2011, del 2012, i el que pretenien era esmenar el malbaratament de recursos del Govern tripartit i també, doncs, adaptar-nos a la nova conjuntura econòmica. És «frapant» el fet que hi hagi aquí persones que

encara s'exclamin quan es parla del malbaratament de recursos del Govern tripartit, perquè és una de les causes per les quals s'han produït aquestes retallades.

De fet, moltes de les mesures d'estalvi que s'han incorporat als pressupostos, doncs, calia fer-les igualment, perquè responien a la necessitat de racionalització de la despesa pública. Bé, ara parlem d'unes retallades addicionals, que són imposades, doncs, pel Govern de l'Estat espanyol, una intervenció efectiva de les finances de la Generalitat, i ben aviat tornarem a parlar d'una nova onada de retallades, en aquest cas, doncs, com a conseqüència dels acords de la darrera cimera de la Unió Europea.

Dir, també, que sembla que siguin per causes externes, aquestes imposicions: la crisi, l'herència del tripartit, la intervenció espanyola, la intervenció europea. En part és així, però sí que el que pensem des de Democràcia Catalana és que la major responsabilitat serà nostra, serà de tots nosaltres, en la mesura que aconseguim dotar-nos del concert econòmic per fer front a les necessitats del país, per disposar dels impostos, de tots els nostres impostos, per fer front a les necessitats dels catalans i les catalanes, i no castigar-los més.

President, consellers, sabeu que estem traspassant la frontera de la racionalització, que estan afectant la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, aquestes retallades. Ens trobem en una situació delicada, que està posant en perill ja no només el present, sinó també el futur. Educació, sanitat, infraestructures deficitàries posen en perill el futur de la nostra gent, no?

En aquest sentit, doncs, dir que no podem aguantar més ja aquesta situació de retallades, no podem acceptar-les. El camí és clar, és el del concert econòmic, és el del pacte fiscal inspirat en el concert econòmic. Aquesta és la nostra responsabilitat, de tots plegats. I, en aquest sentit, demanar que se segueixi per aquest camí, el del concert econòmic, el de la independència, sota el meu punt de vista també és aquest el camí, perquè, si no anem per aquest camí, doncs, aleshores la responsabilitat no serà dels altres i serà nostra.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades, molt honorable presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Molt honorable presidenta... Molt honorable president, vicepresidenta, senyors membres del Govern, senyors consellers, consellera, diputades i diputats..., alcaldes avui presents en aquest debat, l'alcalde de Móra d'Ebre i l'alcalde de Riba-roja, benvinguts a aquesta casa, la seva.

Començarem, president, com a grup parlamentari, per agrair i valorar —no podria ser de cap altra manera— tan positivament el seu discurs, el conjunt del relat,

com vostè l'ha estructurat, fent, a més, una relació jo crec que molt, molt, molt clara per a tothom –marc, pla, com es fa aquest pla, quins principis l'inspiren i unes reflexions finals–, ordenat de manera que jo crec que el conjunt de ciutadans que han pogut seguir aquest debat i les senyores i els senyors diputats han tingut clar quina és la filosofia i l'esperit que informen aquest ajust.

I això hem tenim la fortuna que anés acompanyat d'un discurs concret, detallat i transparent per part del conseller Mas-Colell. Una bona nota aquí, conseller, és que poques referències han fet a aquest discurs. Vol dir que hem tocat allò que havíem de tocar, explicant allò que havíem d'explicar. D'acord? Ens hem centrat més en el debat de caràcter molt general; és normal, i és al que farem referència.

Jo volia, senyora presidenta, si vostè m'ho permet, fer quatre consideracions de caràcter general molt breus, com a grup parlamentari, i entrar en algunes de les qüestions que els diversos grups parlamentaris ens han plantejat.

Han fet una caracterització de la crisi en què estem tots d'acord, les dificultats de la crisi i el moment que patim, objectivament considerades, vulgui qui vulgui acceptar-ho o no, les coses són com són; a tots ens agradaria que fossin de manera diferent; són com són. I molt particularment hem fet una referència, més enllà del balanç, al paper que la cimera..., les expectatives, per ser més precís, que la darrera cimera, president, obre. Però vostè ha estat cautelós i prudent, com no podria ser tampoc d'una altra manera, i diem junts: ho veurem; veurem, aquestes expectatives, en què acaben traduïnt-se. Expectatives que, malgrat algunes intervencions –ho ha fet el conseller Mena, ho ha fet la diputada Ribera, ho ha fet vostè mateix–, hi han elements que inspiren que potser sí que hi han algunes coses que es mouen en aquest país per a bé. I l'opinió pública no ha de perdre de vista això: hi han coses a aquest país que es mouen per a bé. I hem de recuperar la confiança de les coses que es mouen per a bé. Però la situació objectiva, no cal amagar-ho, és extraordinàriament complicada.

I, passi el que passi, no hi ha drecera, que semblaria que la volem. Succeeixi el que succeeixi, evolucionin les coses com evolucionin els propers mesos, després de les decisions d'aquest darrer cap de setmana, no hi ha drecera. I el compliment de dèficit és inexcusable. I és compromís del Govern complir-lo i atansar-nos tot allò que puguem a aquest compliment. No tenim altra alternativa.

Això és un caprici, diputats i diputades? És una perversió?, és una arbitrarietat?, és que ens ve de gust? O és que ens ho imposen i, a més, creiem que s'ha de fer? Les dues coses. Creiem que ho hem de fer, perquè això ho exigeix el context, parlen així les autoritats europees, parlen així les mesures que hem d'endegar, parla així tothom que entén que sortir de la crisi vol dir, perquè tornem els mercats a tornar a recuperar allò que volem recuperar, que el dèficit l'hem de vèncer, l'hem de doblegar, hem d'ajustar-nos als objectius de dèficit que ens hem marcat.

Això va lligat a dir que en aquest context, evidentment, ha de venir un ajust complementari, i el president el desgranava, si m'ho permet, president, amb un punt de..., «ens fot» –perdoni'm l'expressió– «un nou ajust complementari». És clar que sí. I crec que els grups parlamentaris poden entendre que aquest ajust complementari ve justament quan el Govern del Partit Popular inicia un conjunt de mesures i recomanacions que ens afecten el nostre pressupost. Jo seria incapaç d'explicar-ho millor del que ho han fet el president i el conseller Mas-Colell; anirem directament a situar un element que està present en tota la intervenció del president i d'aquest grup parlamentari, i també del conseller: fem això per vèncer la crisi, fem això per impulsar l'economia, fem això per doblegar-la d'una vegada per totes. Sabem que no ho farem sols, però fem això per vèncer la crisi. I diem a la ciutadania que volem vèncer la crisi i crear ocupació. I aquest és l'objectiu, també, d'un ajust d'aquestes característiques, que *preferiríem* no haver de fer. Però volem vèncer la crisi, la volem doblegar, volem crear ocupació, volem la Catalunya que creix, és rica i és pròspera. I per això hem de fer les polítiques en què estem treballant.

I una altra qüestió, que el president l'ha insinuat i a mi em sembla, president, d'una importància vital: no només es tracta que fem les coses bé i altres comunitats autònomes poden entendre i apreciar el nostre exemple..., que és veritat, són moltes les comunitats que veuen que l'exemple que practiquem a Catalunya és un exemple inspirador. Però hi ha un element complementari: fer les coses bé ens retrà molt en el present i en el futur. Cadascú que ho interpreti, això, com vulgui. Fer les coses bé ara, generar aquesta dosi de confiança en el Govern de Catalunya, generar aquesta expectativa de seriositat en el Govern de Catalunya ens vindrà molt bé, ara i sempre. I les lectures són possibles. Europa veu amb ulls precisos el tipus de confiança que estem generant, i que això aquí no és postís, i que vam començar a temps, i vam començar en un punt –no vull insistir-hi– difícil, senzillament, per la situació en què ens trobàvem; no hi vull insistir més. Per tant, estem treballant, senyores i senyors diputats, pel present i pel futur. El que fem avui és pel futur, pel futur d'aquest país com a nació. No cal exagerar més aquest punt.

Entrem ja a les intervencions. Em podré referir a algunes de les coses; ja em perdonaran... I ho farem, per l'ordre de les intervencions, amb la diputada Rocío Martínez-Sampere. Ha començat amb un lament, un lament que jo crec que a vostè diputada, li costa creure-se'l. Diu: «El Govern no sap on va» –textual. Jo crec que vostè podria dir, diputada: «No estem d'acord amb on vol anar el Govern», això podria dir-ho. Podria dir que no estem d'acord amb algunes de les mesures –o totes!– que endega el Govern. Però etzibar aquí, directament, diu: «El Govern no sap on va»..., i la diputada es queda tan absolutament tranquil·la, perquè ella i el seu grup parlamentari sí que saben a on van (*rialles*), vostès sí que saben a on van. Nosaltres tenim una modesta pretensió, diputada, que és que creiem que sabem on van.

Però per això li feia esment de la intervenció del president Mas, en el sentit d'anar col·locant tots els elements

que construeixen un discurs. Després s'hi pot estar d'acord o no, i, és evident –vostè ho ha fet palès, nosaltres també–, discrepem en aquestes qüestions. Vostè s'ha referit, diputada, a tres, només a tres àmbits.

El primer, un clàssic: més impostos; com sempre, ha situat successions, donacions i grans fortunes. Experta economista Martínez-Sampere, com vostè és: vostè creu que el que recaptaríem amb aquests impostos que vostè suggereix, vostè que fa els números amb rigor, presumeix d'això, veritablement afectaria de manera decisiva el nostre dèficit? Vostè creu que el nostre problema ve d'aquests dos impostos que vostè diu que hem d'incrementar, i d'aquesta manera equilibrem l'economia del país? Vostè això no ho creu. Nosaltres fa temps que no ho creiem. Però vostè no ho creu ni quan ho diu. Se li escapa una rialla volent dir: «Efectivament, això no deu ser tan fàcil» com diu.

Parla, a més, de la política reformista; ens demana política reformista la diputada Martínez-Sampere. Quina política reformista? Hem parlat de les lleis òmnibus, hem parlat de la reforma de l'Administració, estem batallant a Madrid per lleis en què vostès es tapen els ulls per ni sentir a parlar de les reformes... No hi ha res més allunyat, diputada Martínez-Sampere, avui, que un socialisme d'un programa de reformes. La reforma que els interessa és: «Les coses han de seguir com estan.» I no hi ha una sola idea. Diu: «És que hem proposat iniciatives.» Canti-les. «És que han proposat reformes.» Canti-les. No n'hi han; de serioses, no n'hi han. Home, brometes, sí, alguna sí que n'hi ha, però de serioses no.

La tercera cosa que ens ha dit –ens ha fet un anunci espectacular–: «No compliran vostès amb l'objectiu del dèficit.» Miri, batallem per complir-lo, però tenim la seguretat irrenunciable que, si féssim la meitat de les coses que diu vostè, no el compliríem segur. En absolut –en absolut, diputada. No es pot... Diputada, vostè té la llibertat... Escolti'm, que va fent així amb el cap, però així a mi..., no m'ho pot dir així tan fàcilment. No es pot sortir a la tribuna sense mesures, acusant-nos que no complirem l'objectiu, ni una sola mesura, proposa l'increment d'impostos, una política de reformes, i acaba amb un lament que diu: «asfíxia nacional, asfíxia social, dignitat...» I quin discurs és aquest? On va això? Diputada, on va això? És que no... Sí, va a un punt; diu: «Es passen tot el dia, vostès, cridant pel pacte fiscal i callen per la resta.» Si alguna cosa (*veus de fons*)... –sí, ho ha dit, oi?–, si alguna cosa hem fet, diputada Martínez-Sampere, durant aquest any i mig és parlar de la resta, apostar per la resta, tenir coratge... –ens podem haver equivocat–; discutir, apostar per la resta, parlant, actuant, operant, executant, i naturalment parlant del pacte fiscal, que vostè diu que això ho fiem al pacte fiscal, en la mesura en què creiem.

Però jo, sap?, no m'hi vull entretenir massa, perquè estic convençut que com que vostè acabarà fent –i ho valorem molt positivament– tot el que calgui per estar al nostre costat en l'àmbit del pacte fiscal, jo en això no em vull entretenir. Vull que entengui que parlem per la resta i que podem moltes coses amb el pacte fiscal, i estic segur que vostè ho farà. I crec que és l'única manera de remuntar una cosa que la diputada Bonet deia,

molt astutament, quan li feia una pregunta a vostè, vicepresidenta del Govern, deia: «Parlem de l'enquesta del CEO»; però li ha deixat clara una cosa, diu: «Sobretot, no parlem dels continguts. Parlem de no sé quin tràmit, que no sé si hem fet a punt..., però no parlem dels continguts.» Jo crec que l'actitud del Partit Socialista farà que durant els propers mesos això canviï.

Anem, si em permeten, al Partit Popular, diputada Sánchez-Camacho; anem a posar-nos d'acord en allò en què estem d'acord i a veure en què discrepem, diputada, si vostè m'ho permet. Tota la seva primera part, tota la primera anàlisi que vostè ha fet, la compartim. Quan vostè parla d'Europa, parla de les xifres de dèficit, parlar de racionalitat, parla..., tot això..., jo crec que hi ha una anàlisi conjunta que dura des de fa temps. Què ens...?, de veritat, a mi què em sorprèn? També em sorprèn del diputat Millo, però a mi què em sorprèn? (*Veus de fons*.) Com que l'he vist, per un moment, que ens donava l'esquena, diputat... També, què em sorprèn? Fixi's el que em sorprèn. Vostè ens retreu a nosaltres que no complim amb les nostres obligacions, després d'admetre una cosa curiosa; ha dit textualment: «El Govern d'Espanya és que no paga ni a la resta d'Espanya. Com que no hi han diners, no podem pagar. Com que no hi han diners», diu la diputada Sánchez-Camacho... (*Veus de fons*.) Diputada, vostè no ha dit això? Vostè no ha dit que ha dit que no hi han diners? (*Veus de fons*.) Bé, d'acord –d'acord, d'acord...

El que li tracto de dir, diputada, és que si nosaltres no tenim alguns dels diners que necessitem no és perquè sapiguem que hi han diners i no es compleix amb l'obligació. Sabem que hi ha manca de diners, però no es pot dir que no complim amb les nostres obligacions quan allò que hauríem de cobrar per part del seu Govern no arriba a Catalunya. I, a més... (*Veus de fons*.) Bé, d'acord, doncs, si no ho ha dit, jo ho retiro, però anem a la idea fonamental –anem a la idea fonamental–: no es pot dir, diputada Sánchez-Camacho, tal com jo entenc, que el nostre problema és que, evidentment, ens falten recursos, quan aquests recursos han de venir d'allà on vostè creu que han de venir, i poden venir; i em sembla que vostè fa el possible perquè vinguin, oi que sí? Doncs, aleshores no se'ns pot dir que, evidentment, la nostra actitud respecte al Govern d'Espanya té un punt de..., saps?, de rebequeria, i una mica de falta de voluntat d'entendre l'esforç que Espanya fa. A mi em sobta aquest tipus de paper, diputada, perquè vostè presumeix, i ho fa, de preocupar-se pels assumptes de Catalunya allà, i aleshores en aquest faristol el discurs és diferent. (*Veus de fons*.) Sí que és diferent... Bé, escolti'm, parlo jo; disculpi'm, diputada, parlo jo! No parlen vostès, ara parlo jo. (*Remor de veus*.)

La presidenta

Senyors diputats...

Antoni Fernández Teixidó

Miri, a mi em sobta, diputada, si vol que li digui, que quan parlem de governs estigui més preocupada pel d'allà que pel d'aquí. (*Veus de fons*.) Home, només fal-

taria que parlés aquí a la tribuna amb la seva interpretació; quin mèrit tindria?, quin interès tindria? Parlo des de la meua interpretació, diputada; ja queda ben clar, escolti, ja queda ben clar. Em sorprèn que en lloc de dir: «Escolti'm, estem fent les coses bé a Catalunya», necessita el subterfugi necessari per dir: «Atenció, miri Balears i miri Castella - la Manxa.» (*Persisteixen les veus de fons.*) «Miri, miri...» Presidenta, així no podem seguir amb aquest debat. Jo no necessito tenir col·loqui...

La presidenta

Senyors diputats, senyores diputades... (*Pausa.*) Senyor diputat, continuï.

Antoni Fernández Teixidó

Senyora Sánchez-Camacho, jo l'he sentida des del meu escó, no he obert la boca, i li pregaria que vostè fes el mateix. Jo l'he sentida aquí i no he obert la boca, i li prego que faci el mateix. No li estic faltant el respecte, li dono una opinió personal, que consisteix a dir-li que m'agradaria que vostè entengués l'esforç que estem fent aquí, que aquest esforç és un esforç que clarifica les dificultats que el país té, que serveix per explicar a fora què és el que estem fent aquí, i m'agradaria veure la presidenta del Partit Popular de Catalunya explicant amb intensitat la feina que fem aquí. Només li dic això. (*Remor de veus.*)

Ha dit vostè, senyora presidenta del Partit Popular, que el pacte fiscal és l'única cosa que ens preocupa. Vostè sap que això tampoc és veritat; no és veritat, diputada. Vostè sap que el pacte fiscal forma part d'una estratègia determinada del Govern; hem fet un munt de coses, fem un munt de coses, i el pacte fiscal és un element determinant per aconseguir aquesta autonomia de què parlem, però no és l'única cosa que fa el Govern.

I, finalment, ens ha fet una proposta, perquè vegin el to positiu de la meua intervenció, ens ha fet una proposta que acceptem. Els sembla bé? Podem tenir un minut de silenci? Una proposta que acceptem.

En què consisteix la proposta que ens ha dit, diu: «Escoltin...» (*Veus de fons.*) Ha fet una proposta la diputada en el següent sentit... (*Persisteix la remor de veus.*) Al Govern...

La presidenta

Senyors diputats, si us plau, tots han pogut parlar i han fet el debat.

Antoni Fernández Teixidó

La proposta que vostès ens feien, el nostre grup parlamentari... —no he dit més, diputada—, la proposta, senyora presidenta del PP, que vostè ha fet el nostre grup parlamentari l'estima com a molt positiva. Res més. I consisteix a veure com evoluciona durant l'any 2012 aquest euro per recepta, veure quins mecanismes de recaptació i d'estalvi, tan importants com els de recap-

tació, es produeixen, i, a partir d'aquí, en tot el conjunt del pressupost, poder arribar a algun tipus de consideració, valorat tot el conjunt del pressupost.

També el senyor Puigcercós ha fet una referència en aquest sentit. Parlem-ne, però parlem-ne veient el conjunt del pressupost, les mesures, la mesura de l'euro per recepta, què estalviem i què recaptem, i, atenció, l'efecte, per exemple, d'una mesura complementària, que no ara no tenim escatida, aquesta supressió dels 450 medicaments. Vegem tots plegats com això pot anar evolucionant, i estariem nosaltres disposats a considerar això.

Anem a Iniciativa per Catalunya, també amb brevetat. Senyor Herrera, aquest és un debat..., és el tercer debat que tenim, i és un debat, si m'ho permet, un pèl de sords, però que avui crec que ha donat un salt qualitatiu, i també li ho dic amb respecte. Fins ara hem estat discutint si austeritat fiscal o polítiques d'impuls; hem estat discutint això, aquesta dicotomia que s'establia. Jo crec que avui el salt qualitatiu que fa el seu grup parlamentari i fa vostè en particular és el següent: les retallades no serveixen en absolut. Jo crec, si m'ho permet, eh?, també puc equivocar-me en la interpretació, diputat, ja ho ha vist abans, però el salt qualitatiu de la seva intervenció avui és, rotundament, les retallades no serveixen. I això em sembla molt agosarat, diputat Herrera, sostenir-ho.

Arran del que està passant a tot el món, un personatge mític per vostès, que sempre que en tenen l'oportunitat el citen, el senyor Krugman, ha estat a Espanya fa vint-i-quatre hores. Si han llegit les declaracions d'en Krugman, en Krugman el que proposa és «segueixin vostès amb l'ajust pressupostari». Només faltaria! Home, no em digui que no. Vostès creuen que dient que no no és veritat. En Krugman ha dit el mateix que el senyor Stiglitz, dos dels seus mites i dos dels seus herois: que hem de seguir amb l'ajust pressupostari. El que ha dit a més és un paper diferent del Banc Central Europeu respecte als bons. Ha dit alguna cosa més el senyor Krugman, ha dit que, en l'època del president Clinton, ho ha dit el senyor Krugman, en època recessiva, en aquell període recessiu del president Clinton, els impostos no es van apujar; en l'època recessiva els impostos no es van apujar.

I vostès, que ara tindran l'oportunitat de passar un balanç del que han estat aquests quatre anys del Govern Obama, un altre dels mites al qual vostè fa referència permanentment, se n'adonaran que els nord-americans no han apujat ni un sol euro els impostos, hi han abocat calés, però no han apujat un sol euro els impostos.

Això em serveix per contestar-li, senyor Herrera, i al senyor Puigcercós, que l'aproximació que nosaltres tenim, diputats, al tema dels impostos no és una qüestió moral ni d'unes xifres determinades exclusivament; tenim una concepció, diputat Puigcercós i diputat Herrera, podem estar equivocats, que en època recessiva els increments d'impostos, i n'hem fet amb molt petita mesura, van en contra de... —la nostra percepció, la nostra percepció—, l'evidència empírica diu que quan en una època recessiva s'incrementen els impostos, la de-

manda baixa i la possibilitat que evolucioni l'economia és mínima. I jo li puc dir un munt d'exemples.

La presidenta

Senyor diputat, senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

Vaig acabant, presidenta. Però vostè avui sí que em permetrà..., perquè hem tingut un munt d'interrupcions que han fet difícil explicar-me en aquest sentit.

Però això és el que expliquem: no hi ha una voluntat per part nostra de negar determinat tipus d'impostos; és que tenim la percepció, diputat Puigercós i diputat Herrera, que en una època recessiva castiga la demanda i va en contra de l'evolució de l'economia. Depèn de quins sectors. En els sectors de què nosaltres parlem, castiga clarament això. I, per tant, per això nosaltres som refractaris a aquest tipus de consideracions.

Per tant, el que plantegem ara... (*Veus de fons.*) Ara discutirem sobre l'IVA, senyor Herrera, no pateixi, discutirem sobre l'IVA, hi ha una proposta sobre l'IVA. I vostè ha fet una consideració que alguns dels nostres dirigents també han fet: un IVA sobre el turisme hem de rumiar a veure quin tipus de conseqüències té. I hi estem absolutament d'acord. Ja en parlarem, d'això. Però la premissa major, que és «combatrem el dèficit apujant els impostos», no és certa.

Sabem, senyor Puigercós, des de fa molt de temps que quan hi ha un increment d'impostos en època recessiva...

La presidenta

Senyor diputat!

Antoni Fernández Teixidó

...la recaptació baixa. És com ho veiem nosaltres.

Acabo, senyora presidenta, dient el següent, no em dona temps... Acceptem, senyor Puigercós, el seu oferiment en el sentit de parlar això en el context que li dèiem; aquest context ha de ser de debat sobre les mesures, el conjunt, el 2012 i el que s'ha recaptat i el que s'ha estalviat.

Acceptem la valoració que vostè fa del desplaçament del problema a les comunitats autònomes, a la qual cosa no em refereixo. És perquè hi estem absolutament d'acord. Té vostè tota la raó en la primera part de la seva intervenció; aquí hi ha una centrifugació cap a les comunitats autònomes.

La presidenta

Senyor diputat, ja s'ha acabat el temps.

Antoni Fernández Teixidó

Sí, només per demanar disculpes al senyor Rivera, al senyor Bertran i al senyor Laporta, perquè no puc con-

testar algunes de les coses que han dit. Ja em perdonaran. M'he allargat. No saben amb les ganes que em quedo de contestar algunes de les coses que han dit...

La presidenta

Senyor diputat, ja s'ha acabat!

Antoni Fernández Teixidó

Senyor Laporta, gràcies per la seva intervenció.

La presidenta

Un moment, si us plau. Abans de suspendre la sessió fins a les quatre i mitja de la tarda, preguntar al Govern si farà ús de la rèplica. (*Pausa.*) Doncs, si no fa ús de la rèplica, fer avinent als diputats i diputades... (*Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar*) Si és per una qüestió d'ordre, sí; si és per al·lusions, no.

Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

Per una qüestió d'ordre, senyora presidenta. Efectivament, el Reglament d'aquesta cambra empara el president i el conseller, dos membres del Govern, destacats, que han intervingut en aquest debat d'avui, a no fer ús de la paraula, si ho volen, per tant, a no contestar res del que els grups parlamentaris els han plantejat en aquest debat. Únicament vull deixar constància que el fet que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hagi utilitzat el seu torn, en lloc de per posicionar-se amb relació a la intervenció del Govern, per contestar a la resta de grups, això no forma part del que s'escau en una intervenció d'un grup parlamentari en un debat com aquest.

I aprofito per deixar constància de la nostra profunda decepció per aquest menysteniment i aquesta falta de respecte que el Govern manifesta amb relació a tots els grups de la cambra evitant que puguem mantenir aquest debat a la tarda i continuar-lo tal com s'escauria. No hi ha cap precedent, que jo recordi; segurament n'hi han, jo no els recordo. Però és realment insòlit que en una situació com l'actual no puguem fer un debat ni amb el president del Govern ni amb un membre del Govern.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Senyor Millo, hi han precedents. I, a més a més, el Reglament pel qual ens hem regit en aquest debat..., és d'acord amb l'article 148 i 150, i el Govern pot o no pot replicar. I hi han precedents. Per tant... Si és una qüestió d'ordre similar, d'acord; si no, s'acaba el termini... Ja s'acaba. No, senyor Millo, no torno a donar-li la paraula.

(*Rocío Martínez-Sampere Rodrigo demana per parlar.*) És qüestió d'ordre, senyora Martínez-Sampere? (*Pausa.*) No, no, no contestin vostès, és ella la que ha de contestar. (*Pausa.*) D'acord.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, efectivament, presidenta, una qüestió d'ordre, que són les que normalment posen d'acord tota l'oposició respecte a les actuacions d'aquest Govern, un cop més, en el debat d'avui.

En la línia del que deia el senyor Millo. El Reglament ho empara –no estem debatent això en cap moment–, el Reglament empara que el Govern, el president, el conseller no ens responguin. Però simplement volem deixar constància en acta de la nostra profunda decepció per la manera d'encarar debats que són importants, i que sigui el Grup Parlamentari de Convergència i Unió el que ens pugui fer la rèplica, i nosaltres no tinguem oportunitat de deixar clar com es tergiversen les paraules i les nostres respostes.

Gràcies.

(Joan Puigcercós i Boixassa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Puigcercós, també és una qüestió d'ordre?

Joan Puigcercós i Boixassa

Sí, senyora presidenta; és una qüestió d'ordre perquè és evident, com ja han deixat clar els dos portaveus que m'han precedit, que el Reglament empara la decisió que han pres el Govern i el grup que li dona la majoria, i la Mesa, de fer aquest debat d'aquesta manera, de no respondre. Però em fa l'efecte que el debat que estem tenint té un sentit polític per a la ciutadania que ens està escoltant i ens està veient en directe –que les noves tecnologies permeten això–, i temes com el de l'euro sanitari, temes com el que s'està generant de les retallades, crec que són prou transcendents perquè hi hagi una explicació i un retorn per part del Govern, sigui el president, sigui el conseller.

Em fa l'efecte que no és només aquesta cambra que s'ha decebut, crec que molta gent que deu estar seguint aquest debat deu haver tingut una sensació, potser, que no és la que toca.

(Joan Herrera Torres i Albert Rivera Díaz demanen per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera... *(Veus de fons.)* Ai, perdó!, senyor Herrera, perdó, perdó.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta; per una qüestió d'ordre. La intervenció dels grups, d'acord amb el Reglament, s'adreça a la intervenció del Govern; el que hem tingut és una rèplica per part del Grup de Convergència i Unió no al Govern, sinó a la resta de grups.

Nosaltres entenem avui que, davant del tercer paquet de retallades, li hem fet propostes al Govern i volem que ens respongui, voldríem que ens respongués el Govern. El Govern està emparat en el Reglament a no respon-

dre, però quan estem davant d'un dels moments més crítics que ha viscut el país, quan s'han fet propostes, trobem profundament decebedor que avui la resposta, contravenint el Reglament, sigui del grup i no sigui d'aquell a qui li pertoca.

I, per tant, sumar-me a les consideracions que han fet els portaveus que m'han precedit en la paraula.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

No, senyora presidenta, no vull fer perdre més temps ni a la cambra ni al Govern, que creu que no ha d'haver-hi més debat. Però sí, una qüestió d'ordre de veritat, no només política, que m'hi sumo, a tot el que han dit. Els grups parlamentaris quan intervenen, pregaria a la Mesa que, igual que ha fet amb altres grups, s'adrecin a la intervenció del Govern, no que s'adrecin o fins i tot diguin que no s'adreçaran però que en tindrien moltes ganes als grups de la cambra, perquè no és un debat entre grups, sinó és govern i grups parlamentaris.

Per tant, li demanaria a la Mesa, en nom del nostre grup, que els debats fossin entre grup i govern, en tot cas, perquè és una compareixença del president i del conseller, no és una compareixença del grup de Ciutadans, ni d'Iniciativa; simplement perquè no es torni a repetir o almenys que la Mesa, com a mínim, pugui corregir la deriva de la intervenció, perquè al final estem suplantant la funció d'un govern que s'amaga i que no vol parlar políticament.

Gràcies.

(Uriel Bertran Arrué demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bertran...

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. També una qüestió d'ordre, perquè consti en acta que considerem una manca de respecte a la ciutadania que patirà aquestes retallades de 1.500 milions d'euros que no es respongui a totes les propostes que s'han fet des dels diferents grups parlamentaris.

És evident que es poden acollir al dret de no declarar, cosa que ja fa molt sospitosos la seva presumpció de culpabilitat. I utilitzant una expressió que vostè va fer famosa, senyora presidenta, allò de «qui calla, atorga», doncs, ens sembla que el fet que aquest Govern de la Generalitat no vulgui respondre és que realment no vol fer front a les seves responsabilitats com a govern i no vol donar resposta a les propostes que se li han fet des dels diferents grups parlamentaris.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Primer, potser hi ha alguna cosa que sorprèn a alguns grups, i és que aquest grup parlamentari que dona suport al Govern dona suport al Govern i comparteix al cent per cent l'exposició que ha fet el president i la que ha fet el conseller.

Davant d'això, podríem haver fet dues coses. Una és anar afalagant el Govern, com de bé que ho fa. I l'altra, fer el que era el propòsit d'avui, que és fer un debat amb relació a propostes alternatives. I nosaltres, el que hem fet: ens hem pronunciat amb relació a això.

I una altra qüestió. Nosaltres en cap moment hem dit el que podia dir, el que no podia dir un grup amb relació a aquells que han parlat de coses que res tenen a veure amb el que avui se sotmetia. Demanem el mateix respecte per a aquest grup. Ja sé que costa a alguns sortir aquí a dir..., a entendre que el grup que dona suport al Govern comparteix al cent per cent el Govern. Però nosaltres som així. I enteníem que enriquia molt més el debat –enriquia molt més el debat– en comptes de dedicar-se a afalagar el Govern de cara al que proposava als ciutadans, començar ja a establir un debat amb el que eren algunes de les propostes dels grups parlamentaris.

Demanem que de la mateixa manera que mai els direm el que han de dir i el que no han de dir de l'abast dels seus debats, deixin que aquest grup parlamentari es pugui expressar en terme de..., de la seva opinió.

I, després, això ja orienta les resolucions que hi han. I, per tant, nosaltres també ja ens hem pronunciat. I, per tant, també demanaríem que altres que s'han anat queixant molta estona també fessin de grup parlamentari i no fessin una intervenció que a algú li podria semblar, hom podia pensar que és més pròpia de la defensa d'un govern d'un altre lloc aquí i no d'un grup parlamentari d'aquí amb els interessos d'aquí. Res més.

I moltes gràcies.

La presidenta

Abans d'acabar, recordin que la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent. El termini per presentar les propostes és fins a les 20 hores d'avui, dimecres; la comunicació als grups es farà cinc o deu minuts després; el termini per presentar les propostes transaccionals serà demà dijous de nou a onze, i la comunicació als grups cinc o deu minuts després; el termini per comunicar a la Mesa les propostes de les quals es demana votació separada serà dijous a les 14.00 hores, i el debat i votació de les propostes se substanciarà demà, dijous a la tarda, acabat el debat i votació de la darrera moció.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió amb el tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la gestió en l'àmbit sanitari i les relacions entre el sector públic sanitari i les empreses.

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'investigació sobre la gestió en l'àmbit sanitari i les relacions entre el sector públic sanitari i les empreses (tram. 252-00009/09)

Atès que aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula, en primer lloc, la senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Intervinc per defensar i demanar el vot per a la creació d'una comissió d'investigació amb relació a determinades activitats realitzades en la gestió sanitària.

En primer lloc, vull subratllar la voluntat del Grup Parlamentari Socialista que s'aclareixi l'ús dels recursos públics, amb independència i amb total respecte dels processos judicials oberts i altres mecanismes de control. La sollicitud de creació de la comissió la fem des del convenciment que només des de la transparència podem fer la més ferma defensa del nostre model sanitari, el model en què creu la ciutadania i en què els i les socialistes creiem. El nostre sistema sanitari ha demostrat que és un dels sistemes amb millors resultats quan el comparem amb serveis equivalents. Els resultats en qualitat, en equitat i en cost el situen entre els deu millors del món. El model ha estat bo, eficaç i eficient; en despesa, per sota de la mitjana espanyola i europea.

També cal tenir, però, present que el nostre model, el de tots, és complex. Per una banda, es tracta d'un sistema altament participat: hi tenen protagonisme, en la seva governança, la Generalitat, els ajuntaments, els agents econòmics i socials, les associacions de professionals, entre d'altres; una construcció d'aquest model presidida sempre pel consens, governés qui governés aquí i allà, presidida pel consens. Per altra banda, també cal dir que la descentralització en la provisió de serveis ha constituït un fet diferencial que ha necessitat molta gestió, molts equilibris, per tal d'avançar plegats en una estratègia de salut de país.

Des del Grup Parlamentari Socialista volem posar de manifest que el nostre model és respectat i copiat arreu del món. I vull subratllar també que va ser durant de govern d'esquerrers, presidits per Pasqual Maragall i per José Montilla, i durant els quals la Marina Geli va ser la consellera de Salut, que es va produir el creixement definitiu i la millora dels estàndards de serveis. Un bon sistema amb resultats excel·lents, sí; però ara el consens originari s'ha trencat.

Avui veiem el sistema sanitari públic amenaçat per les retallades i per les polítiques que barren l'accessibilitat, la gratuïtat i l'equitat. És ara i és l'actual Govern qui amb les retallades està anant més enllà del que l'equilibri del sistema permet, fent créixer les llistes d'espera. És ara que s'enterra el model a cop de decret, un model que ha permès la universalitat en l'accés a la salut, i ara es provoca una pèrdua progressiva de la qualitat dels serveis. Per tant, és ara, quan es presenten dubtes, quan s'exigeixen sacrificis a la ciutadania, és ara més que mai el moment d'aclarir i esvair dubtes, i exigir també responsabilitats, perquè només així reforçarem el nostre sistema sanitari.

S'han publicat darrerament suposades pràctiques discutibles en institucions relacionades amb la provisió de serveis sanitaris. Els gestors interpellats no han donat explicacions públiques. Des del Grup Parlamentari Socialista creiem que no s'ha realitzat l'exercici de transparència necessari. Volem sentir, dins d'un marc pensat a aquests efectes, com és una comissió d'investigació, el que hagin d'explicar les persones afectades. A més, les recents informacions que hem conegut posen en risc no només la credibilitat del sistema sanitari; ens preocupa també que es qüestionï la legitimitat de les institucions que l'han de tutelar per al bon fi dels recursos públics.

La comissió d'investigació, esperem que serveixi no tan sols per esvair dubtes, sinó també per donar confiança i publicitat sobre el funcionament dels òrgans de control; hem de contribuir a l'augment de la legitimitat democràtica de les institucions. I també, si cal, la comissió ha de servir per fer propostes de millora en aquests àmbits de control.

El nostre sistema sanitari necessita que acabem amb els debats estèrils i que aclarim els fets. Volem acabar amb les sospites i aclarir les males pràctiques. No permetrem que fets puntuals s'utilitzin per justificar la destrucció del sistema de responsabilitat pública, d'accés universal i de qualitat. Si hi ha hagut males pràctiques, aclarim-les. Els casos concrets no es poden elevar a categoria i erosionar el conjunt del sistema. No és callant com es resolen les situacions.

La ciutadania es fa preguntes i els responsables polítics hem d'afavorir que les respostes aflorin, sense deixar que s'imposin ni el silenci opac ni la demagògia fàcil. La comissió que demanem crear és la nostra proposta, la proposta del Grup Parlamentari Socialista, per reforçar la confiança de la ciutadania en un sistema de salut d'excel·lència i que fets puntuals no poden deslluir, i menys en moments greus com aquests, en què són els malalts, en què és la gent gran, en què són les persones vulnerables les que més necessiten

un sistema públic de qualitat i sobre les quals estan fent recaure el pes de les retallades i els copagaments.

Esperem trobar el recolzament de la resta de grups parlamentaris per a la constitució d'aquesta comissió.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorables consellers, avui amb tota probabilitat aquest Parlament constituirà una comissió d'investigació per, com a mínim, depurar responsabilitats de diferents actuacions de la gestió de la nostra sanitat a Catalunya. No entraré a valorar les guerres internes dels socialistes catalans que han portat a demanar aquesta comissió; de tothom són conegudes i, per tant, no hi donarem més voltes. Perquè el que realment ens preocupa al Partit Popular català és explicar als ciutadans com ho farem perquè cap membre més d'un govern es torni a aprofitar dels diners públics del nostre sistema de salut en benefici propi.

Esperem, certament, una actitud del Partit Socialista de Catalunya, i també de Convergència i Unió, que no ens torni a abocar a l'omertat oficial que vam viure amb el cas, per exemple, del Palau de la Música, el qual, per cert, avui està molt millor gestionat que no pas quan el controlaven aquells que el van atracar impunement. No volem tornar a viure una «sociovergència» per tapar vergonyes, per tapar escàndols i per tapar casos de corrupció i per convertir Catalunya en un oasi on tot s'hi val. No ho volem, i ens hi oposarem radicalment.

Massa són els casos de possible corrupció que afecten el Govern tripartit, amb gestió de la sanitat del Partit Socialista, i també els governs de Convergència i Unió actuals i anteriors. I estic parlant del sobrecost, senyor Iceta, en la construcció d'hospitals; irregularitats en consorcis de salut; adjudicacions de concursos de forma *molt* sospitosa; irregularitats en subcontratacions; en matèria de personal, sobresous, contractes a dit, i fins i tot la Sindicatura de Comptes ja ha advertit que hi han irregularitats comeses. No podem permetre ombres de dubte mentre tanquin quiròfans en aquest país i mentre es segueixin incrementant les llistes d'espera. Hem conegut casos també de malversació de fons que parlen de milions d'euros desviats a través de la xarxa sanitària, via fundacions, societats anònimes municipals i fins i tot d'hòldings.

El Partit Popular català volem saber quina és la implicació i el coneixement de l'actual Govern, però també, com deia, de governs anteriors, en totes aquestes situacions denunciades, i fa molt pocs dies –fa molt pocs dies–, fins i tot també la dimissió del president de l'ICS, del senyor Josep Prat, empresa pública que gestiona un pressupost de prop de 3.000 milions d'euros. El Go-

vern de Convergència i Unió ha estat còmplice durant molt de temps d'un creuament d'interessos, i això no es pot permetre; complicitat evidenciada pel silenci de Convergència i Unió. És més, fa pocs mesos, el mateix president Mas, en aquesta seu parlamentària, el va defensar fermament. Veurem si no s'haurà de desdir de les paraules que va manifestar el president. Però, en tot cas, sembla evident i conegut l'intercanvi de càrrecs del sector públic al privat i a la inversa, també, entre persones de Convergència i Unió i del Partit Socialista de Catalunya, i l'opacitat de diversos contractes milionaris amb empreses proveïdores.

Ja anuncio que el Partit Popular català volem arribar fins al final de totes aquestes investigacions i serem molt rigorosos amb tots aquests presumptes casos de possible corrupció. Exigirem depurar responsabilitats polítiques, administratives i judicials, si s'escau, al més alt nivell. El Partit Popular estem disposats a aixecar la bandera de la transparència i de l'honestetat (*veus de fons*) per evitar... —no es posin nerviosos, senyors socialistes, perquè els queden mesos per endavant—, per evitar que alguns gestors de la sanitat tornin a treure cullerada. Senyor Boada, el veig una mica nerviós, no s'esveri; alguna responsabilitat deuen tenir, en tot cas ja la veurem els propers mesos.

En moments en què es demanen sacrificis a la ciutadania, la qualitat del sistema sanitari català no es pot veure malmesa per actuacions irregulars i irresponsables. Ens trobem en una situació de contínues retallades en un sector especialment sensible, com és la sanitat. Avui mateix ho hem vist amb la seva presentació per part del president Mas. I paral·lelament van reapareixent casos que fa set anys ningú va voler investigar o que es van tapar. Els noms de Bagó, de Manté, de Prat, de l'Hospital de Sant Pau..., casos com aquests o la tan comentada «sociovergència», resulta que han ressuscitat en el pitjor moment.

I ara vull dirigir-me als màxims responsables polítics de la gestió sanitària a casa nostra, i els vull dir que reconguin que han fet coses malament i que, com diria Shakespeare, *algo huele a podrido*, però no a Dinamarca, sinó en el núvol d'ens instrumentals que s'anaven creant al sistema sanitari, amb uns òrgans de govern que semblaven els convidats de pedra en una festa que se'ls ha acabat. Perquè saben un secret a veus? Doncs, mirin, sembla que el famós 3 per cent..., els Millet, els Montull, els Filesa, els Pretòria i els Banca Catalana, sembla que desmunten fer si mateixos la cantarella del «Madrid ens roba» o «Espanya ens roba». Reconguin d'una vegada per totes que potser el lladre el tenim a casa. I ara, pel que sembla, aquest reguitzell de personatges encara pot incrementar-se.

Mirin, en aquesta comissió d'investigació, el Partit Popular català volem arribar fins al final, fins al final de les presumptes trames de corrupció entre gestors de la sanitat socialistes i convergents. I volem que la comissió sigui un exponent de llum i taquígrafs que serveixi per recuperar la imatge del nostre sistema sanitari, que mai hauria hagut de veure's esquitxat per casos de corrupció com aquests. Perquè els metges, les infermeres, tot el personal sanitari i, en definitiva, tots els usuaris

de la sanitat pública de casa nostra mereixen respostes a tots els casos foscos de la sanitat catalana. I el Partit Popular català esmerçarem tots els esforços perquè així sigui.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. El Grup Parlamentari Iniciativa Verds - Esquerra Unida donarà suport a la creació de la comissió d'investigació proposada pel Grup Socialista. Els darrers mesos hem pogut conèixer a través d'alguns mitjans de comunicació tot un seguit de casos de possibles irregularitats i denúncies de presumptes casos de corrupció que afecten responsables o antics responsables d'institucions sanitàries del nostre país, totes elles de gran importància. Algunes d'aquestes institucions estan patint situacions molt difícils, amb acomiadaments de personal i ERO. Tot això en uns moments en què s'està produint un reguitzell de pèrdues de llocs de treball, de reduccions salarials que afecten greument els treballadors de la sanitat.

Són informacions que han provocat una gran alarma i escàndol social en coincidir, a més, amb un moment de retallades i reducció de l'accessibilitat i la qualitat de l'assistència sanitària, que han perjudicat els drets de la ciutadania i la qualitat d'aquesta assistència. Un escàndol social que en alguns casos s'ha traduït en iniciatives penals populars o en exigències d'esclariment i denúncies també des de l'àmbit local.

Per cert, és increïble que ni el conseller de Salut ni el president Mas encara no hagin fet cap tipus de declaració sobre aquest seguit de casos que afecten centres de la sanitat catalana. Aquest silenci és ensordidor. El conseller, simplement, no sap ni contesta; sembla no tenir opinió sobre aquestes qüestions, ni tan sols, quan ha dimitit el president del Consell d'Administració de l'ICS que ell mateix va nomenar.

El nostre grup ha realitzat un seguit d'iniciatives, ja sigui davant la Comissió de la Sindicatura de Comptes, el Tribunal de Comptes o la Comissió de Salut, ja sigui demanant esclariments, o les dimissions oportunes, com en el cas del senyor Josep Prat, president del Consell d'Administració de l'ICS; una dimissió del tot necessària que arriba tard, massa tard. El senyor Prat no podia continuar com a president del Consell d'Administració de l'ICS, no podia continuar en el seu càrrec, amb tot el que ha aparegut. I, a parer nostre, el seu nomenament va ser un error.

Quins han de ser els objectius d'aquesta comissió? Pel nostre grup, els objectius haurien de ser tres. Primer, esclariments i establir les responsabilitats que es poguessin derivar de les actuacions dels gestors sanitaris, arribant al fons i amb la màxima transparència. Segon, establir —si es confirmessin aquestes irregu-

laritats o suposada corrupció— per què s’han pogut produir i quins són els mecanismes de control que han pogut fallar. I tercer, proposar les mesures necessàries per garantir la màxima transparència i rendiment de comptes en l’ús dels recursos públics destinats als centres sanitaris i perquè determinades pràctiques no es poguessin tornar a repetir.

Aquí no estem jutjant la sanitat pública catalana en el seu conjunt, en absolut. La comissió ha d’investigar la gestió d’alguns responsables sanitaris i polítics d’algunes institucions.

No es tracta de defensar tampoc el sistema sanitari, perquè entenem que no està en qüestió, per aquesta comissió. El sistema sanitari català està qüestionat i amenaçat per les retallades pressupostàries, per la pressió que reben uns professionals que pateixen com mai l’estrès i la desmotivació, per l’increment de les llistes d’espera, per la pèrdua d’accessibilitat als equipaments sanitaris, pel real decret llei de l’Estat que posa en perill o, fins i tot, acaba amb el sistema sanitari públic universal i gratuït, per l’euro per recepta o pels copagaments.

El nostre objectiu és enfortir i millorar el sistema sanitari públic català. I estem convençuts que la millor defensa d’aquest sistema és garantir la màxima transparència en la gestió i adjudicació i administració dels recursos. Tenim un sistema sanitari caracteritzat per la seva complexitat, pel gran nombre de proveïdors, generalment, de caràcter públic, de diferent tipologia jurídica, que es relacionen amb el CatSalut a través de concerts i convenis. Un dels elements fonamentals per garantir un bon funcionament d’aquest sistema és la transparència i el control democràtic.

És necessari que la ciutadania pugui conèixer, sense cap ombra de dubte, el destí de la despesa pública sanitària i els resultats que s’obtenen.

És fonamental desenvolupar les accions necessàries per donar la màxima transparència a les administracions públiques en general i al sistema sanitari en particular. I els darrers anys s’han produït avenços en aquest sentit, però encara hi ha molta opacitat sobre els comptes, per exemple, dels consorcis sanitaris i les relacions entres els proveïdors sanitaris consorciats i el CatSalut. Encara hem d’arribar a un màxim de transparència.

Cal que les institucions funcionin, que ho faci el Parlament, la Sindicatura de Comptes o la justícia, però també cal prendre mesures des del Govern. I, en aquest sentit, nosaltres hem proposat un pla per la transparència a la sanitat catalana que posi fi als espais d’opacitat o d’ombra que es puguin produir. Els comptes dels consorcis han de ser públics, les remuneracions dels directius han de ser conegudes i públiques, els contractes de tot tipus amb terceres persones han de ser públics.

Mirin, l’èxit o fracàs de les comissions d’investigació depèn de nosaltres, depèn dels grups parlamentaris.

En aquests moments, tindrem dues comissions d’investigació obertes, la de Salut i la que investiga entitats financeres, i això entenem que és un repte molt important per a aquest Parlament. I, en el cas de la comissió de caixes, cal dir que no hem començat, precisament, massa bé. Pel que va dir ahir el conseller

d’Economia, no hi ha cap voluntat que comparegui una de les entitats, «la Caixa», que és la principal entitat financera que ha comercialitzat participacions preferents, que és un dels principals problemes que ha patit la ciutadania.

En un moment de desafecció cap a la política i de descrèdit dels polítics, haurem de ser en aquestes dues comissions molt rigorosos en el nostre treball, molt rigorosos, molt transparents, i clars, molt clars, perquè el pitjor que podria passar és que no s’actui amb la màxima transparència i que, després, no acabi passant res, que no hi hagi aclariments, que no hi hagi responsabilitats, si fos el cas, i, sobretot, que no es prenguessin les mesures adequades perquè això no es pogués tornar a repetir i per garantir plenament la transparència.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d’Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l’honorable senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, consellera, diputats, diputades, en primer lloc voldria posicionar-me en nom d’Esquerra Republicana sobre la creació de la Comissió d’Investigació de l’Àmbit Sanitari i de les Relacions amb el Sector Públic Sanitari i les Empreses.

El posicionament d’Esquerra Republicana de Catalunya és per donar el nostre suport a la comissió d’investigació, el nostre suport sense cap reserva, el nostre suport sense cap limitació.

Malauradament, quan la principal preocupació en l’àmbit de salut hauria de ser com afecten les retallades la qualitat assistencial, com afecten els professionals o els usuaris i usuàries del sistema públic, i, alhora, quines són o què hem de fer i quin treball conjunt hauríem de fer per millorar la seva sostenibilitat i la seva qualitat, preservant un model, un bon model de salut, resulta que hem de debatre sobre causes..., o que les principals notícies, aquelles que fan mal a la ciutadania i les que tenen més ressò mediàtic, són totes aquelles relacionades amb l’opacitat de la gestió d’alguns serveis públics de salut o amb les diverses denúncies de malversació de fons públics o presumptes incompatibilitats o sobresous a determinats gestors públics.

La transparència és imprescindible en la prestació d’un servei públic. És per això que Esquerra demanem aquesta comissió, ho he dit abans, sense limitacions i sense cap reserva, perquè crec que és el moment d’esvair qualsevol dubte que plani sobre l’àmbit de la salut i crec que ara és el moment d’aprofundir sobre les possibles irregularitats, esmenar-les, assumir les conseqüents conseqüències que se’n puguin derivar, del procés.

Aquest és un àmbit en què les relacions entre el sector públic i les empreses, envoltat, com he dit, d’aquestes polèmiques a l’entorn d’aquestes presumptes irregular-

ritats –ja veurem cap a on deriva tot, però–, que les tenim concretades en les adjudicacions, com és en el cas del grup empresarial Serhs o del Consorci de Salut i Social de Catalunya, o el fet que un jutjat d'instrucció de Barcelona estigui investigant els comptes de dues fundacions de l'Hospital de Sant Pau, o que la Sindicatura de Comptes inclogui en el seu pla de treball per a aquest any dos informes nous i un d'ells és precisament relacionat amb el consorci sanitari de la corporació Selva i Maresme, o que la fiscalia estigui investigant, o bé, el que es mereix un capítol a part, que és tot el tema sobre l'hòlding Innova de Reus.

Jo celebrego que, abans de l'inici d'aquesta comissió d'investigació, el màxim responsable de l'empresa pública, l'expresident de l'ICS, el senyor Prat hagi presentat la seva dimissió i que el conseller, l'honorable conseller, l'hagi acceptada, perquè moltes vegades les compatibilitats es poden aguantar sobre el paper, però són molt difícils d'entendre per a la majoria de gent, que és allò com ser part i jutge alhora. I Esquerra ja fa temps que vàrem demanar la seva dimissió, arran de les suposades faltes de transparència en la seva gestió al capdavant d'Innova.

Crec que aquesta investigació, tanmateix, ens ha de permetre posar ordre i mètode a tot un seguit d'iniciatives parlamentàries que estan en actiu, en el Parlament, a demanda dels diferents grups parlamentaris, i que totes elles pivoten, evidentment, a l'entorn d'aquestes suposades irregularitats destapades últimament. Hi han sol·licitades diverses compareixences a la Comissió de Salut o la intervenció de la Sindicatura de Comptes, entre altres. I crec que és completament factible fer-ho al marge dels processos judicials que estan engegats, que estan oberts, i sense que es faci un judici paral·lel.

L'objectiu de la comissió no ha de ser un altre que posar llum a una situació que és fosca, que és opaca, amb manca de transparència, i establir els mecanismes, amb les eines polítiques de què disposem, perquè no es tornin a reproduir en un futur.

Crec que seria molt positiu trobar un ampli consens en el pla de treball, en el pla de treball que caldrà que segueixi la comissió. Evidentment, un consens des de l'ambició per arribar a clarificar la relació del servei públic de salut i la seva relació amb les empreses proveïdores, perquè és cert que existeixen, actualment, mecanismes de control i de transparència, i hi han, en actiu, diversos decrets que ens haurien de comportar més transparència, però que potser no han estat prou eficients o no han pogut aturar certes irregularitats de les que s'han produït.

Vivim uns moments difícils en l'àmbit de la salut. En aquests moments, la ciutadania veu com s'està incrementant dia rere dia el temps d'espera per a una intervenció quirúrgica, per ser visitat en un especialista, per fer-se proves diagnòstiques; o es tanquen els serveis d'urgències nocturnes dels CAP i es redueix el personal de salut; o bé hem de pagar per partida doble la recepta dels medicaments, amb l'euro per recepta, o l'increment del copagament farmacèutic a través del reial decret llei, i l'esforç pressupostari que han de fer moltes famílies és molt alt.

Aquest dematí, i utilitzant la mateixa..., i permetin-me aquesta llicència, que no és el meu estil, però crec que hi ha hagut un punt de demagògia excessiu per part del molt honorable president de la Generalitat, quan diu que 0,16 cèntims el dia no suposen cap daltabaix. Mireu, a Catalunya, tenim molts pensionistes, tenim moltes persones amb una situació de límit pressupostari per a les quals 0,16 cèntims d'euro el dia –0,16 cèntims d'euro el dia– pot suposar..., i, traduït, és un tros de pa, si arribem a la demagògia que aquest dematí hem volgut utilitzar. (*Remor de veus.*)

Per tant... (*Persisteix la remor de veus.*) Per tant, en aquests moments de dificultats, de greus dificultats per a molta part de la nostra ciutadania, la gent, per l'altra banda, veu que hi ha uns gestors públics amb uns sous d'infart –uns sous d'infart–, o que es paguen feines inexistents durant anys, o que s'adjudiquen uns determinats serveis a dit. I, si això abans era inacceptable, ara, en aquests moments, ho és doblement, d'inacceptable.

Tenim en aquests moments una altra comissió d'investigació al Parlament, sobre les caixes. Mireu, una comissió que ha iniciat els seus treballs amb el fre de mà posat; fre de mà posat per part dels grups que donen suport al Govern, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el del Partit Popular. Esperem de veritat que aquest no sigui el destí també de la comissió de salut.

Reitero la posició d'Esquerra a favor de la creació d'aquesta comissió d'investigació, però també reitero la nostra voluntat que aquesta sigui ambiciosa per arribar fins al final, que sigui sense limitacions, per tal que ens aporti transparència i *credibilitat*, i que ens aporti credibilitat en la prestació dels serveis públics.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidente, vicepresidenta, *consellers*, diputados, «un vocal del Consorcio de Salud logra 4,6 millones en concursos para su empresa»; «Bagó ha captado 50 millones de fondos públicos desde 2002 mediante el Consorcio de Salud y Social de Cataluña»; «la Generalitat interviene el Sant Pau, tras detectar un enorme déficit»; «la acumulación de escándalos agita la sanidad pública catalana»; «Josep Prat usó Innova para pagar trece mil euros al mes a un exdirector de CatSalut»; «Prat pagó 695.000 euros de dinero público de forma injustificada»; «el Govern toma el mando del Hospital de Sant Pau, tras destituir al gerente»; «el Sant Pau siguió pagando siete años el sueldo de un ex directivo»; «Ricard Gutiérrez Martí recibió 158.000 euros al ser despedido de Sant Pau»; «un juez investiga la cúpula de Sant Pau por estafa y malversación»; «la CUP porta als tribunals la gestió del Consorci Hospitalari de Catalunya»; «el nuevo Sant Pau acumuló 77 millones de sobrecostes en solo cuatro años»; «imputados

por malversación dos altos cargos del Hospital de Sant Pau»; «el caso Crespo no toca»; «el presidente del ICS se lucró con un centro de menores de la Generalitat»; «dimite el presidente del ICS acosado por los escándalos de la sanidad catalana»; «cinco sombras sobre la sanidad catalana. Caso Manté. Josep Prat, presidente del ICS, pagó a través de Innova setecientos mil euros injustificados al exdirector del CatSalut, Carles Manté, según una auditoría en marcha». Tengo aquí un cuadro muy simpático donde el señor Carles Manté, eh?, socio o directivo del Consorci de Salut i Social de Catalunya, pasó a ser en enero de 2004 director del Servicio Catalán de Salud, que adjudicó al Consorci de Salut i Social de Catalunya, donde había sido directivo, la construcción y gestión durante treinta años por 348 millones de Cotxeres de Borbó. ¿A quién? Al señor Ramon Bagó. Caso Crespo, caso Sant Pau, caso Bagó, caso Prat... Bueno, si no es necesaria una comisión de investigación..., venga Dios y lo vea. No una, no: es que tendría que intervenir el fiscal, la fiscalía directamente.

Y después hay otras noticias. Y aquellos que hayan hecho de pequeñitos..., tuvieron una libreta de aquellas de Rubio, que empiecen a unir puntitos. «Cataluña prevé tres vías de entrada de capital para trocear la sanidad pública.» «Cataluña plantea trocear la sanidad pública para abrirla al capital privado.» «Salud convertirá en empresas los hospitales públicos de Lleida y Girona.» Muy bien. Uno une los puntitos y sale una figurita. ¿Y qué dice esa figura? *Financiación*. Sí, sí. ¿A ustedes les suena el caso Campeón? ¿Les suena quién es el conseguidor de la sanidad pública en Cataluña? ¿Les suena quién se ha estado financiando los últimos treinta y dos años a base de externalizar servicios de la sanidad pública en Cataluña? «El modelo de éxito», le llaman. Hombre, yo siempre lo digo: tiene que ser muy exitoso para algunos.

Si en esta comisión nos lo vamos a pasar muy bien, va a ser muy divertida. Va a ser muy divertida porque por fin se va a poder destapar en Cataluña la verdadera cara de la sanidad catalana, que no es solo el modelo de éxito asistencial, sino el modelo exitoso que tienen algunos para drenar recursos públicos del conjunto de ciudadanos de Cataluña para garantizarse, pues, como decíamos aquellos, concesiones por comisiones. ¿Llegaremos a eso? Pues probablemente no. ¿Se desvelará? Yo creo que aquellos que quieran y que tuvieran una buena nota en los cuadernos Rubio, yo creo que sí, saldrá una figura, les cuadrará. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo, presidenta.

Porque, claro, los tiempos cambian, las personas permanecen. «Que todo cambie para que todo siga igual»; siempre..., utilizo de una forma recurrente esta frase. ¿Quiénes permanecen? Los Prat, los Bagó, los Sucarrats, los Sumarroca... Siempre están, siempre son los mismos, siempre están en todas las pomadas y siempre –siempre– al albur del poder. Porque este modelo sanitario, el de éxito, no es nuevo; el señor Prat no es nuevo, lleva treinta y dos años como mínimo siendo el arquitecto del modelo sanitario catalán, una arquitectura que desgraciadamente no sirve al interés general, sino que sirve al interés de unos pocos.

Yo..., evidentemente, como ustedes comprenderán, vamos a apoyar la comisión de investigación. Ya era hora. Sinceramente, no entiendo muy bien el porqué. Me extraña que sea el Partit dels Socialistes de Catalunya el que..., pero yo les felicito –les felicito. Yo no voy a hacer fariseísmo. Yo les felicito, les felicito por este ejercicio, este ejercicio de análisis, porque si con este ejercicio...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

...conseguimos que la sanidad pública catalana responda a los intereses del conjunto de ciudadanos de Cataluña y no a aquellos que buscan dismantellarla y trocearla para un interés espurio...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

...de sus partidos, seguramente habremos avanzado mucho y ganado en tener un país decente.

Gracias presidenta, diputados, diputadas...

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'illustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Solidaritat aplaudeix aquesta iniciativa. Pensem que la societat catalana està pendent de conèixer la situació de la salut, la situació de les empreses de la salut a casa nostra, i penso que l'ús del terme «alarma» no ha de ser aliè a l'esperit que es respira al carrer. Hi ha hagut una evident degradació i molta irregularitat, més que evidents, una pèrdua de qualitat, una pèrdua de credibilitat, una pèrdua de prestacions a causa de les retallades. A més a més, l'accessibilitat de la salut pública ha baixat molts punts; fins i tot en alguns mitjans s'ha parlat d'una amenaça amb tota regla a la societat del benestar. Per tant, aplaudim la valentia socialista, i ho diem de tot cor; sé que és una decisió difícil per a vosaltres, i aplaudim que hàgiu pres aquesta determinació, d'alguna manera, sols, perquè ens hi hauríem pogut adherir abans que avui.

Cal veure la comissió aquesta com una oportunitat, una oportunitat per superar la mala imatge que hi ha tant de la classe política com de la salut a casa nostra, i cal trobar mecanismes de correcció, d'explicar la realitat de sectors plens d'irregularitats. Cal veure si tenen raó els qui han denunciat irregularitats i cal lamentar una vegada més que siguin periodistes –en aquest cas periodistes, doncs, de Blanes: la Marta i l'Albano, de *Ca-fè amb Llet*, per exemple– els que siguin els únics que estiguin trepitjant tribunals per culpa de totes aquestes irregularitats, i pensem que els devem el favor, la

classe política, de veure què hi ha darrere les seves denúncies. Massa recorda al cas Garzón el fet que siguin uns periodistes només els que en aquests moments estan passant pel tràngol de la persecució judicial.

Cal posar fi a les sospites, com s'ha dit, cal depurar responsabilitats i cal estudiar els moviments, no sempre saludables, produïts en la penombra que hi ha entre el sector públic i el sector privat de la sanitat a casa nostra. Cal investigar el que s'ha descrit com un intent de parasitar el sistema de salut pública a Catalunya. Si realment hi ha un intent concertat d'afeblir l'ICS, com sembla, s'ha d'investigar..., perquè s'ha arribat a una proliferació d'empreses públiques amb comptabilitat i mètodes de contractació molt més relaxats que els que hi havien abans, quan tot això formava part de la Generalitat; un sistema amb centenars d'empreses vinculades a diferents institucions públiques, sobretot ajuntaments, que viuen del pressupost sanitari. Com s'han col·locat tants centenars de polítics locals i gerents nous vinguts en tota la geografia nacional, patronats, fundacions, consells d'administració, consells rectors i altres organismes? I com s'ha pervertit el model consumint recursos que mai han arribat a la assistència i que, tot i tenir els sous professionals més baixos de l'Estat, han acabat amb dèficits descomunals? Cal, per tant, escorcollar un sistema en què els artífexs del dèficit històric de les empreses sanitàries catalanes són els mateixos que exigeixen esforços i retallades als usuaris i rebaixa de sou als professionals.

Però sobretot cal estudiar la situació d'unes empreses, d'unes institucions en concret: la Corporació de la Salut del Maresme i de la Selva, la Fundació Privada de Gestió Sanitària de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, la relació entre el Servei Català de la Salut i el Consorci de Salut i Social de Catalunya, el grup Serhs, l'hòlding municipal Innova de Reus i l'empresa CCM Estratègies i Salut. Són moltes coses i caldrà no defraudar l'opinió pública amb una comissió que no funcioni. Cal evitar les cortines de fum, les sordines i els vetos, que només contribuiran a engrandir el divorci entre el Parlament i el carrer.

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, iHustres diputats i diputades, estic a favor que es faciliti la màxima informació a la ciutadania, estic a favor que s'actui amb màxima transparència; de fet, doncs, vaig votar la comissió d'investigació del sistema financer català, però en aquest cas no acabo de veure unes raons contundents per crear una comissió d'investigació del sistema sanitari públic català, i més quan aquí els que m'han precedit a la tribuna han fet referència al fet que és un sistema que funciona. Penso que en aquests moments governar a cop de comissió d'investigació no afavoreix el treball que hem de fer per al país i per als nostres ciutadans. Si hi han proves d'il·legalitats, la via de la fiscalia, doncs, està oberta. I la veritat és que

em costa veure allò que amb aquesta comissió d'investigació es retornarà la confiança de la ciutadania, si hi ha un sistema sanitari que funciona. Més que retornar la confiança a la ciutadania, penso que el que farà serà generar confusió i posar sota sospita un sistema que tot-hom elogia com a model d'èxit català.

Per tant, no veig les raons per crear una comissió d'investigació.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Molt honorable presidenta... Honorables consellers, vicepresidenta, en pocs dies en aquest hemicicle ens trobem una vegada més amb una comissió d'investigació, ara a l'entorn de l'àmbit sanitari. Sincerament, sembla mentida que sigui el Partit Socialista, aquells que van ocupar la conselleria de Salut durant els últims set anys en els dos governs tripartits i que tant han parlat de la defensa del sistema sanitari, els que ara siguin els que precisament sembren dubte sobre el sistema sanitari i la seva gestió. Perquè és obvi: hem de garantir la transparència al sistema sanitari? Òbviament que sí, i mil vegades sí. Però, escoltin, en aquests moments el que de cap de les maneres podem permetre'ns és precisament posar en qüestió el model sanitari català, i és el Govern el que ha començat a fer neteja, i aquí és on vostès s'han posat nerviosos. Tant que ens han criticat posar el retrovisor, i ara vostès ens obliguen a posar-lo amb llums i focus per tal de qüestionar-ho tot. Doncs, vinga, som-hi.

Crec, sincerament, que hauria estat millor fer tota aquesta feina sense una comissió parlamentària. I de fet des que el Govern de CiU va començar a canviar persones del consorci i a prendre mesures, precisament, que facilitessin aquesta gestió més eficient en l'àmbit del sistema sanitari, vostès deien que desmembràvem el sistema, que el trencàvem, que el privatitzàvem; i ara ens demanen que ho fem. Doncs sí, ho fèiem, ho fem i ho seguirem fent. Perquè, de fet, n'hi ha un exemple molt clar: precisament les decisions preses al voltant de l'Hospital de Sant Pau. O és culpa d'aquest Govern que el tancament pressupostari fos el que va ser? No serà també que alguna cosa hi té a veure la gestió dels últims anys? Perquè a l'inici de la legislatura, per exemple, vam treure el sou, el Govern va treure el sou a tots els presidents dels consorcis i va eliminar els consellers delegats, i de fet, cada cas que es va trobar d'un organisme sense una funció definida o d'un sou sense una funció definida, aquests van ser eliminats, i aquí crec que és on vostès tenen el problema.

Vostès han volgut fer una comissió d'investigació sobre la gestió sanitària, i nosaltres, que no tenim res a amagar, permetrem tramitar aquesta proposta. Perquè vostès tenen tota la informació, tenen totes les respostes, saben com acabarà tot. Vostès, i permetin-me, són com Agatha

Christie, que escriuen la novel·la i saben qui és l'assassí. Doncs, escoltin, si ha de ser l'assassí el majordom, diguin-nos-ho d'entrada i no cal que..., i ens podrem estalviar una comissió d'investigació en aquest Parlament.

Perquè vostès, tant que parlaven també de no utilitzar el model sanitari com a eina llancívola entre els diferents grups parlamentaris, precisament perquè sempre s'ha defensat en aquest Parlament que havíem d'actuar des del consens, són vostès els qui actuen o en funció dels titulars d'un diari seu de capçalera i van modulant el to del seu discurs en funció d'aquestes publicacions –tot i que no sé què és primer, si l'ou o la gallina–, o, si no, vostès actuen també en funció de les seves disputes internes dels sectors del seu partit, com així es veu llegint declaracions de membres de la seva executiva, que per una banda signen la demanda de constituir aquesta comissió i després la rebutgen de ple, i a més a més de manera pública, i, òbviament, no m'estranya que la rebutgin, perquè segurament entenen la importància d'aquest fet. Crec, sincerament, que vostès han d'arreglar-se primer a casa seva, al carrer Nicaragua, i no traslladar els seus problemes a aquest Parlament.

Com deia, nosaltres sí que permetrem el tràmit a aquesta iniciativa, en què vostès, per la seva proposta, volien parlar del Consorci de Salut del Maresme i la Selva, de la Fundació Privada de Gestió Sanitària de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, sobre les relacions entre el Servei Català de la Salut i el Consorci Sanitari i Social de Catalunya, el Grup Serhs, Innova i CCM Estratègies i Salut. D'acord. Però nosaltres també voldrem parlar del SEM, voldrem parlar de l'Hospital de Reus, del Moisès Broggi, del Consorci Sanitari Integral, del consorci de Terrassa i de la Fundació Sant Llützer, de l'Hospital de Puigcerdà, etcètera, no?, de molts temes que també la legislatura passada, des de Convergència i Unió, que estàvem a l'oposició, ja en vam anar parlant al llarg de tota la legislatura.

Per tant, caldrà fer memòria de tots aquells temes on la transparència ha de ser-ne el valor primordial, i precisament perquè els professionals sanitaris i els usuaris ho coneguin perfectament. Perquè vostès el que pretenen és dissipar dubtes allà on precisament la Sindicatura de Comptes no els veia i nosaltres el que volem precisament és dissipar dubtes sobre allò que la sindicatura, ja en el seu moment, va titllar de dubtós en la seva gestió. Perquè aprofitant temes tancats i resolts, així reconeguts per la Sindicatura de Comptes i per altres tribunals, han volgut utilitzar-ho com a fum i fer-nos creure que el que hi ha és foc.

Miri, nosaltres creiem, i ho hem dit sempre, que sobre aquest tema no se'n pot fer demagògia, que hem de ser seriosos. I el Govern ja està incorporant moltes mesures de transparència en tot el sistema sanitari, des de la publicació constant de dades, de resultats, d'indicadors de salut de manera pública, fins també a la millora en la gestió de molts processos com pot ser les llistes d'espera.

Senyors del PP, no donin lliçons de transparència. Jo els demanaria responsabilitat, coherència i humilitat. O volen que els recordi noms com Camps, Rato, Acebes, etcètera? Ja poden estar tranquils; això no serà València ni com València.

Per tots aquests motius nosaltres ens abstindrem a la tramitació d'aquesta comissió. Per una banda, per coherència; ja vam dir en el seu moment que no donaríem suport a comissions que investiguessin l'oposició. I, per altra banda, perquè creiem que hem d'afavorir el seu tràmit amb la voluntat d'esbrinar si hi ha alguna cosa que s'hagi fet malament, saber-la, però no amb la voluntat ni de jutjar ni de criminalitzar aquells que han gestionat o gestionen el sistema de salut.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la Proposta de resolució de creació de la comissió d'investigació.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, aquesta proposta de creació de la comissió d'investigació ha estat aprovada, per 62 vots a favor, 1 en contra i 60 abstencions.

Procediment

per a elegir dos membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya
(tram. 285-00004/08)

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és: procediment per elegir dos membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Els faig avinent que els candidats proposats són: per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Salvador Alsius i Clavera; per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Roger Llopacher i Crehuet i el senyor Daniel Sirera i Bellés.

D'acord amb l'article 4.3 de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i la modificació introduïda per la Llei 2/2012, de 22 de febrer, és requereix una majoria de dos terços perquè els candidats resultin elegits. Si en una primera votació no s'obtingués aquesta majoria, és a dir, noranta vots, s'elegiria per majoria absoluta en una segona votació que es faria a continuació.

Hi ha la possibilitat d'obrir un torn per posicionar-se, si ho desitgen. (Pausa.)

Doncs, en primer lloc, té la paraula el Grup Parlamentari Socialista; l'illustre senyor Miquel Iceta... (Veus de fons.) No? (Pausa.) Joan Ferran. (Pausa.) Ah, no!, tampoc. Doncs... (Veus de fons.)

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, fa pocs dies va tenir lloc a la comissió primera, la Comissió d'Afers Institucionals, l'entrevista amb els

aspirants al Consell Audiovisual de Catalunya. I, més enllà dels currículums de les persones presentades, va tenir objecte un debat important, un debat sobre l'esperit del que havien sigut les lleis d'audiovisuals, sobre el que havia estat l'esperit d'una discussió específica que va haver-hi en aquest Parlament l'any 99, i es va produir una paradoxa realment important, interessant: que hi havia una gran distància entre la teoria i la pràctica. I la majoria dels diputats allí assistents vam convenir que és veritat que en les anteriors lleis s'havia avançat molt però eren imperfectes, però que actualment s'havia produït una regressió en el que eren les lleis audiovisuals del nostre país, una regressió en el que nosaltres considerem que és la vocació de servei públic i una regressió en l'esperit, en la trajectòria, en la forma en què s'havien anat elaborant, que s'havien anat treballant al llarg dels anys.

Nosaltres no seríem coherents avui si no expresséssim aquesta percepció de regressió que s'ha produït a la societat catalana respecte als seus mitjans de comunicació públics i no seríem coherents si no expresséssim avui també la nostra preocupació per on van en el seu conjunt els mitjans de comunicació, no sols a Catalunya, sinó de l'Estat, i com a nivell d'Estat tenen la complexitat, si em permeten l'expressió, de dos grups que presenten una mateixa candidatura en aquesta cambra.

Tots sabem, en aquests moments, què està passant i què passa a Televisió Espanyola. Tots sabem, en aquests moments, què passa i què ha passat al Canal 9, què ha passat amb quantitat important de televisions autonòmiques, què passa a Telemadrid i quina llei..., sabem quina llei s'està gestant a la comunitat..., al País Valencià.

Per tant, davant de tot això, no podem estar impassibles i tenir una posició realment ambigua i despreocupada: regressió a casa nostra; ombres de preocupació per tot el que fa als mitjans de comunicació públics arreu de l'Estat; conflictes competencials entre la llei que vam aprovar a Catalunya el mes de febrer, ara fa pocs mesos, i la que ha convocat, la que s'ha discutit al Congrés dels Diputats.

Per totes aquestes raons i també perquè considerem i hem considerat sempre que el Consell Audiovisual de Catalunya era un organisme exemplar des del punt de vista que en altres llocs de l'estat no n'hi havia i que s'homologava molt bé amb organismes d'àmbit europeu, pensem que calia haver posat el llistó molt més alt en la seva confecció, en la seva elaboració i en el seu plantejament en aquesta cambra.

Els ho he dit fa uns instants, nosaltres no podem acceptar lacònicament una determinada situació que està caracteritzada per aquestes dues qüestions que els acabo d'expressar.

Vostès saben perfectament que, amb la votació combinada entre el Partit Popular i Convergència i Unió, tenen garantit el resultat d'aquesta votació i la composició del nou CAC o de les noves persones que han d'anar al Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

No ens porta aquí cap esperit d'obstrucció, en absolut, simplement la plasmació que quedi clar que pensem que es produeix una regressió, que no volem ser co-

partípcips d'ella, que no volem ser còmplices d'aquesta regressió i que, una altra vegada, si us plau, les coses es facin molt més ben fetes, perquè els mitjans de comunicació en la seva vocació de servei públic són una eina importantíssima per a la democràcia del nostre país.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. Recordar, abans de donar la paraula al representant del Grup Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, que aquest torn de posicionament ha de servir tant per a aquest punt com per al de l'elecció del president.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president... –veig que no hi és–, honorables consellers, senyores i senyors diputats, prenc la paraula en representació, en nom del Grup Parlamentari Popular per tal de defensar el nostre posicionament en la votació d'aquests representants del Parlament en el Consell Audiovisual de Catalunya.

Permetin-me, en primer lloc, denunciar una visió que, des del nostre punt de vista, és absolutament esbiaixada per part del Partit dels Socialistes de Catalunya. M'imagino que també per part d'altres grups, però com que encara no hem tingut oportunitat de sentir-los..., ho vam sentir fa dos dies en el *hearing* en la Comissió d'Afers Institucionals i tindrem oportunitat de sentir-los aviat, m'imagino que també aniran exactament en la mateixa línia.

Però, permetin-me que els ho digui, no s'hi val això que, quan vostès tenen majoria en algun òrgan, aquest òrgan és plural, independent i professional, i, quan vostès perden la majoria, aquest òrgan deixa de ser plural, independent i professional per passar a ser sectari. Escoltin, segurament –segurament–, si és sectari, tan sectari era abans com pot ser-ho ara, però també tan independent, professional i plural era abans com pot ser-ho ara, encara que vostès no tinguin la representació i sobretot la representació majoritària que a vostès els agradaria tenir però que les urnes no els han donat i ara no tindran. Primera qüestió.

Segona qüestió. Miri, posats a parlar clar, perquè a vegades ens perdem en eufemismes, és cert, moltes vegades els que ens dediquem a la política ens perdem en eufemismes, però, miri, posats a parlar clar, i perquè tothom ho tingui clar, si el Consell Audiovisual de Catalunya a dia d'avui té sis membres, no és perquè la llei que va proposar el Govern proposés que n'hi haguessin sis, perquè proposava que n'hi haguessin cinc. I com que el Partit Socialista va demanar que hi haguessin sis membres a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals –per què?, perquè si en tenia cinc només li corresponia un membre, una capacitat de proposta d'un membre, i amb sis, en tenia dos– es va acceptar que hi haguessin sis membres, precisament perquè el Partit Socialista tingués dos membres.

I en la mateixa línia argumental es va incrementar el nombre de membres del Consell Audiovisual de Ca-

talunya, perquè el Partit Socialista tingués dos membres. Professionals o no professionals, no ho sé; el nostre grup va considerar en el seu moment que els candidats que proposava el Partit Socialista de Catalunya eren adequats. I eren la senyora Carme Figueras, exdiputada d'aquest Parlament, i la senyora Elisenda Malaret, exdiputada del Congrés dels Diputats.

Ah!, quan vostès els proposen, són plurals, independents i professionals; quan és el Partit Popular o altres grups d'aquesta cambra, com ara Convergència i Unió, qui proposen exdiputats, aleshores no són ni plurals, ni independents, ni professionals. Se'ls veu el llautó, senyor Ferran; se'ls veu molt el llautó!

Tres elements importants, la professionalitat, la independència i el pluralisme, que en el minut i mig que em queda intentaré fer-ne un breu dibuix.

Professionalitat. La professionalitat no depèn de qui proposa un determinat membre en un organisme independent, no depèn de qui el proposa; depèn de la trajectòria professional, depèn de la preparació acadèmica, depèn de les funcions de l'organisme per al qual estem proposant persones. I estem proposant persones per a un organisme que té per objecte vetllar pel compliment de la normativa per part dels mitjans de comunicació audiovisuals de Catalunya.

Per tant, tan professionals són aquells candidats que tinguin una determinada formació acadèmica en un àmbit, el que sigui, periodístic o polític... L'exercici de la política –o algú dels 135 diputats que estan en aquesta cambra m'ho pot negar?– no *inhabilita* absolutament ningú per exercir un determinat càrrec amb professionalitat. O amb independència. Hi ha algú que conegui algú certament independent? Independent no hi ha ningú; qui més qui menys té la seva ideologia, la que sigui. Clar, segurament als grups de l'esquerra els agradarà més o menys la ideologia dels candidats, però la independència no depèn de la ideologia, la independència en els càrrecs per als organismes...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Santi Rodríguez i Serra

...independents –acabo de seguida, senyora presidenta– depèn de la seva actuació a partir del moment en què són escollits. Independència d'actuació, això és el veritablement important.

I acabo amb una molt breu reflexió sobre el pluralisme. L'important no és el pluralisme del Consell Audiovisual de Catalunya, igual que en el seu moment no era el pluralisme del consell o de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, l'important és el pluralisme dels mitjans públics, que és el que regula aquest consell, l'important és el pluralisme del conjunt de l'entorn audiovisual, i per tant això és absolutament diferent del pluralisme en el si del consell.

I acabo, senyora presidenta, dient, de forma clara, de forma nítida, que el problema que avui estem debatent aquí no és un altre que el de la capacitat de pro-

posta. Mirin, el Partit Popular de Catalunya, el Partit Popular català durant tres anys ha renunciat a la seva capacitat de proposta d'un membre del Consell Audiovisual de Catalunya, durant tres anys hi ha renunciat. I el problema que alguns avui vénen a expressar aquí o que alguns expressaran aquí és que la seva capacitat de proposta és insuficient per controlar aquest organisme independent, per un costat, i, per un altre costat, uns altres posaran de manifest...

La presidenta

Senyor diputat!

Santi Rodríguez i Serra

...que la capacitat de proposta que els han donat les urnes en les eleccions és insuficient per mantenir el control d'aquest organisme.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, l'article 6 de la Llei del CAC diu que els membres del CAC tenen dedicació exclusiva, actuen amb plena independència i neutralitat, i no estan sotmesos a cap instrucció o indicació en l'exercici de les seves funcions.

Els candidats proposats per Convergència i el Partit Popular conjuntament són el senyor Roger Loppacher i el senyor Daniel Sirera, que avui ens acompanyen i a qui volem saludar, i a més vostès tenen el seu currículum i els coneixen a bastament, perquè amb alguns d'ells hi hem passat, hi hem compartit moltes hores.

El candidat que presenta el nostre grup parlamentari, conjuntament amb el Grup d'Esquerra Republicana, que conjuntament tenim vint diputats, és el senyor Salvador Alsius. I ha de quedar ben clar, com va dir el mateix senyor Alsius, que ell no és el nostre candidat, però que la llei només permet ser membre del CAC si et presenten dos grups parlamentaris; no hi ha una altra manera de ser escollit membre del CAC que no sigui que et presentin dos grups parlamentaris. El senyor Alsius té tots els mèrits i els requisits per formar part d'aquest òrgan de govern, però l'únic requisit que no tenia és que algú el presentés en el Parlament. I això és el que el nostre grup parlamentari conjuntament amb el d'Esquerra Republicana hem fet.

I, sincerament, no sentim la necessitat de donar excuses ni de posar la bena abans de la ferida per fer aquesta candidatura, com ens ha semblat que a algú altre sí que li passava.

Per primera vegada, i des de la creació del CAC, el Parlament podrà escollir, perquè es donarà un fet insòlit, i és que, per a dues vacants, hi haurà tres candidats.

Per tant, senyores i senyors diputats, tenen la possibilitat de triar-ne dos, dels tres candidats que hi ha.

El CAC té l'encàrrec de vetllar, diu també la llei, pel pluralisme polític, religiós, social, lingüístic i cultural del sistema audiovisual a Catalunya; vetlla per la neutralitat i l'honestat informatives, i preserva el compliment de les normatives de l'ús de la llengua catalana i l'impuls de l'aranès. Els candidats de Convergència i Unió i del Partit Popular són el senyor Loppacher i el senyor Sirera; el del nostre grup parlamentari és el senyor Alsius.

La llei també diu, en el seu article 7, que els membres del consell són escollits entre persones de prestigi reconegut i contrastat, i amb experiència professional en el sector audiovisual, i que ofereixen garanties plenes d'independència. Els seus candidats són el senyor Sirera i el senyor Loppacher; el nostre candidat és el senyor Alsius.

Entre els membres actuals i futurs del Consell de Govern del CAC no hi ha i no hi haurà ni un sol periodista; no cal que ho siguin tots, però no n'hi haurà ni un de sol.

Per això m'adreço especialment en aquesta ocasió als diputats i a les diputades del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, perquè està en les seves mans. I està en les seves mans decidir i triar entre un candidat que legítimament recollia signatures contra l'Estatut o un candidat que ha estat degà del Col·legi de Periodistes. De vostès depèn escollir entre qui acusava el CAC de ser el braç executor d'aquells que tancaven la COPE, o quan el CAC retirava la llicència a la COPE, o de defensar en el CAC a un professional que ha defensat la pràctica i està a l'acadèmia. Depèn de vostès, el CAC; no el candidat d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana.

Per acabar, vull agrair al senyor Alsius la seva predisposició a oferir el seu currículum, a oferir la seva experiència i sobretot el seu prestigi per poder fer avui aquest debat democràtic i per poder facilitar l'opció de triar.

I si finalment no és escollit, des del nostre grup parlamentari lamentarem profundament que la feina feta en aquest Parlament des de l'any 99, amb consens, de forma transversal, per bastir uns mitjans de comunicació públics i un sistema audiovisual català per consens salti definitivament pels aires per aquest pacte de ferro, legítim, que Convergència i Unió i el Partit Popular tenen a Catalunya i a Espanya per controlar els mitjans de comunicació, siguin Catalunya Ràdio, TV3, Com Ràdio, Radiotelevisió Espanyola o l'Agència EFE.

I sí, parlem clar, senyor Rodríguez, la Llei del CAC deia que els membres havien de ser cinc; no hi havia cap esmena que en demanés sis, i va ser la necessitat que hi cabés el candidat popular el que va fer que diguéssim sis. I al president de la ponència em remeto.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Honorables consellers i conselleres, senyors diputats i diputades, convindran que a dintre d'aquest hemicicle tots ho tenim bastant clar, el que és; el que és el CAC, ho tenim bastant clar; el que hem de fer amb el CAC ja són figures d'un altre paner, no?

Però, de cara a la ciutadania, els que ens puguin estar seguint en aquest moment en directe, hem de fer avinent, hem d'explicar què és el CAC, no? El CAC és un organisme regulador; el Consell Audiovisual de Catalunya està configurat com la màxima autoritat en el nostre sistema de comunicació audiovisual, i se li suposa total independència en les seves actuacions.

Què diu la Llei del CAC sobre aquells que n'han de ser consellers o conselleres? Ja s'ha dit, ho repeteixo, que han d'actuar amb independència i neutralitat i que han d'acreditar excel·lència professional.

Una altra pregunta que ens hauríem de fer: quin dels tres candidats que avui es presenten per cobrir dos vacants al Consell de l'Audiovisual compleix amb escreix la lletra i l'esperit de la llei? Aquesta és la pregunta fonamental. El doctor en periodisme, professor i economista Salvador Alsius és el que ho compleix amb escreix. Sense desmerèixer els altres candidats, el perfil del senyor Alsius és el que s'ajusta de veritat a les exigències de la llei. I amb la seva elecció mantindríem la presència, que fins ara ha estat continuada, d'un expert en audiovisual, d'un expert en comunicació al si de l'organisme que, com he dit, és la màxima autoritat en l'audiovisual.

Perquè el que passarà, si el pacte entre PP i Convergència es confirma en la votació posterior, és que, per primera vegada en la història del CAC, no hi haurà cap expert en comunicació en aquest organisme, ni un. Al màxim organisme que vetlla pels mitjans de comunicació del país, pels interessos dels ciutadans, no hi haurà ni un expert. És com si, perdonin la confiança, al Consejo General del Poder Judicial no hi hagués cap jurista. A vegades ho sembla. (*Rialles.*) Però és com si no n'hi hagués cap. Aquesta és la qüestió aquí, no? Clar, siguem conscients de quina càrrega ideològica de matriu intervencionista suposa aquest fet: cap periodista aquí. De fet, pels membres que hi haurà és com si tinguéssim una junta del col·legi d'advocats o una junta de l'associació d'exdiputats del Parlament. Vull dir, aquesta és la realitat, eh?

Alguns volen donar a la votació que tot seguit farem un rang menor, de poc interès, però, senyors i senyores diputats, no es confonguin: aquesta votació serà un indicador de la nostra salut democràtica i de l'ambició de país que se'ns suposa.

El Parlament és el garant dels drets ciutadans dels catalans, i si es complex la previsió de votació, que deixa fora del CAC el senyor Alsius, estarem important, de fet, les pràctiques de baix perfil democràtic que es practiquen a l'Estat i que tant mal han ocasionat històricament a Catalunya, aquelles que fan que les composicions i les actuacions d'alts organismes com el Tribunal Suprem i el Constitucional obeeixin a les in-

dicacions dels partits més que no pas a la professionalitat i independència dels seus membres.

Demanen-se, senyors i senyores diputats, quina consideració tindrà aquest Parlament als ulls dels ciutadans, quina ambició de país demostrarem, si el candidat que tothom reconeix com el més idoni per ser conseller del Consell Audiovisual queda fora de l'elecció.

Si el resultat de la votació és el que CiU, Convergència i Unió, i el Partit Popular han previst en els seus acords, serà evident el triomf de l'egoisme en la gestió i composició del CAC, s'haurà renunciat, en aquesta qüestió, si més no, a viatjar cap a Ítaca, a l'ambició en les idees i a exaltar la competència i la professionalitat; s'haurà renunciat a la generositat i a buscar la implicació de tothom; s'haurà, en definitiva, certificat la defunció del CAC, de les finalitats i objectius amb què al seu dia va néixer. De fet, en les circumstàncies d'austeritat retalladora en què estem immersos, un CAC intervingut és clarament sobrer, no farà cap servei i tant per tant el poble de Catalunya es pot estalviar els sous dels consellers i president, i que sigui un director general del Govern qui actuï.

Els diputats i diputades d'Esquerra Republicana votarem en total llibertat de consciència en la primera votació i en la segona, la del president, d'acord amb el debat que s'ha produït al si del grup parlamentari, ho tornarem a fer, però avanço que el nostre vot pot ser diferent en funció del resultat de la primera votació. Si el senyor Alsius és elegit, entendrem que aquest és un missatge d'optimisme envers el CAC i estendrem la confiança a l'elecció del president.

Senyores i senyors diputats de la majoria, del Grup de Convergència i Unió, vostès tenen la responsabilitat d'efectuar la tria que considerin correcta, una tria que no pot estar condicionada per cap suposat pacte d'estabilitat governamental, perquè aquesta qüestió no hi té res a veure. No crec que tinguem un país tan petit i tan pobre.

Vostès han de decidir si per ocupar la plaça de conseller en l'organisme que és la màxima autoritat audiovisual del país és més idoni un candidat de les característiques i perfil del senyor Alsius o és més indicat un perfil d'expresident del Partit Popular i patró de la Fundació FAES. Si he de fer cas de les manifestacions del senyor Trias, alcalde de Barcelona, ell ho tindria clar, i espero que a vostès els acompanyi la mateixa llum.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Pel Subgrup Ciutadans, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, president. Honorables consellers, diputats i diputades, també els futurs membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya –si res canvia en aquesta llibertat de vot sobtada que han tingut alguns grups–, mirin, jo crec que, fent el símil amb el CAC, si aquesta sessió parlamentària es pogués..., s'emeta, com s'emeta pel 3/24, si no m'equivoco, si no han tallat el senyal.

Si s'emeta aquesta sessió i hi hagués un horari protegit per a la democràcia, aquesta sessió no es podria emetre. Perquè l'espectacle que, parlant claríssimament –no parlaré de reis mags perquè hi han molts nens que ens veuen–, han donat alguns aquí explicant obertament que les urnes donen representants al CAC, que quan són membres d'un partit o proposats per un és democràtic i quan és d'uns altres no és democràtic... Però, senyors, quin espectacle donem aquí? Què és, aquest espectacle de repartiment de cromos pur i dur –pur i dur?

I nosaltres som coherents. Portàvem al programa electoral suprimir el CAC, com ara veig que el senyor Carmel Mòdol s'hi suma. Doncs sumin-s'hi! Suprimir el CAC, suprimir un organisme polititzat, un organisme que, com vostès han dit, té exdiputats... Per cert, no només els d'ara; exdiputats del tripartit, també, eh? Perquè, és clar, alguns tenen una memòria selectiva. Vostès tenien un president que era exdiputat de la cambra. Sí, sí, amb el tripartit. El senyor Carbonell. Quan es van repartir i tancar ràdios, eh?, quan es van repartir llicències. Se'n recorden, vostès, de quan tancaven ràdios amb el CAC? Sí, home, sí; si va ser molt sonat, el tema. Doncs el CAC, perquè ho sàpiguen els ciutadans, és un organisme que empara una suposada independència del poder polític per col·locar polítics a tancar i obrir emissores i a donar llicències. Que, per cert, alguns que critiquen algunes emissores episcopals ja podrien fer-ho amb les set llicències d'altres emissores episcopals que no tenen audiència. Ho dic perquè, és clar, això de ser laics depenent de quina comunitat autònoma..., d'on mirem, doncs, també té molta gràcia, no? Si hem d'aplicar criteris d'audiència, o criteris d'efectivitat, o d'economia, doncs apliquem-los, no?

Miri, en definitiva, el CAC... Nosaltres som coherents, volem suprimir-lo. No enganyem ningú. No tenim res en contra dels candidats. És més: estem convençuts que la gent que hi treballa ho fa correctament. Ara, volem suprimir-lo. Per què? Perquè no existeix enlloc, perquè és un organisme administratiu que pretén controlar prèviament el control dels mitjans de comunicació, i creiem que és molt millor fer una justícia efectiva, una justícia que controli, que s'adeqüi a controlar el sector audiovisual. Per tant, creiem en la justícia; no creiem en el control prepolític o polític amb un organisme administratiu. Som l'únic grup de la cambra que no creu en la censura prèvia, som l'únic grup de la cambra que no creu que ha d'haver-hi un organisme que controli avui també els continguts d'internet. No hi creiem, en aquest model.

Per tant, hi votem en contra. En el seu dia..., i seguim votant que desaparegui el CAC. I no tenim cap inconvenient ni cap problema amb les persones proposades, però han d'entendre que per coherència no els votem favorablement.

Però ja dic també d'altra banda als candidats que aquí ens acompanyen que tampoc ens sumem a les lliçons morals que vostès són dolents i els altres són bons. Jo crec que el problema és el model, el problema és de la falta de rigor a l'hora de plantejar-ho i del sectarisme que alguns tenen depenent de qui és el candidat.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Gràcies, il·lustre diputat. Pel Subgrup Solidaritat té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, senyor president. Faré l'explicació de vot des de l'escó. Nosaltres també coincidim amb algun altre grup en el sentit que aquí estem davant d'una oportunitat perduda, no? D'acord que en tenir un CAC, en teoria, sobre el paper, tenim més que no el que tenen algunes comunitats, algunes televisions, però realment hem de trencar d'una vegada per sempre el fet que aquests organismes pretesament de control independent realment siguin de control polític estricte, no?

També voldria aprofitar per saludar els candidats presents. Però em sembla que d'alguna manera els han portat per un mal camí, en el sentit que això és una cleda ideològica, i realment ens sembla que és una falta de rigor a l'hora de tenir en compte els criteris que hi havia per a la idea del CAC. Això és poc professional. Aquí hi ha poc periodista. Aquesta entitat l'haurien de vertebrar periodistes de raça, i aquí no veiem això. També veiem que pel perfil economista també anirà coixa, aquesta entitat. Veiem molt excàrrec, ex-diputat, i un cert agraïment als serveis prestats. Penso que això forma part de la caspa política i que faríem molt bé d'avançar en un altre sentit.

Fixem-nos, per exemple, en l'exemple del Conca de l'altre dia, que també vam tenir ocasió de votar. Penso que ja parlem d'una altra categoria –d'una altra categoria–, amb professionals, amb una elecció molt més plural i defugint el perfil estrictament polític.

Per tant, no anunciem el nostre vot, però en tot cas la nostra abstenció en algun cas serà assegurada.

El president

Gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies. De l'escó estant. Bé, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya és una autoritat reguladora independent. Els candidats que s'han presentat, tots ells, em mereixen tot el respecte. Conec la seva trajectòria professional, la d'alguns més marcada políticament. És cert que en Salvador Alsius té una trajectòria i unes capacitats que són crec que immillorables per ser membre del Consell de l'Audiovisual. En qualsevol cas, també penso que pactes partidistes poden impossibilitar l'entrada de l'únic periodista dels candidats. Penso que això no és una bona notícia, però també confio que segurament el CAC que estarà més controlat que mai pel poder polític no desvirtui els seus objectius. I desitjar tota la sort i l'encert als que resultin elegits en l'exercici de les seves responsabilitats.

Gràcies.

El president

Gràcies, il·lustre diputat. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre diputada senyora Marta Alòs.

Marta Alòs Lòpez

Gràcies, president. Honorable vicepresidenta, honorables consellers, honorable consellera, els dos candidats dels tres que avui es presenten, senyor Loppacher i senyor Sirera, diputats, diputades, bé, parlar la darre-ra dona un cert avantatge, no?

La llei que es va modificar deia que estaria format per sis membres. Per tant, això ja ho vam debatre en seu parlamentària. Va ser discutida en ponència, va ser discutida durant el Ple, i després, aprovada. N'havíem de continuar parlant, doncs, d'aquesta llei? Jo crec que no –jo crec que no. Aquí s'ha esmentat.

Però deixin-me que faci només un apunt. En l'anterior Llei del Consell de l'Audiovisual, l'article quart deia que el president seria proposat i nomenat pel Govern. En canvi, amb la reforma de la llei tenim que del president, se'n parla aquí, en seu parlamentària, i serà nomenat aquí, en seu parlamentària. Algú amb esperit luterà n'ha parlat, d'això, i vam veure l'altre dia a la comissió que parlava amb esperit luterà, parlava d'una contrareforma. Doncs bé, si aquesta llei no hagués estat reformada, avui no en parlaríem. Hi hauria el punt cinquè de l'ordre del dia del Ple que no en parlaríem.

Ho vam dir a la sessió d'afers institucionals: el CAC és tan important..., i, per tant, la independència és un fet cabdal, en el tema del CAC. Vam veure molt important..., una persona que està molt preparada, i cito en Roger Loppacher, per la seva condició de poliglòt, i ho vaig dir el dia de la Comissió d'Afers Institucionals. És una persona que domina diverses llengües, i, per tant, que estigui al capdavant, com nosaltres proposarem, quan el CAC està al capdavant de molts ens internacionals, per nosaltres és molt –molt– important.

Aquí s'ha parlat d'alguns temes, com «regressió», «manca de consens»... I recordaré els fets de l'any 2010. Però no veuen vostès que el consens el va trencar l'anterior Govern? O no se'n recorden, d'aquell decret llei? Gràcies a aquell decret llei van nomenar el senyor Enric Marín. Nosaltres vam interposar un recurs, un recurs que fins i tot hi va donar el vistiplau el Consell de Garanties Estatutàries. I el que feia era que... Com que es necessitava el vot de Convergència i Unió per nomenar una persona, vostès ho van canviar a través d'un decret llei perquè fos per majoria absoluta. Qui va trencar aleshores el consens? Per què es fan trames moltes vegades vostès mateixos al solitari? Aquell decret llei va trencar..., i va iniciar un abans i un després.

Per això, nosaltres avui el que fem jo crec que és un acte democràtic. Aquí s'ha dit: «Tres persones per a dos llocs al CAC.» Bé, això és la democràcia –és la democràcia. Per tant, nosaltres el que diem és que el CAC és suficientment important com perquè avui ho discutim aquí, al Parlament, com perquè nomenem una persona com a presidenta del CAC aquí avui, al Parlament, quan abans l'anterior llei no ho permetia.

S'ha parlat també de la formació acadèmica i s'ha parlat també de la gent que noblement es dedica a la política. Per què fem malbé d'aquesta manera la política? Per què ho fem, això? O és que la política després no mereix que hi hagi persones que es dediquin a altres tasques? Parlem de currículums. Doncs miri, jo he fet un repàs de les formacions acadèmiques des que el CAC va ser creat. Tres llicenciats en filosofia i lletres, entre ells la persona que es va proposar l'any 2006, que és l'exdiputada i exregidora de l'Ajuntament de Tarragona Dolors Comas. No hi tenim res en contra, però sembla que hi ha gent que sí, i fins i tot gent que va apostar per persones que no eren, diguem-ne, docents en la llicenciatura de periodisme. Tres llicenciats en filosofia i lletres, quatre periodistes, cinc llicenciats en dret, tres en audiovisuals, un en psicologia, un aparellador i un delineant. El CAC mereix una visió global, i la visió global dins d'un món global i amb la responsabilitat que té el CAC..., mereix que donem aquesta facilitat al CAC, que és un ens tan important.

No repetiré els objectius del CAC, però sí que deixin-me que els digui una cosa. Hi ha un conte, que s'ha repetit diverses vegades tant aquí al Ple com a la Comissió d'Afers Institucionals, que es diu *El vestit nou de l'emperador*. Se'n deuen recordar, alguns. Bé, aquest vestit de l'emperador..., n'hi ha alguns que jutgen si l'emperador va despullat o si l'emperador va vestit. La realitat és irrellevant. Ells són el nen que jutja i el que sentència, en funció del nen..., si ells governen o si estan a l'oposició, adoptant la personalitat i la figura del nen..., i no sent que només pot dir la veritat, perquè els nens ja se sap que mai no menteixen. S'erigeixen en portadors absoluts d'aquesta veritat. L'emperador, o sigui, el Govern i les decisions...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'anar acabant.

Marta Alòs Lòpez

...acabo –acabo–, presidenta..., que democràticament adopten..., el nen, o sigui, ells, oposició, són la veritat, la superioritat moral. Segrestem el nen, el fem nostre, i amb això intentem també tergiversar la realitat del que diu aquest nen.

Bé, en fi, moltes vegades la imaginació que s'hi posa no és que el rei vagi despullat, o en el cas de l'emperador que vagi despullat, sinó que moltes vegades són les idees, les que van despullades.

Moltes gràcies, presidenta, i moltes gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

Cridem a votació. (*Carmel Mòdol i Bresolí demana per parlar.*) Senyor Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Sí, senyora presidenta. Demano la paraula per al·lusions directes del senyor Rivera.

La presidenta

Trenta segons.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies. No, dir al senyor Rivera que ni que sigui per edat ja porto molts anys en democràcia; més que vostè, per edat. I hi ha una qüestió que... Diu: «Vostè s'ha sumat a la meua tesi que és fer desaparèixer el CAC.» No, no. Jo sóc un defensor a ultrança del CAC. El que passa és que d'un CAC que sigui realment independent, no que es converteixi en un instrument absolutament controlat. Sóc partidari d'aquell altre CAC, no del que quedarà segons com acabi la votació.

I a la senyora Marta Alòs recordar-li cordialment que l'elecció del president del CAC per votació parlamentària és l'única esmena que el grup de la majoria va acceptar al meu grup parlamentari. Vam ser nosaltres i el Grup Parlamentari del PP, que la vam presentar, eh? I, amb cordialitat, senyora Alòs: no cola.

(*Albert Rivera Díaz demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí, breument, per al·lusions del senyor Mòdol.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Sí, no, és que vostè ha dit que amb aquest CAC, amb un CAC polititzat i que no servís a l'interès general, vostè no hi estava d'acord. Jo tampoc. Per això dic que benvingut. El que passa, que vostè considera que l'anterior estava al servei de la pluralitat amb un exdiputat al capdavant, i jo penso que, sigui l'exdiputat d'un partit o d'un altre, segueix igual de polititzat. És la diferència, que ho no jutgem en funció del color polític, sinó en funció de la utilitat. Per mi el CAC no ha d'existir, i per vostè no ha d'existir si vostè no el controla.

(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta, per al·lusions de diversos diputats.

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

En primer lloc, la senyora Camats. Miri, recordar-li que per exemple hi han hagut altres nomenaments de persones que han de ser independents en aquest Parlament a les quals el Grup Popular no ha tingut absolutament cap inconvenient a nomenar, i eren presidents o han sigut presidents del seu grup parlamentari. Per exemple, el síndic de greuges, el senyor Ribó, encara que darrerament tinguem discrepàncies amb la seva gestió. Primera qüestió.

Segona qüestió. Ens preocupa respecte d'allò que ha dit la senyora Marta Alòs que el senyor Loppacher tingui aquesta condició de políglot. No fos cas que se li encomanés la síndrome de Willy Fog que tenen altres càrrecs escollits per aquest Parlament.

Tercera qüestió. Enlloc diu, senyor Mòdol, que els membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya hagin de ser necessàriament periodistes, exactament a diferència d'allò que diu la Llei del Consell General del Poder Judicial, que sí que diu que els seus membres han de ser juristes.

I, per acabar, senyora presidenta, amb relació a les lliçons que dona el senyor Rivera en aquest Parlament, només recordar-li que a la legislatura anterior, quan es va discutir la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, el seu grup parlamentari va demanar que aquell consell d'administració tingués vint-i-tres membres, precisament perquè el seu grup tingués una cadira. *(Rialles.)*

Gràcies, senyora presidenta.

(Carmel Mòdol i Bresolí demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Mòdol –senyor Mòdol–, ja hi ha hagut un torn d'intervenció. No podem estar donant dobles tornos d'intervenció, perquè vostè parlarà i demanarà la paraula la persona al·ludida. No. Si és una qüestió d'ordre, sí; si és una al·lusió, no. *(Veus de fons.)* És que després serà continuació... De veritat, no. Ja hi ha hagut un torn d'intervenció, senyor Mòdol, no. *(Veus de fons.)* Senyor Mòdol –senyor Mòdol–, és que no podem estar demanant al·lusió primera, al·lusió segona... Tornarem a fer una ronda. Els demano que ho entenguin, també. No, no pot ser. *(Veus de fons.)* Jo no he sentit que li diguin això. *(Veus de fons.)* Senyor Mòdol, des de la Mesa no hem sentit això. *(Veus de fons.)* Senyor Mòdol, prou. *(Veus de fons. Pausa.)*

Passem a votació, senyor Mòdol, passem a votació. *(Alguns diputats donen cops de puny damunt la taula.)* Ja ha parlat, em sembla, eh? No sé per què vostès s'enfaden, ara, quan ha parlat, i quan no havia d'haver parlat.

Per tant, passem ara a la votació.

D'acord amb l'article 90.3 del Reglament, la votació es farà electrònica i secreta, per la qual cosa demano als serveis de la cambra que prenguin les mesures pertinents per garantir el secret de la votació. Molt bé.

Començarem primer amb la votació del candidat proposat pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalu-

nya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Salvador Alsius.

Comença la votació.

Ha estat votat..., per 24 vots a favor, 20 en contra, 85 abstencions.

Passem ara a votar el segon candidat, proposat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

Comença la votació.

La votació ha estat de 76 vots a favor, 25 en contra, 27 abstencions.

Passem ara a votar el candidat proposat pel Grup Parlamentari... *(Veus de fons.)* Passem a votar el candidat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Grup Parlamentari del Partit Popular, el senyor Roger Loppacher.

Comença la votació.

La votació ha estat de 78 vots a favor, 21 en contra i 30 abstencions.

En tots tres casos no ha estat assolida la majoria de dos terços, i, per tant, d'acord amb l'article 4.3 de la llei, passarem a una segona votació dels candidats en què és suficient la majoria absoluta dels vots.

Passem a votar en primer lloc el senyor Salvador Alsius.

Comença la votació.

Ha estat votat..., 24 vots a favor, 19 en contra, 86 abstencions. En aquest cas no ha estat assolida la majoria absoluta per a la seva elecció.

Passem a votar el candidat excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

Comença la votació.

Ha tingut 77 vots a favor, 23 en contra, 28 abstencions.

Passem a votar el candidat senyor Roger Loppacher.

Ha tingut 79 vots a favor, 21 en contra, 29 abstencions.

Atès que ambdós candidats, el senyor Roger Loppacher i l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera, han assolit la majoria absoluta, queden designats com a membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

Procediment

per a elegir el president o presidenta del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00001/09)

Al punt cinquè de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir el president o presidenta del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, atès que el posicionament dels diferents grups ja ha estat fet en l'anterior punt, passem a la votació.

La votació es farà electrònica i secreta, i perquè resulti elegit president es requereix una majoria de dos terços. Si en una primera votació no l'obté, s'elegiria per majoria absoluta en una segona votació que es farà a continuació.

El candidat que ha estat proposat per presidir el Consell de l'Audiovisual de Catalunya és el senyor Roger Loppacher i Crehuet.

Passem ara a la votació.

Comença la votació.

Ha estat votat amb 79 vots a favor, 21 en contra, 29 abstencions.

Al no assolir la majoria de dos terços, procedim ara a una segona votació.

Comença la votació.

Vots a favor, 79; vots en contra, 20; abstencions, 30. Ha estat assolida la majoria requerida, i queda designat president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya el senyor Roger Loppacher i Crehuet.

Procediment

per a la designació de tres vocals del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya (tram. 284-00004/09)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el procediment per a la designació de tres vocals del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya.

Conforme a la Llei 32/2010 de l'1 d'octubre, de l'Autonomia Catalana de Protecció de Dades, el Parlament designa tres vocals per formar part del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya.

Els candidats proposats pels grups parlamentaris són: el senyor Miquel Ramírez Martín, proposat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió; el senyor Lluís Sanz i Marco, proposat pel Grup Parlamentari Socialista, i la senyora Andrea Levy Soler, proposada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Atès que el nombre de candidats presentats és igual al nombre de candidats a proveir i que tenim a la sala un quòrum que supera amb escreix la majoria requerida de tres cinquenes parts, d'acord amb l'article 90.3 del Reglament pregunto als diputats i diputades si es pot fer aquesta votació per assentiment.

(Pausa.)

Doncs, al no haver-hi assentiment, procedirem a la votació.

Segons l'article 9 de la Llei 30/2010, cal una majoria de tres cinquenes parts, que són 81 vots, i si no obtenen la majoria requerida s'han de sotmetre a una segona votació en la mateixa sessió.

Per tant, d'acord amb la votació electrònica, demano que els serveis de la cambra prenguin les mesures pertinents.

Doncs, comença la votació.

Atès que han assolit la majoria requerida, han estat designats per 105 vots a favor, 2 en contra i 22 abstencions.

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de les Cooperatives. (*Remor de veus.*) Ah!, no, no! Perdó! Perdó! Està com a punt sisè, i, bé, eh?, lamento l'error.

Interpellació

al Govern sobre el manteniment de la immersió lingüística a les escoles (tram. 300-00186/09)

Anem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el manteniment de la immersió lingüística a les escoles. Presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula el senyor..., Antoni Strubell? (*Pausa llarga.*) Senyor Strubell, ja pot començar quan li vagi bé.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta, senyora consellera, diputats, diputades, un cop més, consellera, us interpel·lem, aquesta vegada amb una interpellació sobre un tema que per nosaltres és vital. És el tema de la immersió. Sé que per vostè també és un tema vital. I és un tema que, per fer servir un símil cinematogràfic, va fent una mena de *travelling* en el temps i que penso que té una evolució totalment en mans del món jurídic, la qual cosa és el primer aspecte lamentable d'aquest cas.

És evident que sense la immersió el futur de la nostra llengua serà molt complicat –molt complicat– que tiri endavant. Fixem-nos que fins i tot amb una immersió a tota màquina com hem tingut en els últims anys l'idioma social del nostre jovent tampoc acaba sent moltes vegades en les zones més urbanes el català, la qual cosa és un aspecte de preocupació, i en tot cas de tractament amb una altra conselleria.

Però per nosaltres..., el més important que voldríem dir avui és que les coses han canviat, i hi ha un element clau que sabem que vostè no comparteix amb nosaltres, perquè nosaltres pensem que no som on érem –no som on érem.

La setmana passada vam conèixer una nova sentència, aquest cop per part Tribunal Suprem, que anul·la part d'un decret que fixa el català com a llengua vehicular en el segon cicle d'educació infantil, de tres a sis anys. Aquesta sentència se suma un cop més a aquest degotall de sentències que s'han produït després de l'arxifamosa sentència del Constitucional que va manar que el castellà també fos llengua vehicular de l'ensenyament a Catalunya, juntament amb el català, i que ordenen també el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i el Tribunal Suprem.

Totes aquestes sentències i interlocutòries que s'han anat emetent al llarg del temps contra la immersió lingüística es basen en la sentència, com he dit, del Tribunal Constitucional contra l'Estatut, de fa dos anys.

Aquella sentència determina que el català no pot ser l'única llengua vehicular de l'ensenyament a Catalunya. Aleshores anem a una situació, diguem-ne, que estic segur que compartirà amb mi, d'una irregularitat molt gran dins del que és la Unió Europea, que és que la llengua pròpia del país no en sigui, doncs, l'única o la molt principal, en tot cas, llengua vehicular de l'ensenyament en el seu propi territori. Així ho deixa clar en la interpretació de l'article 35, sobre els drets lingüístics en l'àmbit de l'ensenyament i en l'anàlisi del 6.1, i diu concretament: «El castellà no pot deixar de ser llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament», i s'assegura així en la resolució. El Tribunal Constitucional constata que l'Estatut omet en la seva literalitat tota referència al castellà com a llengua docent, però deixa clar que amb la menció del català no es priva el castellà de la condició de llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament.

Amb aquella sentència a la mà, el Tribunal Suprem va donar la raó el dia 22 de desembre d'aquell mateix any, del 2010, a tres famílies que denunciaven que els seus fills no podien fer les classes en espanyol. El Suprem ordenava a la Generalitat que adaptés el sistema d'ensenyament a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut i que l'espanyol fos introduït com a llengua vehicular de manera proporcional i equitativa al català en tots els cursos.

El 2 de setembre del 2011, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va dictar una interlocutòria en què posava un ultimàtum de dos mesos a la Generalitat perquè aplicés la sentència del Suprem del desembre anterior. La Generalitat va presentar un recurs, i aquell termini es va suspendre. I, en efecte, el 31 de maig passat hi va haver unes noves sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que obliguen a escolaritzar en espanyol quatre famílies més. Segons el jutge, tant el català com el castellà són llengües vehiculars del sistema educatiu català, d'acord amb les sentències recents del Suprem. Per tant, els pares tenen el dret de demanar l'escolarització en castellà i l'Administració ha d'adaptar el sistema.

Per tant, consellera, ens trobem –i crec que ha valgut la pena fer una mica de recorregut, per acabar de situar-nos i per veure que no estem exactament on érem– davant un constant degoteig de processos judicials que, una vegada i una altra, posen en qüestió la immersió lingüística, i queden per resoldre encara per part del Tribunal Suprem o del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya nombrosos casos i recursos més.

D'altra banda, consellera, com se sap, la Llei d'educació de Catalunya, la llei que habilita el sistema vigent actualment, està recorreguda pel Partit Popular al Tribunal Constitucional des del 2009. En qualsevol moment ens trobarem amb una sentència definitiva del Tribunal Suprem o del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que obligui la Generalitat a instaurar el castellà com a llengua vehicular en les escoles a tot el sistema, no només per a algunes famílies. O ens trobarem en qualsevol moment amb la sentència del Tribunal Constitucional que anul·larà els articles de la LEC que habiliten la immersió lingüística, perquè és possible que una sentència del Constitucional sobre

la LEC no només es limiti a aquells aspectes recorreguts; no seria la primera vegada.

Davant d'aquesta situació, consellera, creiem que no podem seguir fent com si no passés res. Jo li parlo amb un to molt poc dramàtic, intentant reconstruir la situació, perquè ho vegem amb calma, però realment és una situació dramàtica per a un país que ens trobem en una situació com aquesta; a cap més país d'Europa, a cap país més d'Europa estan passant per una situació d'aquestes. Ho dèiem aquest dematí a l'hora també d'esmentar la gran quantitat d'agressions que hi ha hagut per part del Partit Popular a la nostra llengua en tot l'àmbit on es parla català. Per tant, estem davant d'una situació molt, molt preocupant, en la qual demanem un esforç molt gran a Convergència i Unió per trobar solucions de veritat, perquè la deriva pot ser la fi de la situació de la nostra llengua tal com l'hem coneguda fins ara.

Però no podem fer-ho perquè no som on érem, consellera, no podem estar tranquils. No ho veiem amb la mateixa òptica que vostè, perquè veiem que cada vegada hi ha un clau més en el taüt, a cada bugada perdem un llençol. El degoteig de sentències contra la llengua catalana a l'escola és constant i cada sentència ens deixa en una situació més precària. No tenim, doncs, la situació estable que tenen la gran majoria d'idiomes i de cultures de la Unió Europea; és una cosa a tenir en compte. I aquesta cosa és especialment greu a causa no sols de la gran bossa de joves en edat escolar que no dominen suficientment el nostre idioma, perquè provenen de famílies no catalanoparlants o provenen directament de la immigració més recent...

I li demanem, en conseqüència, que reconegui que no som on érem i ens expliqui què pensa fer el Govern d'ara endavant per blindar el català a l'escola, per blindar l'idioma nacional de Catalunya en la seva escola, de la mateixa manera que estan blindats tots els idiomes oficials en els seus territoris dels països d'Europa, a la Unió Europea. I penso que demanar-ho ens fa cada vegada menys traïdors –vostè, a nosaltres, al meu grup, en algun moment ens va criticar d'aquesta manera–, perquè penso que són molts sectors que cada vegada ens estan donant més la raó, sectors de premsa, fins i tot partits polítics, que estan veient que la deriva és greu i que el maximalisme aparent de Solidaritat de fa uns mesos ja no és un maximalisme, sinó que és una anàlisi assenyada de la realitat.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, és cert, i vostè ho ha dit al començar, i no són només vostès com a grup, com a formació parlamentària, ni Convergència i Unió els que considerem vital aquest tema. Sortosament, una immensa majoria molt àmplia d'aquest mateix Parlament i de la societat catalana així també

ho considera. I permeti'm que li ho recordi, perquè crec aquesta és la principal fortalesa que tenim.

A partir d'aquí, és veritat que, a l'haver evolucionat d'una banda la normativa educativa a nivell d'Estat i al desplegar-se a Catalunya, es van emetre una sèrie de normes que van ser recorregudes. Per tant, té una explicació en el temps, perquè deriven d'un desplegament, en aquell cas, de la Llei orgànica d'educació. I, alhora, la sentència de l'Estatut també dona un marc nou, amb relació a l'article 35, a aquestes qüestions. Per tant, no és que de cop i volta el tema empitjori: és que en el temps han aparegut unes normes que han estat recorregudes; però el que està per veure és si aquestes normes dificulten o impedeixen el nostre model.

Jo vaig dir que érem on érem, o som on érem, però també vaig afegir que estem preocupats; és evident. Per què li deia que som on érem? Perquè la primera obligació nostra és garantir el bon funcionament dels centres i no deixar que hi hagi ni una escletxa en aquest tema en els centres.

Miri, hi va haver una polèmica en legislatures anteriors sobre l'anomenada «tercera hora», que es va prendre una decisió en el seu moment, per part del Govern, de deixar la solució en mans dels centres. I allò va comportar l'elaboració de molts projectes lingüístics, els tribunals van demanar els projectes lingüístics, l'Administració va haver de recollir i avalar... Bé, una gran complicació.

Nosaltres què hem dit? Som on érem; per què? Perquè volem que les escoles i els instituts puguin continuar aplicant el model d'escola catalana que és vigent a Catalunya. I per què ho diem? Perquè, d'acord, la sentència ens suprimeix, ens anul·la una part de l'articulat del decret que regula l'ordenació acadèmica del tres a sis anys. Però, miri, ens anul·la l'article 4.1; doncs, en el seu lloc, l'article 11.1 de la LEC, idèntic, es manté. Ens anul·la el 4.3 del decret; doncs, miri, l'11.4 de la LEC. El 4.4 del decret queda anul·lat i l'article 15 de la LEC posa i manté el mateix enunciat. Per tant, en aquest sentit, tenim marc i som on érem. El 4.5 es pot substituir directament per l'article 14. L'article 10.1 se substitueix pel 14. L'article anul·lat 14.3 queda substituït pel 10.2.

Què vam fer com a departament? L'endemà mateix vam anunciar a les escoles que aquesta sentència era ferma, perquè ja era d'un procés de cassació, ja havia fet tot el seu recorregut, però que teníem aquest marc legal vigent i, per tant, des del punt de vista de model educatiu, des de la vessant pedagògica i organitzativa de centres no hi havia d'haver canvis. És en aquest sentit que ens interessa molt que, en un moment previ a l'inici de curs, el debat polític o jurídic o social que hi pugui haver entorn dels efectes de determinades sentències no es barregi amb les orientacions de funcionament de curs. Perquè..., vostè mateix ha dit una frase que jo també utilitzo sovint, que és molt nostra: que a cada bugada perdem un llençol. Doncs bé, es tracta de no perdre'n cap, però sobretot –sobretot– de no perdre el que fa possible...

Per què li dic això? Dic això que podem mantenir el model i, a més a més, no em preocupa? Sí. Estem con-

tents? No, és clar que no podem estar contents d'un degoter de sentències i d'unes interpretacions que, amb tot el respecte, hem entès excessives pel que fa a les competències del Suprem a l'hora de dir a la Generalitat quin és el percentatge o insinuar quins són el percentatge i la proporció que ha de donar a cada una de les dues llengües.

Per tant, se suspensen uns articles i ens cobreixen uns altres articles de la Llei d'educació.

Vostè diu: «Hi han uns casos particulars que van sortint.» Evident, previs al 2009. I nosaltres també hem sigut rigorosos; hem dit: «Aquells casos particulars en què els tribunals ens obliguin a donar atenció individualitzada previs al 2009, els atendrem i els estem atenent.» Quatre casos, eh?, però els estem atenent. Una altra cosa és, el dia que vulguin, veure com reaccionen els nens, com reaccionen els pares quan se'ls ho explica, quan se'ls ho diu. Queda clar que no és una qüestió pedagògica, queda clar que és una qüestió d'un altre ordre, quan es veu molt de prop el tema. Però, bé, els complim. A partir del 2009? No, apliquem la Llei d'educació.

Vostè diu: «Oh!, no estigui tranquil·la perquè...» No ho estic mai, de tranquil·la, senyor diputat. Senyor Strubell, la defensa de la llengua nostra mai ens permet estar tranquils. Ara bé, no vull transmetre cap angonya ni cap neguit als centres educatius, perquè sé de la voluntat ferma del Govern de defensar-la i sé de la voluntat ferma d'aquest Parlament, amb una amplíssima majoria, de defensar aquest model.

Per tant, casos particulars previs al 2009, d'acord. Sentència que pugui aparèixer sobre la LEC..., miri, arribem-hi, no hi som. I, a més a més, és cert que aquest capítol, el règim lingüístic, el títol II, no va ser recorregut. El Partit Popular va preferir posar la seva atenció en l'apartat de la creació de cossos docents propis de Catalunya i altres aspectes. Per tant, hem de poder vetllar per aquest model.

També li haig de poder dir que quan ho vam posar a la LEC vam dir: «Hem blindat el model.» Perquè en les circumstàncies polítiques actuals del nostre país, el sostre més alt de blindatge és una llei del Parlament. Si no, hem de canviar de paràmetres i canviem de discurs i de posicionament, i llavors aquí iniciem un altre debat. Quin més blindatge pot tenir que una llei del Parlament, amb relació a la introducció, l'ús i la immersió lingüística com a metodologia?

Però és que, a més a més, la immersió, sempre ho hem dit, és una metodologia. Pot una metodologia ésser, diguem-ne, penalitzada per un tribunal? Escolti, és una qüestió metodològica. Quan vas a aprendre l'anglès, et fan immersió, i allà tothom ho troba normal. Doncs, nosaltres també sabem, amb tota l'experiència, perquè en el seu temps vam estudiar el Quebec, vam estudiar totes les experiències que hi havien de països, i vostè ho sap perfectament..., miri, fa poc, un diari del nostre país va publicar un estudi de la UOC que... –del seu germà, no?, del professor Strubell–, que era claríssim, també, científicament, quins són els avantatges de la immersió lingüística. I el principal avantatge quin és? Que ens permet dir que som on érem –si em permet–;

que acabem de fer la selectivitat i ja veiem quin ha estat el nivell de llengua catalana i llengua castellana; que hem acabat de fer les proves de quart d'ESO i podem ensenyar el principal argument –el principal argument–: que al finalitzar la secundària obligatòria el domini és anàleg. Que el volem millor? I tant!, de totes les llengües. Que hi volem també un bon domini de l'anglès? També; però que no surt ningú perjudicat per això.

Si el debat polític és «el català és la llengua pròpia i com a tal ha de ser l'única del sistema», és un altre tipus de debat. Perquè vostè ho compara, si m'ho posa en aquest registre, m'ho compara amb estats europeus i no és la situació actual que ens permeti fer aquesta comparació; però, en canvi, sí que la nostra força no ens ve d'un text jurídic, que també, en el sentit que avala, però la força autèntica ens ve del mateix patrimoni pedagògic de la pràctica diària i dels resultats que s'obtenen.

Per tant, quin millor blindatge podem tenir que les declaracions del president de la Generalitat, fermes; del posicionament que aquest Parlament, sempre que ha hagut de fer-ho, doncs, ho fa, i, a partir d'aquí, doncs, crec que aquest és el millor blindatge, el blindatge social. I, si cal, el farem sentir. Estic convençuda que, si cal, tots plegats el farem sentir una vegada més.

Però aquesta veu alta, aquesta bona praxi, aquesta defensa serena del model, que vostè sap com vaig utilitzar la frase de Carbonell, per dir que la impaciència podia aconseguir el resultat contrari..., sé que va entendre la paraula, encara que no és agradable d'escoltar, però va entendre què volia dir jo, perfectament, ens ha de permetre continuar endavant. I, per tant, escolti..., la LEC, el Parlament, un govern disposat a defensar-la al final, i, si perillés, vostè sap, com jo, que la veu de Catalunya serà molt forta i ressonarà fort a favor d'aquest model.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Antoni Strubell i Trueta

Moltes gràcies, senyora consellera. Jo entenc que la seva responsabilitat és demostrar optimisme. Vostè ha de ser la cara optimista de l'Administració i de l'educació a casa nostra. Quan vostè diu que som allà on érem, se'm fa molt difícil –se'm fa molt difícil– d'entendre-ho, és com..., moltes coses han passat davant de la pantalla com si no haguessin, doncs..., no haguessin registrat.

A veure, pel que fa a la propera sentència del Tribunal Constitucional sobre la LEC... –vull dir que la podem esperar–, jo penso que cal esperar el següent, no?, al marge dels articles que s'hagin recorregut, el Tribunal Constitucional molt fàcilment pot entrar a valorar, com he dit abans, a valorar i a anul·lar altres parts de l'articulat. No seria estrany. Ja ho ha fet altres vegades, com en la sentència sobre l'Estatut. I ho tornarà a

fer en coherència amb la seva pròpia doctrina, en l'esmentada sentència, on conclou que..., «llengua vehicular de l'ensenyament a Catalunya, juntament amb el català».

Per tant, consellera, jo crec que no som on érem. El Partit Popular està fent perillar el sistema d'immersió lingüística a les escoles a Catalunya, tal com també està fent perillar la situació lingüística al País Valencià i a les Illes, amb el greuge que suposarà per a la cohesió social i per a la nostra principal senyal d'identitat com a nació.

Per tant, jo voldria demanar, ja, per anar concretant i per anar acabant, voldria demanar-li una sèrie de coses. Suposo que seran difícils de demanar o de complir, però crec que és el meu deure consignar aquestes peticions. Jo voldria demanar-li un compromís patriòtic, però també profundament alineat amb el sentit autèntic de l'educació, no?, de no acatar la sentència dels tribunals espanyols, perquè acatant-les, les sentències, vostè, alguna vegada fins i tot havia arribat a parlar de la seva dimissió en cas que fos una sentència que trenqués la situació nostra d'immersió, doncs, voldria tenir-la, la seva paraula.

I una segona cosa que voldria demanar: voldria que tingués present que hi ha presentada en aquest Parlament una proposició de llei per blindar la immersió lingüística, presentada per Solidaritat. Aquesta proposició... –que nosaltres hauríem volgut fer en forma d'iniciativa legislativa popular, però no vam ser admesos en aquesta voluntat per part de la Mesa–, aquesta proposició ja compta amb més de 150.000 vots –signatures– de suport a favor, a més de desenes d'AMPA, entitats i personalitats del món de la cultura, i es fa més necessària que mai com a gest de dignitat i de reafirmació del nostre Parlament i el nostre país, contra l'intent de genocidi cultural i substitució lingüística de la qual hem estat parlant aquest matí, i penso que vam definir molt clarament a què ens estàvem referint. I caldria, doncs, a més, blindar la llengua en cas que arribi una sentència negativa del Tribunal Constitucional sobre la LEC.

Vostè, fins i tot, a l'hora de definir aquells articles que han estat tocats, i tal com queden a la LEC, que queden..., no ens estiguin escoltant des de Madrid, amb tan clara senyalització cap a la seva possible, doncs, derogació, no?

En conseqüència, jo voldria demanar-li, consellera –jo voldria demanar, també a Esquerra Republicana i a altres grups d'aquest Parlament–, que retessin les esmenes a la totalitat que s'han presentat en aquesta llei, perquè pensem que és un debat molt necessari.

Vostè ha dit que jo parlo amb un altre registre. I jo voldria demanar-li, en el registre de vostè, en el registre més d'acord amb una situació autonòmica, quin exemple tenim a Europa d'un idioma semblant al nostre que es pugui salvar sense una immersió lingüística, com durant trenta anys hem tingut? És a dir, si ens treuen això, quin exemple... –vostè ha parlat del Quebec, però–, quin exemple tindríem per dir: «No passa res que només tinguem una autonomia, no cal un estat, per-

què ja podem salvar un idioma, tal com fan en aquest país?»?

Quin país? No hi ha cap exemple a Europa d'un país on es pugui mantenir un idioma, doncs, sense el suport... Vostè ha parlat de la necessitat de la llei, però després també ha dit «l'esperit de la llei» i «l'esperit de la gent». La gent és evident que és el suport més important que té la llengua catalana, però les lleis també són molt, molt importants. I pensem que sense un blindatge, tal com proposa Solidaritat de la Llei de la immersió, difícilment se'n sortirà la llengua catalana.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo dec veure-ho d'una altra manera. Jo no sóc partidària d'anar parlant de coses que poden passar, perquè a vegades les pots avançar sense que hi hagi voluntat de fer-ho.

Nosaltres sempre hem dit: «La LEC és la nostra llei.» Escolti, la tenim aprovada i no cal que anem recordant..., al meu entendre, eh?, no sé quin favor ens fa recordar que també és veritat que encara que no estigui recorregut, també resolent altres capítols, hi podrien entrar.

Miri, jo crec que la història també es va teixint dia a dia. I, per tant, les reaccions i les respostes que dona Catalunya cada vegada que hi ha un fet que posa en dubte la possible continuïtat del model, ni que ho posi en dubte, la reacció de reafirmació que hi ha en els sectors de la societat catalana, fa més difícil, al meu entendre, que hi puguin haver determinades interpretacions. Perquè cada vegada que apareix un dubte o una insinuació o un text legal, fixi's que la reacció enforteix... —és contrària al que suposadament es busca—, enforteix l'adhesió al model.

Vostè em demana un compromís patriòtic de no acatar la sentència, la que sigui. Jo li dic: «Primer, l'hauria de veure.» Amb relació al que jo li vaig dir, i és veritat, vaig dir que jo no aplicaria mai una sentència que m'obligués a separar els nens per raó de llengua, i que m'atendria a les conseqüències, evidentment. Perquè, per a nosaltres, hi ha un principi que és clar: que no separarem els infants per raó de llengua. I un cop tens definit aquest principi, saps que només hi pot haver una línia, que és la de l'escola catalana en llengua i en continguts, el domini i l'ús de la llengua castellana i, a més a més, la introducció de les llengües estrangeres, buscant-ne, també, el ple domini en acabar l'escolaritat obligatòria.

Vostè em diu: «Vostè, per patriota...» Home, miri, per patriota, aquí jo crec que ningú ha de fer concursos, oi?, però crec que el principal patriotisme és el dels mestres, que l'apliquen cada dia. Aquest és el patriotisme; dels que, quan vam començar apostant per

aquesta línia, no ens pensàvem mai que hauríem d'arribar després de trenta anys a aquesta situació. Però, tampoc ens vam pensar mai, sincerament, perquè les dificultats eren i eren grans, que el país s'ho arribés a sentir tan seu, i sobretot, de manera especial, les famílies ens ho demanessin com ens ho van demanar i ho continuen demanant.

Per tant, és tanta l'arrel històrica i són tants sentiments els que hi ha entorn d'aquest projecte que estic convençuda que tindrem sempre els mecanismes per defensar-lo, perquè una sentència, o es recorre o es compleix. Ara per ara, nosaltres les hem recorregudes totes, les que ens han semblat que vulneraven els nostres drets. I, arribat el dia, que jo no sóc partidària de parlar-ne, estic convençuda, com li he dit, que la societat catalana reaccionarà com una sola pinya. I més, amb més força si no hi han esquerdes dintre del bloc que defensa el model. Perquè cregui'm, sincerament, que jo no crec que hi hagi qui ho defensi més que altre. Crec que la força ens ve de tots els que la defensem. I poder-la blindar per sobre del que diu la LEC és sortir d'un marc legal que ens ha fet possible un model que ha tingut trenta anys de vida.

I és a partir d'aquí que li dic: «Alerta amb les esquerdes —alerta amb les esquerdes—, que poden afeblir.» Perquè en aquest sentit, quan nosaltres diem que el 84 per cent d'aquest Parlament va avalar el model, diem que el model té una gran força política i social i que, per tant, esquerdar aquesta força, sincerament... Jo li diria que també és patriòtic demanar-los a vostès que la retirin i se sumin —vostès tenen un diputat en el seu grup que la va votar— a la LEC, a la defensa de la LEC, perquè si mai hi hagués algú que dubtés que la LEC reflecteix un sentiment unitari de país no li donessin vostès cap excusa, que sé que no ho voldrien fer.

I com que té raó que no hi ha cap país que ens pugui transmetre la seva experiència —per tant som una singularitat, que no essent estat tenim majoritàriament al sistema educatiu la llengua pròpia, perquè la nostra llei diu que normalment serà la llengua emprada en l'ensenyament— i com que això té unes claus, «la llengua normalment emprada a l'ensenyament» és la gran frase que ens ha permès des del primer dia, reconeixent que el català era la llengua pròpia i que era normalment emprada, arribar fins aquí. Esperem que puguem arribar més lluny. I si l'evolució política clarifica o evoluciona la situació legal del país, evidentment que la llengua se'n beneficiarà.

Però nosaltres sí que sabem que aquesta força que ens ve de lluny l'hem de poder projectar. I això sí: reconeguem-nos tots el patriotisme, però fem pinya, perquè si fem pinya els aires que siguin contraris serà més difícil que travessin la paret.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les darreres decisions en matèria de política educativa.

Interpellació

al Govern sobre les darreres decisions
en matèria de política educativa
(tram. 300-00187/09)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, senyora consellera, la interpellació que presentem és conseqüència de les darreres actuacions del Govern en matèria de política educativa i l'oberta, des del nostre punt de vista, contradicció que constatem entre els objectius que el Govern manifesta que persegueix i les accions reals del mateix Govern amb relació a aquests mateixos objectius. Una cosa és el que diu el Govern i una altra cosa és el que fa el Govern. Una cosa és allò que diu que vol fer i desenvolupar i una altra cosa és el que acaba fent i realitzant a la pràctica concreta de cada dia.

I també és conseqüència, la interpellació, de la voluntat d'insistir en el compliment per part del Govern de les mocions i resolucions aprovades pel Parlament, que després d'un any i mig de legislatura són ja moltes i moltes i no en consta un compliment fefaent més enllà del paperam que va amunt i avall, o en alguns casos concrets mirant de fer veure que es fa alguna cosa en concret. Però no han deixat de ser mocions i resolucions en una gran part sense compliment, sense concreció, sense implementació. Per tant, contradiccions i incompliments.

Ara, què és contradictori i què és el que s'incompleix? Quines coses són contradictòries i quines coses són les que s'incompleixen? Alguns dels objectius contradits amb l'acció concreta del Govern són eixos bàsics. És a dir, aspectes essencials de la política educativa que comporten un gran impacte en el conjunt del sistema educatiu i són accions determinants en la política de la qualitat educativa i la marxa general de l'educació a Catalunya. No parlem de qualsevol cosa. Es tracta de contradiccions i incompliments sobre objectius de gran magnitud, de gran impacte, de gran importància.

Per això interpel·lem i per això els volem plantejar. Primer, com els dèiem l'altre dia a la comissió, voldríem reiterar que una qüestió que els objectem són les campanyes, més o menys públiques, publicitàries que cíclicament fan sobre èxit i fracàs escolar, com l'altre dia mateix, i sobre qualitat educativa, no? Sembla que quan hi ha dificultats o situacions molt complicades apareix sorprenentment una indicació que diu: «Posem-hi una mica de lliures o uns grams d'èxit escolar...», i una mica de lliures o uns grams de fracàs escolar, a veure si d'alguna manera ens atenim..., i de passada dissimulem la situació real..., que en aquell moment hi ha, que és crua i dura, però que aquest debat permet passar-hi de puntetes, d'alguna manera, i dissimular. És a dir, intuïm que hi ha l'interès per part del Govern d'intercalar missatges de distracció davant d'una situació realment dura i difícil que s'endinsa en l'educació de Catalunya, permetin-me que ho digui –des del nostre punt de vista, lògicament–, de la mà de vostès. Mai

haviem estat tan malament en educació, a Catalunya. Mai, en tota la història de l'educació democràtica. Mai. Ni amb tanta incertesa sobre el futur. Això és una realitat. Vostès deuran dir que hi ha una raó, que n'hi ha una altra, que hi ha quatre-centes raons. Però aquesta és una realitat. Mai havíem estat tan malament.

Mirin, ens varen parlar d'un pla de xoc, seguint amb el tema, contra el fracàs escolar el 8 de febrer del 2011, fa més d'un any, segons una nota de premsa que van emetre i els vam comentar també l'altre dia, resultat alhora d'una roda de premsa de vostès. La roda era per anunciar un pla de xoc contra el fracàs escolar i un acord de govern de «mesures decisives» en aquest sentit, deien. «Mesures decisives», no? I redactaven les mesures decisives. Deien: «L'acord marc del Govern estableix les línies d'acció del Govern, aposta per convertir el sistema educatiu en una garantia d'èxit escolar i ascensor social» –deien– «i potencia la lectura i l'ampliació de la qualificació professional», i moltes coses més. Deien: «Aquest pla de xoc aconseguirà totes aquestes coses.»

Però ara ve el contrast i la contradicció, no? Saben què va passar? Que varen dir totes aquestes coses a la premsa, però, com també els vam indicar, es van descuidar una qüestió elemental, que és redactar l'acord de govern que anunciaven a la premsa. No varen redactar l'acord de govern. No hi havia acord de govern. Nosaltres l'hem buscat, com els vam dir, pertot arreu, i l'acord és inexistent. No se'n va redactar cap. No consta en cap arxiu, en cap tràmit, en cap relació d'acord o de qualsevol realitat escrita o administrativa. És a dir, vostès varen aprovar i presentar un acord de govern que ni tan sols es varen molestar a redactar. És ben original, la situació. És d'una originalitat realment gran.

Però l'originalitat no s'acaba aquí. A vostès els interessava en aquell moment fer una mica de propaganda –els ho dic sempre des del nostre punt de vista, lògicament, tot això és objectable i opinable, des del nostre punt de vista–, i varen dir: «Ara vendrem un pla de xoc; ara es notarà menys la situació que vivim; vendrem un pla de xoc i tothom darrere el pla de xoc, i així entretenim una mica.»

La pregunta que ens fem és: si varen tenir la valentia de presentar un acord de govern inexistent als *media* i publicitar mesures que no eren mesures perquè no existien, i de fer veure que s'ocupaven de situacions de què no s'ocupaven i que només han empitjorat –ens referim als resultats, a la situació de la qualitat educativa–, per quina raó pensen que ara hem de creure que sí que se n'ocuparan, que se n'ocuparan de veritat, que ara va de veritat? Perquè, és clar, la darrera setmana, és a dir, fa uns pocs dies, el Govern ha tornat a presentar un nou pla de xoc contra el fracàs escolar, per segona vegada. És a dir, es devien descuidar que tan sols fa una any ja havien presentat un pla de xoc contra el fracàs escolar. Però ara en presenten un altre amb desplegament estadístic i dient que sí, que ara va de veritat.

Vagi per endavant, senyora consellera, que nosaltres li fem la crítica, però que el Grup Socialista re-

colzarà qualsevol iniciativa del Govern a favor de la qualitat educativa. Això és ben lògic. Ens tindran al darrere en qualsevol mesura que prenguin a favor de la qualitat educativa. Ens tindran al darrere. Però ha de ser real, la mesura. No ha de ser de mentida, no ha de ser de suposició. Ha de ser real. I estem encara en l'àmbit de les mentides. Treballem de mentida, diguem-ne, no?, perquè resulta que anuncien accions que després no són, o accions que són a mitges o que es realitzen d'una altra manera.

Però molt ens sembla, senyora consellera, que no estan en situació d'aprofundir la qualitat, en aquests moments, sinó tot el contrari: que la qualitat es deteriora per moments en tots els centres educatius i que vostès tornen al de sempre, una mica d'això, una mica de pla de xoc, una mica d'èxit, una mica de fracàs, però en definitiva a no fer res. I aquesta és la contradicció i l'incompliment de vostès.

Segon. Un altre àmbit de contradicció i incompliment són les declaracions en què diuen: «No tocarem els docents.» Paquet docent; l'altre dia li ho avançàvem a la comissió. «No acomiadarem ningú», «mantindrem la plantilla d'interins», i altres afirmacions similars d'aquest ordre. La realitat no és precisament aquesta. La realitat és tot el contrari. Deien això: «No els tocarem», però la realitat és exactament la contrària. La realitat en matèria de plantilla és que les accions del Govern constitueixen, també des del nostre punt de vista, una agressió frontal contra tots els estaments docents de mestres i professors d'escoles i instituts. Els vàrem dir a començaments de legislatura que els cinc mil docents interins del sistema educatiu estaven en perill. Els vam dir: «Estan en perill cinc mil docents interins del sistema educatiu.» I ens van dir: «Són uns demagogs, vostès són demagogs», que no estaven en perill i que respectarien totes les places i els llocs de treball. Ho varen dir en tres ocasions en el plenari, en aquest plenari, i està documentat, perquè es pot seguir en el diari de sessions.

La pregunta és: on són, avui, un any més tard, aquells cinc mil docents interins, senyora consellera? On estan? Estan en el sistema educatiu? Els han acomiadat? No els han recontractat? On estan? Què se n'ha fet, no? Ens van dir demagogs, a nosaltres. I jo els pregunto on estan els cinc mil interins. Els recontractaran el mes de setembre?

I una altra: què pensen fer amb el nou excedent de plantilla, de personal, que es generarà quan vostès apliquin les noves i originals mesures respecte a hores lectives que determina el nou decret de l'Estat? Això generarà un excés de personal. On anirà a parar, aquest personal? Tenim el compromís de vostès que no acomiadaran. Per tant, a què l'aplicaran? Aquesta és la qüestió.

Vàrem quedar que no acomiadarien ningú, i ho varen reiterar una i altra vegada. Han de donar una explicació sobre aquests excedents, sobre els cinc mil interins i sobre si pensen que la compressió de la plantilla seria la conclusió i l'abocament dels docents a situacions d'estrès intensiu. Treball a favor de la qualitat educativa i de l'èxit escolar o treball en contra. És necessari crear aquestes situacions? Perquè un capital bàsic del

sistema educatiu és que hi hagi una plantilla cohesionada, motivada, amb ganes de treballar i amb un projecte educatiu. Però, és clar, si els fem la vida impossible, i els deixem de pagar el mes de juliol, i resulta que ara no es poden fer substitucions, i resulta que ara acomiadem interins, és clar, la situació és insostenible. Això treballa contra la qualitat educativa i contra el sistema educatiu.

I tercer, més contradiccions i incompliments, l'últim punt que li volíem plantejar. En poc més d'un any hi ha un tema que clama al cel i que és significatiu de la situació de govern i de decisions preses per vostès de manera contradictòria i que denunciem. Fent veure que volien millorar les coses, en realitat estan en ple procés de desmantellament –ja els ho vàrem avançar, també– d'un estadi educatiu sencer que es diu escola bressol. El desmunten. No diguin que no; no ens diguin que no com en altres ocasions. Ja està clar, ara, que el desmunten. Sap per què està clar? Perquè algunes escoles han començat a tancar, i vostès no diuen ni piu –ni piu. Han començat a tancar les escoles públiques bressol, els ajuntaments, i vostès no diuen ni piu. Ni una resposta, ni cap tipus de declaració. Ni s'hi acosten, ni tan sols. Han començat a tancar. Vostès les desmantellen incomplint les pròpies obligacions, posant els ajuntaments al límit de les seves possibilitats, obligant aquesta línia a un increment de quotes públiques fins a igualar-les als preus de l'oferta privada –visca l'oferta privada!, visca l'oferta privada!–, arrabassant tota ajuda pública per a l'accés a l'escola bressol i arribant a una situació en què les escoles comencen a tancar, no? És de manual. És de manual per a algú que vulgui desmantellar un sistema educatiu.

Creuen que la menysvaloració que fan o l'atac frontal que vostès protagonitzen contra aquest estadi educatiu i l'absència d'intervenció educativa en les primeres edats treballen realment a favor de l'educació? Pensen que no es notará, tot això?

Li voldríem plantejar més coses, però no hi ha temps. Per tant, aquests serien potser els elements principals de les situacions contradictòries que detectem, senyora presidenta, senyores i senyors diputats; un cúmul de despropòsits i contradiccions, ens sembla a nosaltres, que envaeixen la vida quotidiana de govern en matèria de política educativa. Els objectius que diuen perseguir verbalment objectivament no es corresponen amb la realitat dels fets. A aquesta situació s'hi afegeix l'incompliment sistemàtic de les mocions i resolucions del Parlament, amb una estadística que si vol la hi donaré, però és aclaparadora. Vostès no fan res del que diu el Parlament. Alguna cosa fan, alguna cosa, però molt poca. En termes de proporció és d'1 a 20.

La presidenta

Senyor diputat, haurà d'acabar.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Finalment, plantejar-li si pensen fer alguna cosa per fer correspondre la realitat dels fets i els objectius dits, i d'alguna manera fer-

se ressò dels mandats i de les instruccions que, d'una manera o altra, i en la mesura que pot, el Parlament va prenent i va indicant al Govern.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Ha de respondre l'honorable senyora Irene Rigau..., per a la rèplica.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, cregui'm que la realitat del país jo la visc cada dia. La percebo com jo la percebo. El que queda clar és que vostè, si és que vostè la viu, la percep molt diferent. Ara, el que em temo és que no la viu i que parla d'oïda. I no hi ha res pitjor que parlar d'oïda quan es vol fer una acusació tan forta. Una acusació tan dura es pot fer quan tens totes les dades a la mà, i dius: «Sí senyor.» Però d'oïda no, senyor diputat. D'oïda no –d'oïda no.

No tornaré a entrar en el debat que fa quatre dies vam fer i que veig que l'amortitza –i està bé, suposo–, que vam fer a la comissió. Però sí que és cert que nosaltres vam anunciar que faríem un pla de xoc del fracàs escolar i que prioritzaríem la lectura. I al cap de pocs mesos apareixia el pla de lectura. I vam dir que detectaríem precoçment les dificultats d'aprenentatge. I al cap d'uns mesos apareixia el suport escolar personalitzat. I ara ho hem integrat al pla que globalment –d'acord amb una moció d'aquest Parlament, que diu que no complim, precisament per donar-li compliment– vam venir a presentar a la comissió.

Si vostè, després de llegir-se aquell document, que, ho repeteixo, ho vaig dir a la comissió, és molt tècnic..., perquè l'educació té un gran component ideològic, sí, però el gruix és tècnic. I, és clar, a vegades és difícil de ser valorat des d'una altra perspectiva.

Miri, vostè diu: «una agressió frontal al professorat». S'apunten a una música que els sembla que els donarà bons resultats en el seu compte particular de resultats. Però cregui'm que la vida és més dura. Catalunya té una plantilla de 58.300 funcionaris, 9.412 interins i 10.614 substituïts. Quan jo vaig dir un gener que de gener a gener hi hauria la mateixa plantilla pressupostària, si vostè ho hagués preguntat al cap d'un any hauria trobat que hi havia la mateixa plantilla pressupostària. I quan vam dir que no aniria ningú al carrer, ho vam complir. Fins i tot en vam contractar tres-cents més dels previstos. I em referia al curs 11-12. I quan anunciem el 12-13 amb les mesures que hem tingut, diem: «Sí, ara sí que hi haurà algun desplaçament, ara sí que hi haurà algun interí que passarà a la banda de substituïts.» Per tant, ni 5.200, que no sé ni d'on els treu –hi va haver un diari que els va anunciar i després va haver de rectificar–, ni el curs 12-13 serà el curs 11-12, ni les seves dades tenen cap mena de fonament.

Sap per què li ho dic, això, senyor diputat? Perquè, miri, la plantilla d'un sistema és determinada per les vacants que té i per les dotacions que han de resoldre i oferir l'educació als joves. És veritat que ara tindrem

unes 700 persones que poden passar de la llista d'interins a substituïts, d'aquests 9.412. N'hi haurà 58.300 que es mantindran. D'aquests 9.412, és possible que se'n desplacin uns 700 en aplicació de les mesures, perquè ni hi ha hagut la demografia que esperàvem ni podem evitar l'impacte d'aquestes mesures. Ara, el que hi haurà, i és part del malestar, és mobilitat, que d'un centre aniran a un altre. Però una cosa és canviar de centre i l'altra és perdre l'oportunitat de treballar.

Si vostè diu: «Escolti, però dels substituïts què en faran?», la pregunta potser és al revés. És dir: «Com és que hem arribat a tenir 10.614 substituïts? Com pot ser que els darrers anys s'incrementés en un 105 per cent, del 2003 al 2010, la plantilla de substituïts? Què ha passat en aquest sistema?» Perquè el sistema s'ha de definir per les seves vacants, per les seves dotacions i per les ràtios de plantilla fixa, i aquesta té molt poca afectació.

Quan vostè vol pintar, perquè li interessa pintar-la, una situació tan crítica, diu, per exemple –fixi's, senyor diputat, què ha dit: «Una situació insostenible; no hi haurà contractes de substituïts el juliol.» Qui han de substituir, el mes de juliol? Era normal que els substituïts tinguessin un nou contracte el mes de juliol, que no substituïen ningú? A veure, és que vol que li digui econòmicament què gastàvem? De 18 milions a 20 milions el mes, de substituïts. Quan hi ha curs, si és necessari, alabat sia Déu. Però el juliol? El juliol, per què s'havia de fer un nou contracte de substituïts? Perquè van pactar no sé quants acords sindicals, que hem hagut d'anar desmuntant progressivament? Té raó. Hem hagut de perfilar molt més i optimitzar els recursos. Però si les escoles estan tancades el juliol, digui'm..., aquest gran desastre que vostè anuncia que no hi hauran substituïts el juliol..., qui caram havien de substituir el mes de juliol? Les retribucions d'aquest personal són clares, tenen les seves condicions si s'acaba el contracte, mentre gaudeixen de l'atur tenen aquesta cobertura i quan són necessaris es tornen a incorporar.

Per tant, escolti, què em diu? Que el gran problema és perquè el juliol no hi haurà substituïts? O és que aquests 58.000 funcionaris perdran la feina? Cap. Que d'aquests 9.400 interins n'hi haurà 700 que potser sí que passaran a substituïts? Sí, d'acord. Per tant, fixi's que el que fem és poder mantenir la ràtio de mestre/grup que hi havia pràcticament igual, amb les mesures. Si vostè ho mira, l'alumne no perdrà res, tindrà el 100 per cent de la docència que tenia. El que varia una mica és el cost per part de l'Administració d'aquesta docència, perquè de cada vint-i-cinc professors es cobreix la feina d'un, i aquest un ha de canviar de centre. És aquest, el gran tema que tenim. I que això pugui fer que baixis, com li he dit, d'interí a substitut no vol dir que el sistema perdi qualitat.

I jo li demano que no vagin contaminant l'ambient. Ja sé que els fa molta il·lusió que hi hagi un inici de curs molt dolent i ben contaminat perquè es digui que el país va tan malament, i que l'Administració és fatal, i que la consellera ho fa fatal, etcètera. Pensi en l'escola, no pensi en mi. Pensi en el país, no pensi en el Govern, per un dia.

Necessitem que el sistema educatiu sigui part de la solució. I podem explicar amb quines mesures queda afectat el treball i fins a quin punt la qualitat se'n pot ressentir. Quan vulgui parlarem d'una normativa que ens afecta i que nosaltres no hauríem dissenyat tal qual, que és el tema dels substituïts. Però també sàpiga vostè com l'hem anat treballant a les meses sindicals, com donem les instruccions perquè això afecti el mínim.

No és cap disbarat pensar que un centre s'ha de poder autogestionar els primers dies d'una baixa. Ja li ho he dit –ja li ho he dit–, es tracta d'organitzar bé. Tenim molta més docència, tant de docència directa com de dedicació de centre. I, passada la resistència normal que hi ha sempre que es necessita aplicar un canvi, les coses es van entenent. Ara bé, si vostè considera que passar una ràtio de professor/grup de 2-45 a 2-30 és un gran drama, si considera que de 46,6 a 46,0 hores/grup és un gran drama, cregui'm que no està dins la realitat..., que vostè reclama.

I, llavors, l'escola bressol. Deixi'm aprofitar aquest minut, si és que el seu company li ho permet. Escolti, aquí no desmantellem res. Aquí el que passa és que si ha de tancar alguna llar d'infants és que la planificació no va ser acurada, i que l'atur fa que hi hagi famílies que ara no les necessitin. És evident. Si una població té un cens tradicional d'una setantena d'alumnes de 0-3, d'infants, i es fan 120 places i no s'ocupen, és un problema de la conselleria del Govern? Senyor diputat, entri a la web de l'Ajuntament de l'Hospitalet. Miri com treu els concursos de gestió, l'Ajuntament de l'Hospitalet; miri què aporta l'Ajuntament de l'Hospitalet per plaça, 875 euros la Generalitat, 668 euros l'ajuntament, per a 122 places; miri quines condicions posa de personal, quina aportació fa l'Administració, i miri què ha passat. És veritat que en haver pagat 1.600..., es van crear unes dinàmiques als municipis que van incrementar les plantilles, que van dotar..., de titulacions que no responien al decret del 2006 seu i que ara tot això representa no un desmantellament, sinó una ordenació per fer-ho sostenible.

Vostès han volgut, sincerament, posar en un extrem aquest tema, quan vostè té el dossier. Vaig comparèixer en compliment..., de la finalització del mapa de llar d'infants. Saben perfectament d'on ve el problema, i a sobre, com que diuen que la millor acusació és un atac, es dediquen sistemàticament a dir el que no toca. Si tanca una llar d'infants, no és per culpa de la Generalitat. O bé és perquè la demografia no l'acompanya, a aquella població –evident, evident, hi ha poblacions que no tenen el creixement que tenien–, o bé és que la planificació no va ser exacta. Sí que és veritat que les quotes de les famílies, d'allò que era teòricament un 33 per cent proposem que sigui un 50 per cent. I que sigui el 50 per cent en aquests moments en una llar d'infants no és cap mala notícia, sinó que és una notícia absolutament realista si es compleixen els decrets. Ara, si vostès programaven per sobre de la realitat i aplicaven uns barems que no tenien en compte el decret, no em demanin a mi que m'ajusti a la realitat, perquè els que estaven desenfocats eren vostès.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. La situació del sistema educatiu en els mesos que corren és delicada, no? Els temes que li hem plantejat són temes de màxim interès, de màxima prioritat. No és que a nosaltres ens interessí que vagin bé o malament, les coses. És que, senyora consellera, constatem com van, les coses.

Ha dit una cosa terrible. Ha dit una cosa que per mi és terrible. Ha dit que estem interessats a presentar un inici de curs negatiu, i que ens agradaria molt. Però vostè, és clar, es situa en un àmbit retòric absolutament trampós i absolutament fals. Perquè, escolti, senyora Rigau, és lògic que un grup de la cambra li preguntés a vostè aquestes coses i intenti aclarir-les. Perquè estan molt fosques. Oi que m'entén? Està molt fosc, tot això. I nosaltres el que intentem és aclarir, a veure si fem una mica de llum a allò que està fosc i que tothom es pregunta. I vostè, en comptes de respondre clarament, ens acusa, i intenta disparar i tirar pulles dient: «A vostè en realitat el que li interessa és una altra cosa i una altra cosa.» No, escolti, no. El que ens interessa és el que li preguntem, i res més que això.

Jo li diria: miri, jo no sé si vostè cobra el mes de juliol; però a tothom li interessaria cobrar la paga del mes de juliol, m'entén? Tothom que treballa al sistema educatiu, sigui un substituït, sigui un interí, sigui el que sigui, si té una contractació que preveu que li paguin el mes de juliol, doncs se li ha de pagar el mes de juliol. Oi que m'entén? Vostè deuria dir: «És que retallem i no volem que cobrin el mes de juliol.» Bé, és una mesura que vostè implementa. Però el que li diem nosaltres és que hi ha un interès general a homologar tothom que treballa establement al sistema educatiu amb formes contractuals que reportin una estabilitat contractual en el sistema educatiu. És així de simple, diguem. I vostè em fa la defensa que és normal que un senyor que treballa tot l'any en una escola no cobri el mes de juliol. No és normal. Vostè el cobra, el mes de juliol, i és lògic que tothom que treballa tingui interès a cobrar el mes de juliol.

No m'ha dit una cosa que la hi reitero, que és què faran amb l'excedent del decret de l'Estat. Hi ha un excedent de plantilla. Ha parlat de set-cents persones. On aniran a parar, aquestes persones? Per a què les utilitzaran? És a dir, de quina manera? Hi haurà una minva d'interins per aquesta raó? O són persones que tindran una finalitat concreta i precisa?

Sobre la qüestió de l'escola bressol, escolti, és demagògia pura, el que vostè m'ha dit. Hi ha uns fets objectius. La gent, sap què passa? Que no va a l'escola bressol, sap per què, en aquests moments? Perquè han multiplicat per dos i per tres les quotes! I perquè han acabat amb totes les ajudes del sistema d'escola pública bressol, que afectaven més de la meitat de la població que assistia a les escoles bressol! Vostès han acabat amb això. Han acabat amb el sistema públic

que emana de la llei d'iniciativa popular del Parlament. I ho han fet deliberadament i d'una manera estructurada i organitzada. Han multiplicat per dos i per tres els preus. I no és ni la planificació ni la gestió de vostès. És la influència sobre vostès. Qui els pressiona per fer això? Jo ho sé. Qui els pressiona, a vostès, perquè facin tot això amb l'escola bressol? Que hi ha algun interès al darrere? Qui pressiona perquè això es faci? Si vol li ho diré. No li ho diré ara, però li ho diré, i ho sé.

I li diré encara una altra cosa més: com una administració titular de les escoles bressol, amb competència exclusiva, diu que la major part d'una escola bressol l'ha de pagar un altre? Si vostè té competència exclusiva en l'estadi d'escoles bressol, la major part del finançament de les escoles bressol l'ha de..., córrer..., la Generalitat.

I vostè em dona unes proporcions que són absolutament esbiaixades. I una situació de l'Ajuntament de l'Hospitalet que és inexistent, que se la inventa. La proporció lògica que l'Ajuntament de l'Hospitalet defensa, com tots els ajuntaments de la comissió mixta, és una relació 50-25-25, 50 a càrrec de la Generalitat i els altres de manera subsidiària; la Generalitat, com és lògic, que té la competència exclusiva per donar sortida a les escoles bressol. Ja hi haurà ocasió de tornar al tema.

Li plantejaré una última qüestió per raons de temps. La qüestió dels menjadors escolars, que és també un tema de controvèrsia. Tornem a parlar de desnutrició infantil i de portar la carmanyola a l'escola. Ha sortit als diaris i ho ha explicat vostè en alguna ocasió, no? I d'irrupció de la pobresa extrema en les aules. I vostè, sap com respon a això? Davant d'aquesta situació punyent i brutal de la reaparició de la pobresa extrema a les escoles, vostès responen instaurant sistemes de copagament dels àpats escolars. De l'únic àpat escolar que un infant de Catalunya té complet al dia, perquè la seva família és pobre, i que el fa a l'escola..., ara vostè estableix una quota a aquell nen perquè pagui l'àpat escolar. Tres euros amb deu que no pot pagar. I com que no pot pagar, sap què passa? Que ha de portar una carmanyola de casa que no es menja, i aquell nen, en comptes de dinar, no dina. I es reproduïx, què? Desnutrició infantil, carmanyola a l'escola, expressions de fa cinquanta anys, de la mà de vostès! Perquè vostès aquest problema no el resolen, sinó que el creen. Les carmanyoles a l'escola són una creació de vostès, i la reaparició de l'expressió «desnutrició infantil» torna a ser una creació de vostès. Cap govern hauria tolerat això, però vostès sembla que sí, potser perquè ho viuen de lluny. Vostè diu que nosaltres ho vivim de lluny... Senyora Rigau, em sembla que vostè viu de lluny la realitat del país i la realitat de l'estructura social del país i, molt concretament, dels problemes intraescolars, de subsistència, com aquest que està apareixent en aquests moments d'una manera crua, dràstica i radical.

Senyora consellera, per acabar, li diré que de vegades apreciem l'esforç que vostè fa en algunes qüestions, però de vegades ens sorprèn enormement la situació d'irresponsabilitat que hi ha en el mateix Govern sobre tots aquests temes. Sàpiga que si vostès recti-

fiquen, si vostès entren en una actitud positiva i propositiva i de superació d'aquestes situacions, ens tindran al darrere; nosaltres recolzarem el que puguem, però de cap manera recolzarem situacions adverses o situacions tan absolutament injustes com la que està generant aquest Govern en el sistema educatiu de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament, senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, l'esquema és el de sempre, eh? Primer, acusar de..., ser víctima de pressions; després, dir-te irresponsable, voler-te fer-te sentir culpable de la crisi mundial i de la fam al món... Primer, fer-te sentir tan malament com pot, i després... «Bé, escolti, de totes maneres, nosaltres tenim una actitud propositiva, si vostè canvia i corregeix...» Bé, jo aquest curset no l'he fet, el deuen fer en algun lloc, jo aquest no l'he fet.

Jo crec, sincerament, que si de veritat hi ha una actitud propositiva vostè sap que té les portes obertes del departament per contrastar les dades, les informacions. Vostè diu: «No ens ho creiem. On aniran aquests milers de mestres que en diu "excedents"?» Senyor Font, que tenim milers d'alumnes més de P3 que l'any passat; que pensi que l'assignació dels estudis professionals i de batxillerat està anant molt bé; que tenim més de vuit mil assignacions amb relació a l'any passat; que tenim una oferta que ha crescut molt, i molt més acurada, amb la qual cosa ja de primera instància l'assignació ha estat molt més alta!

Si escolaritzem més a secundària i tenim més alumnes a P3, com ho cobrim, si tenim aquestes restriccions? Amb aquest increment d'hores de la plantilla. Ho cobrim tot? No, perquè –vostè ho sap– per cada hora que s'afegeix a un mestre de primària, de 24 a 25, són 1.000 dotacions; de 19 a 20, són 1.000 dotacions més. Pregunti a Andalusia què passa ara: 3.500 al carrer, 3.500 al carrer a Andalusia. Ara, allà no deuen estar a favor de tot això que vostè diu. Tres mil cinc-cents, per programar d'una altra manera. Nosaltres ho hem fet gradualment cada any, per poder-ho aprofitar al màxim.

Per tant, quan vostè parla de les grans dificultats de l'inici de curs, jo tinc les meves bases. Jo ja em vull equivocar, perfecte; però és que jo encara recordo el text que el seu partit va treure quan hi va haver la vaga d'ensenyament, comprenent i animant excàrrecs del departament i líders alcaldes, responsables de la sectorial..., un document sobre la vaga d'ensenyament, i animant-la i comprenent-la. En van veure mai cap del nostre grup, de les set vagues que van tenir vostès la legislatura passada? En van veure mai cap? No només anar a la manifestació, que hi va qui vol, que nosaltres no, ni una..., però ni una carta comprenent els

centres, enviant als centres la posició del PSC. Què és això, senyor...? Què m'haig d'esperar de cara a un inici de curs? Què m'haig d'esperar davant de l'angoixa de gent que diu: «Amb el canvi de plantilles potser perdre la feina», i està angoixat, i si a més a més l'animo a aquesta angoixa, en lloc de canalitzar-la racionalment, ho faig emocionalment... És molt fàcil això, eh? –és molt fàcil. Això no és, sincerament, el que jo espero del primer grup de l'oposició.

Suposo que ja m'ho dirà, això de qui em pressiona, eh? Perquè jo, que sàpiga, el que em pressiona és el pressupost. I insinuar que hi ha alguna cosa més que el pressupost, sincerament, eh?, és de molt mal estil. Qui vol que em pressioni, a mi? Qui vol que em pressioni?

Rebia 57 milions per al tres-sis que no rebem. Rebiem 17 milions per al zero-tres que no rebem. Tenim una disminució pressupostària, perquè hi ha una llei, que vostès van votar, de modificació de la Constitució que ens obliga a tots a fer front al dèficit, i quan ho fas, llavors, cul d'olla. Escolti, senyor diputat, però què és això? Vostè digui'm amb quins criteris fa aquesta racionalització. Discrepem dels criteris? D'acord. Vostè diu: «Vostè té la competència exclusiva.» Ei, perdoni, en la regulació –en la regulació–, no en la prestació del servei, senyor diputat, no s'equivoqui. Una administració pot tenir competència exclusiva en la regulació i ordenació d'una etapa educativa, però no del sector.

Per tant, diu..., ara, ja vostè ho canvia i diu: «No, no, com que vostè n'és la titular, 50 per cent seu, 25 pares i 25...» Perdoni, que no recorda què vam posar a la LEC? Digui'm que el que vam posar a la LEC no ho estem complint? Ho digui. La LEC posa que el Departament d'Ensenyament subvencionarà, i la subvenció vostè sap què vol dir, i també sap que, a través del conveni, l'ajuntament podia demanar ser el competent en llars d'infants i, fins i tot, regular-ne l'accés, i els seus ajuntaments, com d'altres, van signar uns convenis per ser-ne competents. Ara no en volen ser? Desfacin el conveni, però no m'ho diguin a mi, perquè la competència de l'ordenació no és la competència de la gestió ni de l'oferta.

I no em torni a dir que m'invento, si us plau, perquè això ja ho trobo, sincerament, que ratlla la falta de cortesia, i entre vostè i jo no ens ha fallat mai la cortesia i crec que no ens ha de fallar..., però l'animó, miri a veure amb quin pressupost surt l'escola Casa del Parc de l'Hospitalet, amb 122 places; l'escola Casa del Molí, amb 122; l'escola Casa dels Contes... Per cert, em pot explicar per què a dues llars d'infants amb 122 alumnes l'aportació de l'Administració ha de ser tan diferent? Una 188.000, l'altra 355.000. Sap per què? Perquè tenen invertit el nombre d'educadors i de mestres: tres mestres, vuit educadores, i l'altra, vuit mestres i tres educadores. Escolti, a mi no em facin pagar la interpretació errònia del decret, o per les circumstàncies que vostès hagin cregut. L'escola Casa dels Contes, l'escola Casa dels Arbres, l'escola Casa de les Flors... Entri a la web de l'ajuntament –dic l'Hospitalet com podria dir-ne molts altres– i miri quin és el cost mitjà d'una llar d'infants, quins són els serveis que hem de poder faci-

litar per al seu funcionament i prestació, i, escolti, la LEC és bona per a tot, eh?, si és bona per a la llengua, també és bona pel que diu. Diu que l'Administració subvencionarà i l'Administració subvenciona, amb una quantitat inferior a la de les altres vegades, sí; després d'analitzar el cost que no estava analitzat, i amb les possibilitats, com es fa sempre amb tota subvenció, amb les disponibilitats del pressupost i d'acord amb els requisits que apareixen per poder-les rebre.

Aquesta és la realitat, i cregui'm que no n'hi ha cap altra. Si ens pressiona alguna cosa, cregui'm, senyor diputat, és el dèficit.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre les decisions del Departament d'Ensenyament i les condicions als centres d'ensenyament (tram. 300-00185/09)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les decisions del Departament d'Ensenyament i les condicions als centres d'ensenyament. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per a la seva defensa té la paraula l'honorable diputada senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, president. Consellera, com vostè ha dit, aquesta és una interpel·lació sobre les decisions del Departament d'Ensenyament i les condicions als centres ara, però especialment en vistes al pròxim curs escolar. Són decisions preses en matèria educativa que, des del criteri d'Esquerra Republicana, ens allunyen de l'èxit escolar i de la qualitat educativa, que és el gran objectiu d'aquesta legislatura i de les següents. Fem-ne un repàs ràpid.

L'increment de ràtios: vint-i-set en la majoria de P3, caos i criteris diferents en funció dels serveis territorials... I la pregunta que nosaltres ens fem, que és: i què passarà al curs 2013-2014? Tornarem a les ràtios que teníem o les incrementarem? O acabarem amb els trenta a tots els cursos de primària i els trenta-sis a secundària? Per nosaltres, les ràtios –ho torno a repetir: per nosaltres– condueixen a una dualització, a reforçar la dualització de la nostra educació, a sobrecarregar les escoles i a una dificultat evident a l'hora de repartir i a l'hora d'atendre l'alumnat amb necessitats educatives especials i la diversitat.

També hi volem afegir la reducció d'hores lectives per a suport i atenció a la diversitat a primària i a infantil. O, en el cas de les USEE, en lloc de dues persones per USEE, una persona i mitja, mitja menys, al mateix temps que s'incrementa la ràtio de vuit a deu alumnes. Com volem fer una escola inclusiva així, consellera? Jo conec pares i mares que han hagut de renunciar al seu desig que el seu fill o filla anessin a

una escola ordinària i han hagut d'anar a una escolar d'educació especial, perquè hi havia llista d'espera en aquestes USEE. Consellera, a l'Hospitalet de Llobregat hi ha gairebé una cinquantena d'alumnes en llista d'espera a les USEE, de primària i de secundària; ho sé, és la meua ciutat, com sé també com funciona el tema de les escoles bressol a l'Hospitalet, i no és com vostè diu –després li ho explico.

Continuo: els serveis educatius. Una reducció entre el 10 i el 15 per cent de plantilla s'ha anat comunicant a molts serveis educatius; ara, això sí, sense cap comunicació oficial als representants dels treballadors, els sindicats. Especialment, aquesta reducció es fa en els CREDA i en els EAP. I tornem a parlar d'èxit escolar i de pla de xoc contra el fracàs escolar, quan una de les mesures prioritàries –que, per cert, no són en el seu pla de xoc i que jo l'altre dia li vaig reclamar que ho posés– per abordar l'èxit escolar és la detecció precoç i l'atenció precoç dels infants amb dificultats. Com pot ser que estiguin reduint plantilles i funcions dels CREDA i dels EAP?

Una altra decisió: substitucions i precarització dels interins. L'atenció a la diversitat es pot deixar de donar en centres si cal atendre substitucions i el departament així ho autoritza; és a dir, una altra retallada addicional que pot haver-hi en l'atenció a la diversitat. I aquest allargament, aquest trigar a atorgar les substitucions, evidentment que crearà problemes de gestió dels docents i d'atenció a l'alumnat. Vostè no pot dir que l'alumnat ni notarà cap canvi el curs vinent.

Per no parlar de la precarització dels interins i dels substituïts: només cobriran activitats lectives, res del que feien, per tant si hi ha substitució perdran tutories, coordinació, suport..., i, a més a més, seran contractats més tard i en condicions pitjors. Hi ha sindicats que han estimat una pèrdua de llocs de treball de 1.500 –cito la font, que no és meua.

Una altra retallada salarial i d'increments de jornada; això s'hi va sumant, a tot plegat: vint-i-cinc hores a infantil i primària; vint-i-dues a adults; vint, la resta. I la suspensió dels complements retributius per coordinació o dedicació especial a partir del setembre del 2012. Continuem, això està acordat.

La jornada continuada a secundària i la pilot a primària. Jo sento no coincidir amb tants i tants docents que reclamaven i que estan satisfets de la jornada continuada; no en sóc partidària, el nostre partit no n'és partidari. Entenem que el nivell de pressió que s'està exercint sobre els docents amb aquestes retallades és tal que els docents a secundària diuen: «Home, almenys, tinc la jornada continuada.» Però la LEC diu: «Normalment, jornada matí o tarda.» I vostè ja fa com el Wert amb el reial decret llei, que se salta la LOE i no aplica ni fa valer la LEC, perquè no li interessa; en aquest cas tampoc. La jornada continuada és una patacada al sistema per l'organització del sistema, és una patacada per a les famílies, comporta una retallada de llocs de treball i una nova penalització a les famílies que no vulguin que els seus fills que fan ESO, per exemple, estiguin desvagats pels carrers i les places dels nostres municipis. Li permet estalviar-se menja-

dor i ofegar més els docents, però és un error, consellera, que no compartim. Patacada a la LEC, patacada al sistema, patacada a les famílies, i ja veurem a primària què passarà.

Plans d'entorn i aules d'acollida: tanquen o es deixen de finançar. Quina és la planificació de futur? Quan millorin els recursos, què passarà amb les aules d'acollida i plans d'entorn? Els reprendrà? Com faran acollida als nouvinguts? Tornem a l'any 2003? I la desaparició de les aules d'acollida i acumulada a la desaparició de la sisena hora, que reforçaven currículum, combinada amb l'augment de ràtios, amb l'augment d'hores lectives, amb substitucions tardanes, és clar que disminuirà la qualitat educativa, consellera.

Menys recursos als centres, ja hi ha hagut, també per al manteniment de les instal·lacions, supressió d'ajuts a les famílies, acollida matinal, beques a les escoles bressol –que se les paguin els ajuntaments, si volen–, les beques en general a primària i secundària, beques de menjador, subvencions a l'AMPA, i, mentrestant, les AMPA assumint el que no els toca quan vostè els retalla recursos.

El SEP, el gran SEP, un curs després, que és un recurs assistencial i molt parcial, en substitució de la universalitat de la sisena hora. Ens agradaria molt, consellera, que pogués lliurar-nos als grups parlamentaris i fer-nos-en una valoració objectiva, un informe de funcionament del primer any. Perquè, a més a més, resulta que, si has de retallar la sisena hora, aquesta universalitat, ara resulta que retallem el 7? Sí, per al curs vinent representa un 25 per cent de les hores que el centre té per a atenció a la diversitat, quan fa un mes o dos es va dir que seria d'un 30. I, si afegim l'endarreriment a cobrir baixes, ja estem retallant, fins i tot, com li deia, un recurs que només té un curs d'antiguitat. Per tant, què passarà en el futur, també «adéu, SEP», consellera? On anem, consellera, cap a on anem? És que volem saber cap a on anem. No és ànim ni *iocandi* ni de posar el dit a l'ull ni d'incendiar l'inici del curs escolar. És que volem saber on anem.

Primer de tot, el com. Com diuen els directors de secundària del Vallès Oriental i el Maresme en un escrit complet, documentat, respectuós i carregat de preocupació, cal «un canvi en la manera com es prenen les decisions que tenen un impacte a l'aula», un impacte de forma irreparable. Que se'ls consulti prèviament a la seva aplicació, i ells reclamen –i nosaltres ho reclamem per ells– el respecte a la consideració que mereixen com a autoritat educativa, si no, de què serveix que els diguem «sí, sou autoritat educativa»? Com reclamem diàleg real a les meses sectorials i no canviar les regles del joc al final i sense negociar, com ha passat amb la paga de juliol dels substituïts. O el quan: quan reprendran la inversió i el suport per poder complir els objectius europeus d'èxit escolar i la disposició addicional segona de la LEC sobre inversió per garantir el compliment dels objectius de la llei? Quan s'acabarà la disminució continuada dels recursos, que està comportant una disminució continuada de la qualitat educativa i de les condicions de l'alumnat i dels docents en centres que estan posant en risc la vertebració

de la cohesió social i l'equitat que representa un bon sistema públic educatiu?

A quina planificació, consellera, obeeixen les retallades? Amb quins resultats esperats, més enllà de la reducció del dèficit? Perquè la LEC diu que la gestió dels recursos es regeix pel principi de planificació econòmica, i que el Departament ha d'elaborar un pla econòmic que permeti l'objectiu d'equitat i d'excel·lència del servei educatiu de Catalunya. Amb quins arguments no fa aquesta planificació ni la fa pública, més enllà de la reducció del dèficit? Amb quin diàleg i consens amb la comunitat educativa?

En definitiva, consellera, l'última pregunta d'aquesta interpellació en aquest primer torn: quan casaran la teoria de les seves explicacions amb la pràctica de les seves accions? No pot dir que l'alumne no podrà res, ni que la qualitat no minva, com ha dit abans, en l'anterior interpellació. Espero que puguem, que ara pugui sentir les seves explicacions al respecte, i alguna cosa més que dir que tot això és fum o que intentem, com deia abans, incendiar res.

Volem saber, perquè no sabem. Volem entendre, perquè no entenem res. I no som només nosaltres els que no entenem res: la comunitat educativa està, no només exhausta, sinó exasperada.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. Per respondre a aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament, senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè creu que ignorem que una minva de pressupost afecta l'estat d'ànim de la gent? No ho ignorem gens, eh? Vostè creu que no som conscients que la realitat del país és la que és i que jo no podria explicar ni la meitat de bé el que ha explicat el president Mas aquest dematí?

Si vostès han escoltat el president Mas, que ha explicat el perquè de determinades mesures, i ara tornen a parlar com si ningú hagués parlat de res, després d'haver fet un ple dedicat al pla d'ajust, doncs, és que realment la gent quan diu que el Parlament viu allunyat potser té raó, eh?, que algú del Parlament viu allunyat.

Aquest dematí hem parlat d'un pla d'ajust, perquè hem hagut d'ajustar i com ho fèiem. Això ja s'ha explicat. Llavors, el que hem de poder fer és dir: continua sent l'educació una prioritat per a aquest Govern, com ho ha estat des del primer dia de l'autogovern? Li demano que agafi les xifres i miri quin percentatge del pressupost es destina a educació. I, si m'ho permet el president, vaig a agafar el paper. *(Pausa.)*

Vostè reclama una planificació econòmica. Miri, el 2003 hi dedicàvem el 22,5 per cent; el 2006 s'hi dedicava el 21,6; el 2007, el 18,27; el 2009, el 20,68; el 2010,

el 19,92; el 2012, 20,15. Per tant, si el percentatge que es destina a l'educació és en la franja dels 20 i a l'època de les vaques grasses a vegades estàvem per sota, com em demana a mi una planificació més detallada? A partir d'aquí, quin és el pressupost, quines limitacions té? Feta aquesta prioritat, com ho anem a fer? Primer, garantir els serveis essencials. Tot el que és declarat universal i gratuït per la LEC es compleix i s'incrementa. Perquè fins i tot el que no és universal i gratuït com la postobligatòria demanem coresponsabilitat, sí. Però, miri, hem incrementat molt la demanda perquè també hem incrementat l'oferta, d'acord amb les necessitats del sistema.

Vostè té raó en el fet que fem ajustaments. És clar que en fem!, ja li ho hem dit. Les UCE, n'hi haurà vint més que l'any passat. Ara, és veritat –és veritat– que canviem la composició. Per què? Perquè si s'incrementa la jornada lectiva del professorat també és lògic que aquesta càrrega lectiva la puguem desplaçar; però en tindrem més. I sí que és veritat que fem algun retoc a les plantilles dels EAP que havien estat incrementades, i sí que hi ha algun centre de recursos... Evident. Perquè, miri, en aquests moments el que estem mirant és veure si això afecta el professorat, perquè fa una hora més; si afecta els serveis educatius –centres de recursos, cap d'aprenentatge i arts–; si afecta els centres de recursos de tot tipus. D'acord. Ara, sap el que fem? Estem negociant amb els sindicats, a veure si també podem minorar la dedicació lectiva perquè els recursos que hi destinem també els necessitem per al conjunt del sistema. Ens agradaria que fossin tots els esgrons del sistema que participessin d'aquest ajustament.

Vostè diu: «La precarització del substitut.» Miri, la línia conductual, l'objectiu és, primer, donar un bon servei als alumnes, i segon, poder mantenir el màxim de llocs de treball. Passegi's per la resta de comunitats de l'Estat! En allò que puguem ser comparats, compari. I veurà, ho veurà, com som..., més enllà del País Basc –que, és clar, aquí suposo que vostè no m'hi farà comparar, perquè sap perfectament el perquè–, com hem anat arbitrànt la política que permet donar més llocs de treball, més garanties de treball, que en moltes altres: Castella - la Manxa, Madrid, Andalusia, van per milers. Nosaltres –nosaltres– no arribarem a mil. Ja li ho he dit. Ho seguirem fil per randa i, si fos el cas, ho explicaríem.

Que el substitut cobri el 85 per cent del salari i treballi el 85 per cent del seu temps ens permet allargar molt més les substitucions. Per què? A canvi de fer una interpretació a favor dels centres. La primera substitució serà tractada de manera diferent que la segona; les simultànies seran tractades de forma diferent que les soltes; les de llarga durada, una maternitat, la cobrirem des del primer moment. Tenim una bossa perquè a aquells centres que els toqui un alliberat sindical; que tingui una substitució d'un 85 per cent, si finalment acaba l'acord així; que tingui una reducció de jornada; que tingui una sèrie de tipologies diferents, tindrà els recursos complementaris. Farem punta al coixí. No hi haurà una sola solució, perquè procurarem que hi hagi els recursos a cada centre.

Però, és clar, ja li ho he dit –ja li ho he dit–, la despesa, si podem reconduir aquesta despesa, que en el camp de

les substitucions arribava a vegades a 20 milions al mes, entendrà que haurem fet un bon sistema. Perquè no em defineixi la fortalesa del sistema per les seves substitucions. La fortalesa del sistema és per la seva plantilla fixa i per la capacitat d'autoorganitzar-se i donar respostes.

Des de quan la fortalesa del sistema ve per les substitucions? Un hospital és bo si té més substituïts o si té grans experts titulars de les places? Doncs, per què l'escola no ens l'hem de mirar igual? Que van crear vostès, amb un increment d'un 105 per cent, la plantilla de substituïts i que ara ha generat unes expectatives en un col·lectiu al qual és difícil poder-t'hi adreçar? Evident. I que..., ara, és clar, què vol que li digui si ara resulta que n'hi ha nou mil? Doncs bé, ja els anirem canalitzant, perquè les jubilacions, quan s'amortitzin les places, permetrà córrer els interins, ja anirem treballant-ho com ho anem treballant. L'any passat vostès van poder comprovar que allò que vam dir ho havíem complert, i aquest any procurarem dir el mateix.

Per què minimitza el SEP, senyora diputada, per què minimitza el SEP? Perquè diu que en el pla de fracàs escolar no hi ha la detecció precoç? Escolti, li vam donar dos documents, eh? El text i el powerpoint. Hi ha un eix tot ell dedicat a la detecció i atenció precoç. Per què, què és si no el SEP i què són si no els protocols? I per què diu que fer... Escolti, la valoració... Miri, que els professors estan contents per fer una hora més no és veritat, però tampoc es queixen. Que no estan contents perquè se'ls retiri part de la nòmina, ho admeto. Que preocupi el nou sistema de substitucions, és normal. Ara, el SEP el valoren. I, si no fos així, li ho diria, però el SEP el valoren.

I jo els ho vaig dir. Vaig començar a donar les primeres dades l'altre dia. En el segon torn, si ho vol, els les repetiré: milers d'hores dedicades als alumnes que tenien dificultats per poder-los atendre en el moment que les tenen, i no sempre en l'horari lectiu. Perquè si el SEP permet actuar fora de l'horari lectiu, això no interfereix les substitucions. I per què podem fer-ho? Perquè per a cada dues aules, senyora diputada –parlem de primària–, per a cada dues aules hi ha tres mestres. Si per a cada dues unitats hi ha tres mestres, hem de poder cobrir perfectament aquestes baixes de pocs dies i a més a més atendre la diversitat.

Perquè el que és bàsic –el que és bàsic– és la reivindicació, la dinàmica del grup classe. No descuidem el grup classe –no descuidem el grup classe–, perquè l'escola té sentit pel grup classe, que és l'espai de socialització, que és l'espai on globalment, al llarg de l'itinerari l'alumne puja, i que, a més a més, té la seva atenció individualitzada quan ho requereix. Per tant, jo li dic la veritat: hi ha precarització? Hi ha un nou model per poder, precisament, allargar més.

En beques de menjador estic convençuda –n'estic convençuda– que trobarem la manera, començarem... –ja li puc dir una cosa ara, senyora diputada–, començarem l'inici d'aquest curs amb una quantitat econòmica més elevada destinada a beques de menjador que la que teníem el curs passat, aquest curs que ara estem acabant.

I després, també, permeti'm recordar-li que els recursos –els recursos– són més que diners. Els recursos

en educació són molt més que diners: són diners, són creativitat, són il·lusió, són força, són vocació, són entrega. I això és el que la majoria, per no dir tots, perquè potser seria massa triomfalista, però, que jo n'estic convençuda perquè ho palpo cada dia, que la immensa majoria dels servidors públics de l'àmbit educatiu tenen consciència de servidor de país. I quan vénen amb cartes com la que vostè ha citat i ens reunim i en parlem, ajudem a fer fora la boira i a recuperar la llum.

I és amb aquesta vocació i aquest servei que començarem el curs i donarem un bon servei a tots els joves i a les seves famílies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable diputada senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, president. Consellera, començant on vostè acabava: si hi hagués hagut més llum des del principi, poder no hi hauria hagut tanta boira.

I una altra qüestió: clar que he sentit el debat d'aquest matí; jo també hi era, i no només ha parlat el president, també hem parlat Esquerra Republicana, aquest matí, i hem plantejat alternatives.

Doni'm xifres; les vull, sí, les xifres sobre inversió educativa; però doni'm les xifres absolutes, consellera, les xifres absolutes en inversió educativa, no percentatge sobre un pressupost no consolidat. I doni'm la despesa per alumne, del curs 2000 al curs 2011-2012, despesa per alumne en nombres absoluts i xifres absolutes; no em doni percentatge sobre pressupost no consolidat.

Clar que cal prioritzar, consellera, en som ben conscients, ho hem dit mantes vegades. Però prioritzar no és prioritzar en què es retalla; en educació, almenys, no. Prioritzar és prioritzar en com s'incrementen ingressos per poder prioritzar. I qui està rebent els efectes més immediats de les retallades són els sectors més desfavorits, les classes populars i les rendes mitjanes, que estan suportant, encara, amb els seus impostos, amb les taxes, amb els increments, i després amb l'IVA que vindrà, amb tot plegat, amb la reducció de beques i l'increment de la llum i vinga, i vinga, i da-li, que estan sostenint aquest estat del benestar; aquest estat del benestar fluixet, precari, prim i que l'estem aprimant encara més cada dia, sobre les espatlles d'una classe mitjana que cada cop és més mitjana i més popular.

Esquerra estem preocupats pel futur immediat de l'escola, és clar que sí. I sabia que vostè apel·laria al gran capital que són els docents, per davant dels recursos econòmics, consellera. Però és que la LEC ho diu tan clar, la LEC que vostè va votar, a la disposició final segona: «Cal un nivell d'inversió equivalent a la mitjana dels països de l'entorn en ics anys per tal de poder complir els objectius de la LEC.» Ergo, si necessites calés per complir uns objectius, és que els calés són importants.

Calen recursos més enllà de l'esforç i de la gran tasca, la il·lusió i la creativitat dels docents, consellera, perquè arriba un moment en què es perd eficiència, es perd

trempe, es perd il·lusió i es perd creativitat, també. I ja sap que jo no li he dit mai que aquesta pèrdua d'il·lusió, de creativitat i de tremp l'hagin perdut els docents a partir de l'any 2012, li ho he dit moltes vegades això també, he estat ben honesta, és així, però ara, més.

I les escoles bressol *full equip* que vostè ha preparat per als ajuntaments i les famílies a partir del curs vinent per 875 euros tot inclòs, incloses beques. Quan el Pacte nacional per l'educació i el pacte que es va derivar de la ILP i el pacte... D'acord, aparquem el Pacte nacional per l'educació, que la posa molt nerviosa, a vostè: la ILP de les trenta mil places d'escola bressol i la llei que se'n va derivar. No només parlava d'uns recursos per plaça d'escola bressol, també parlava obligatòriament d'una convocatòria de beques anual adreçada als ajuntaments per a les persones que no podien accedir-hi. I això ara els diu als ajuntaments: «Si ho volen, s'ho fan vostès.»

No repeteixi l'argumentari que va corrent per tots els ajuntaments de Convergència i Unió sobre el tema de les escoles bressol. Escoles bressol de l'Hospitalet, la meua ciutat; per contrastar les dades que vostè dona i repeteix, i que no són reals. L'Ajuntament de l'Hospitalet, que sap que està governat per un partit polític que no és el meu, aporta uns 1.600 euros de mitjana a les escoles bressol municipals, 1.600 euros de mitjana, no 875, que és el que finançarà la Generalitat, incloent-hi beques. I vostè quan diu aquesta xifra no té en compte, en l'aportació municipal de l'Hospitalet, les beques que dona l'ajuntament a les famílies, una mitjana de més de tres-cents euros per família.

I volia saber, per acabar... Vostè em parla de la fortaleza del sistema..., no són les substitucions. No, no; si jo no li parlo de la fortaleza del sistema, li parlo d'eficiència del sistema per a substitucions tardanes.

Detecció i atenció precoç al pla de xoc? I els EAP i els CREDA? Em dirà vostè que no estan reduint plantilla dels EAP i els CREDA, que no els compliquen la gestió?

I una última pregunta. Voldria saber la seva opinió sobre la nova Llei orgànica de qualitat de l'ensenyament que sembla que ens encasquetarà el ministre Wert, tornant a molts anys enrere, i què pensa fer vostè perquè no impacti sobre el nostre model d'escola catalana, el nostre model lingüístic, què farà per evitar que imposin un model de règim lingüístic diferent del que aquest Parlament de manera majoritària i la societat catalana han decidit.

Això és tot el que li volia dir, consellera. M'ha faltat temps per dir-li més coses, però crec que Déu n'hi doni les preguntes que li he fet i les qüestions per tractar. I ja sé que només té cinc minuts per respondre'm, però li agrairia que ho pogués fer.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. També per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable consellera senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, primer, poder-li donar la notícia que en aquest increment que hem dit d'USEE, miri, n'hi ha dues que van a l'Hospitalet i nou que van al Baix Llobregat. M'entén? O sigui que anem bé.

Quan vostè diu que l'Ajuntament d'Hospitalet hi destina 1.600 euros de mitjana... (Pausa.) Senyora diputada, em permet?, perquè després em sabria greu que digués que no és exacte el que dic. Espero que no em comptin el temps. Perquè, si no, diu que no ho dic exacte.

Miri, el que és..., la mitjana és la mitjana; el que és és diversa la quantitat que hi dedica l'Ajuntament de l'Hospitalet. Miri, en una 668, a l'altra 2.040, per la mateixa capacitat (*veus de fons*) –sí, dona, sí, surt a la web–, 956 a una altra, 1.179... (Pausa.) Sí, si fa la mitjana, li sortiran aquests 1.600, perquè la plantilla docent no és anàloga i té categories diferents. I ja està. Però no em digui que no és exacte perquè és més que exacte.

Miri, permeti que li anunciï un exercici de transparència que no s'ha fet mai. Vostè em demana què costa una plaça escolar... No? Eh que m'ho demana? Diu: «No em doni el percentatge, doni'm xifres absolutes.» Escolti, a què juguem! La prioritat del Govern és les polítiques socials, i jo li he dit l'educació. Si tenim un pressupost amb xifra absoluta més baixa, per les raons que vostès han de saber més que ningú, és lògic que la xifra sigui menor, però la xifra –la xifra– derivada del percentatge palesa la prioritització.

Ara bé, escolti, miri, per primera vegada els centres de Catalunya –per primera vegada els centres de Catalunya– rebran, per primera vegada, quin és el cost de la seva plaça; quina despesa tenen en plantilla; quina despesa tenen en substitucions, en programes complementaris; quin és el cost persona/grup; quina és la despesa que tenen en funcionament i què reben al respecte; quina és la despesa total, i què sortirà el cost per alumne. I, a partir d'aquí, podrà veure, cada centre, com aquesta gran campanya que vostès estan muntant sobre l'efecte de les retallades a la qualitat de l'ensenyament públic..., podran veure, els centres, podran veure, quin és l'impacte, en quin percentatge se'ls ha modificat la inversió per alumne. I podran veure com n'és de significativa o no aquesta quantitat per determinar-ne la qualitat. Perquè, escolti, l'ensenyament públic –l'ensenyament públic– és bo, però també cal que ho recordem i que ho diguem, i que, a diversitat de realitats, puguem tenir diversitat d'informacions, i poder veure també com, en les mateixes circumstàncies i el mateix pressupost, a vegades els resultats són diferents, i poder-ho estudiar. Cada centre rebrà què tenia el mes de maig d'aquest any i a partir del nou curs què té, i podrà percebre realment quin ha estat l'impacte d'aquesta gran davallada que vostès anuncien a l'ensenyament públic.

A partir d'aquí, permeti'm, senyora diputada, que li recordi un element que també ha dit algun altre diputat. Per què insistim que les ràtios comportaran –el tractament que en fem– una gran massificació? Saben que hem renunciat a aplicar el 20 per cent que permet la norma. Saben que hi ha, per exemple, a P3,

de 244 grups, n'hi ha 87 de menys de 25 i 58 de 25. Per tant, quin és el nombre d'unitats que està a trenta? Zero. A vint-i-nou? Zero. A vint-i-vuit? Dos. La resta estan entre vint-i-cinc i vint-i-set.

Senyora diputada, hem procurat, igual que a l'ESO, hem procurat, tal com vam dir, aplicar una norma d'obligat compliment –aquesta tenia un ventall de recomanació– a la banda més baixa, que ens ha permès, lògicament, organitzar millor els grups. I a l'ESO, quants en tenim a trenta-cinc? Cap. Quants en tenim a trenta-quatre? Cap.

Escolti, si de 164 grups n'hi ha 52 de menys de 30 i 36 a 30, per què insisteixen a dir que la gran qualitat es perdrà? Si les ràtios s'han equilibrat molt! S'han procurat tractar molt! Per tant, si hem tingut aquesta prudència, si tenim aquest tractament..., i també és veritat que donem a cada centre les possibilitats que d'acord amb el tipus de plantilla que té..., la manera de compensar. I això és un treball que anem fent.

Mai hi havia hagut tantes juntes de directors com ara! Ho preguntin! Mirin les agendes, mirin les reunions celebrades. Mai el conseller o consellera s'implicava tant en aquestes juntes! Ho mirin. Per tant, no vulguin dibuixar un panorama que no és. Evidentment que és molt millor el que els va passar a vostès, poder anunciar cada any un millor pressupost. Ara, això sí, ho hem d'admetre, no anava seguit de millors resultats. Aquesta és la pregunta que ens hem de fer i aquesta és l'anàlisi que em feien.

I com que vostè em demanava un informe detallat del SEP, està aquí a la seva disposició, l'informe de la inspecció. Espero que el pugui valorar en tots els seus detalls, en tota l'anàlisi, i podrà veure com les dades recollides demostren la seriositat amb què es treballa i com l'objectiu es compleix.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera.

Passarem al punt número 10. Abans els faig avinent que avui substanciarem els punts 10 i 11, i demà dematí, a dos quarts de deu, farem la darrera interpellació, el punt número 12, i començarem les mocions a les deu, eh? Per tant, la primera votació, a partir de tres quarts d'onze aproximadament, de cara a les seves previsions.

Interpel·lació

al Govern sobre la política pública de cooperació (tram. 300-00189/09)

Per tant, passem al punt número 10, que és la interpellació al Govern sobre la política pública de cooperació. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. I per a la seva exposició té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, president. Gràcies, també, vicepresidenta, a qui farem aquesta interpellació. El motiu d'aquesta interpellació del nostre grup parlamentari sobre la política de cooperació és doble. D'una banda, volem parlar de la retallada general que ha afectat tot el sector de la cooperació, i especialment el pressupost de l'Agència Catalana de Cooperació i la política pública de cooperació, però especialment dels impagaments que s'estan produint i que s'han produït per part del Govern cap a les organitzacions no governamentals dedicades al desenvolupament, a la cooperació internacional, impagaments sobre projectes que ja estan executats, que ja s'han realitzats o s'estan realitzant, o de convenis que ja estan en marxa i amb un finançament compromès, que resta..., en aquests moments *sine die* i que no se sap quan arribarà.

I la interpel·lació la fem també amb un triple objectiu. Un, per aturar aquesta retallada; per assenyalar que s'està produint, i per tant denunciar que el que s'està produint, conseqüència d'aquesta situació, és la mort d'una política pública, en aquest cas de la política pública de cooperació; per posar ordre al desgavell i al desgovern que suposa avui la gestió de l'Agència Catalana de Cooperació, se'ns cap altre pal·liatiu, i, sobretot, per garantir també que el deute de la Generalitat a les organitzacions no governamentals es pagarà sense que hi hagi més damnificats i més conseqüències.

Aprofitem també per saludar alguns dels representants de l'agència, però també del sector de les ONG, que encara, a aquestes hores, estan aquí.

Dèiem que volem parlar, per tant, d'una política pública de la Generalitat que està en risc de desaparèixer i que, de fet, ja gairebé ni existeix, una política en què les línies vermelles de què hem parlat sovint en aquest hemicicle ja s'han traspassat i de què ara..., de la cooperació en queda ja només un fil de veu.

I, més enllà del «no hi ha diners», els fets ens fan pensar que el que hi ha és un «no ens importa gaire». Intentaré explicar-ho al llarg dels propers minuts. Vagi per endavant que el nostre grup parlamentari vol reafirmar el compromís amb la política de cooperació i amb l'objectiu de solidaritat, transformació i redistribució de la riquesa que hi ha al darrere. Per nosaltres, amb crisi o sense, la política de cooperació és irrenunciable.

I no ho hauria de ser només pel nostre grup parlamentari. Aquest Parlament s'ha dotat d'instruments com la Llei de foment de la pau, de l'any 2003, o la Llei de cooperació, de l'any 2001, que van en aquest sentit. O el mateix Estatut de Catalunya, quan parla que «la Generalitat ha de promoure» –no «pot», «ha de promoure»– «accions i polítiques de cooperació al desenvolupament dels pobles i establir programes d'ajut humanitari d'emergència». Llegeixo l'article 51. Ni l'Estatut ni les lleis ho condicionen a la bondat econòmica o a la voluntat dels governs. Nosaltres hi seguim creient, fins i tot en temps de crisi. I el Govern en té una obligació per molta crisi que hi hagi.

Fins ara la cooperació al desenvolupament, la política pública del Govern de la Generalitat en matèria de co-

operació, ha suposat el compromís de Catalunya amb la lluita contra les desigualtats al món, contra la pobresa, i especialment contra les causes de la pobresa, perquè la nostra és o era una cooperació transformadora.

A més de la cooperació compromesa, va acompanyada de l'educació al desenvolupament, és a dir, aquella que pretén canviar també les pautes de comportament del nord i promoure la consciència aquí de quines són les causes i conseqüències de les desigualtats, siguin la fam d'una criatura a la Banya d'Àfrica, un poble sense escola a Centreamèrica o un home dormint amb cartrons a la plaça Catalunya. Aquesta és una àrea especialment sensible de treball, la de l'educació pel desenvolupament, que pràcticament ha desaparegut de la política d'aquest Govern.

Ara, a més a més, que a casa nostra podem conèixer quins són els efectes de la crisi, de l'atur o de la pobresa, segur que estem més preparats per entendre què significa viure aquestes conseqüències en països sense sistemes públics d'educació o de salut, sense serveis públics, sense democràcia o sense govern o institucions. El president Mas deia no fa gaire, durant la marató contra la pobresa, que «sento l'honor de representar el poble més solidari del món». Doncs, els fets el desmenteixen.

Però la cooperació internacional a Catalunya ha permès també que un país sense estat, com el nostre, tingui també presència, relacions i contactes a nivell internacional amb estats i organismes internacionals. Els cooperants, les ONG, són també ambaixadors de la nostra manera de fer i de ser al món, i garanteixen que la nostra veu i la del nostre poble tinguin presència i incidència a nivell internacional. Tot això és el que ara es perd.

Per tant, també la nostra imatge internacional està en joc. Saben què passa quan un projecte iniciat queda truncat i s'ha d'explicar que és perquè el Govern català no paga? Saben què passa quan un cooperant ha de marxar del terreny i deixar la feina perquè l'ONG que l'hi ha enviat no ha cobrat del Govern? Recorden que preocupats que estaven vostès quan estaven a l'oposició per la imatge internacional de Catalunya? Doncs, això és el que està passant ara.

I finalment suposa també una renúncia a una política pròpia per part del Govern català, perquè, no s'equivocuin, anar a buscar fons a empreses privades i que la Generalitat faci de mer intermediari entre els donants i els receptors no és governar. I val la pena recordar que de fet el compromís amb la solidaritat, la cooperació, reflectits en l'Estatut i en aquesta nostra legislació, deriven de la resolució de les Nacions Unides que estableix el compromís dels països del nord amb el desenvolupament humà. I ara tot aquest treball és el que està en risc.

Tan en risc que podem parlar de la fi de la cooperació catalana com a política pública, de desmantellament, no només..., perquè així es pot entendre si llegim que des de fa quinze mesos s'ha reduït el 84 per cent del pressupost de l'agència, quan el pes de la cooperació global en el pressupost de la Generalitat és del 0,04 per cent del total. Quan el pressupost ha passat de

49 milions l'any 2010 als 22 l'any 2011 i als 9 previstos actuals però que no sabem si acabaran sent aquests o, com diu el pla de govern que avui es presentava, encara incidirà més la retallada en el pressupost de cooperació.

Però ara vénen els impagaments, els convenis i programes plurianuals executats que no se sap quan es cobraran, malgrat que les entitats ja han fet la despesa. Tot i això el Govern ha obert convocatòries noves aquest any, per aquest any i per l'any passat, sense cap perspectiva de pagament. Les ONG i també les contraparts del sud han contractat personal, han iniciat projectes, han comprat material, han hagut d'avançar diners propis i, en alguns casos, obrir pòlisses de crèdit per endeutar-se per poder tirar endavant tots aquests projectes, amb el compromís que els diners arribarien i que allò que se'ls deu se'ls faria efectiu. I els diners no arriben, i la situació a què han arribat és de col·lapse. Més del 70 per cent de les ONG a Catalunya estan afectades, grans i petites, amb afectacions en projectes arreu del món; més d'1 milió i mig de beneficiaris de tots aquests projectes internacionals que no saben com continuaran aquesta situació i la seva feina o la feina que els afecta; reestructuració en totes aquestes organitzacions, acomiadaments, tancaments de seus, desplaçaments de projectes... Per tant, una afectació importantíssima que fa pràcticament patir per la supervivència de tot el teixit o de pràcticament tot el teixit de les ONG a Catalunya. Suposa trencar relacions de confiança, trencar vincles amb contraparts en països on sovint és molt difícil establir aquestes relacions i, per tant, tirar per terra els projectes no d'aquest any ni de l'any passat, sinó de molta feina i de molts anys enrere. La situació de l'Agència de Cooperació és de col·lapse, i el col·lapse afecta a més a més la resta d'organitzacions.

Per nosaltres la valoració d'aquesta situació no és que es tracti d'una situació conjuntural, no es tracta en absolut d'una situació que només es pot entendre en base a les retallades i a l'impagament. Hi ha al darrere un canvi de model, no entendre la prioritat que suposen els projectes de cooperació i la realitat que representen aquestes organitzacions. I per això creiem que s'hi pot fer i s'hi ha de poder fer, malgrat la discrepància política o la voluntat ideològica de cada govern, alguna cosa més. I, si no, diguin-nos-ho clarament: «La cooperació no ens importa. Amb crisi això no ens interessa.» O ens diuen això, o, si ens diuen que hi ha interès, hi ha d'haver respostes a la situació que s'ha creat. I la primera resposta ha de ser el respecte i la dignitat.

Consellera, dijous, més de cinquanta cooperants es van tancar a la seu de la delegació de Barcelona, a la seu de l'agència, a la Via Laietana de Barcelona. Hi van estar més de vint-i-quatre hores perquè el que reclamaven és que aquell que els ha de donar resposta, el director de l'agència, ja no els podia donar més resposta. Els diu que no pot fer res més, que és un mer comptable, que no hi ha diners, que ell no sap res, que no sap què pot passar. Demanaven, per tant, que algú que els pogués donar resposta, fos vostè, fos el conseller d'Economia, algú que s'hi pogués comprometre, els

rebés. Hi van estar vint-i-quatre hores. Vostè els coneix, a molts d'ells. És gent pacífica, en tots els termes de la paraula; gent solidària, gent que lluita per canviar el món i per fer-ho d'una manera millor. És gent que va estar tancada vint-i-quatre hores, que se li va negar beure aigua, anar al lavabo, se li van tancar les finestres i se'ls va tancar l'aire condicionat. Tot per reclamar no només un món millor, sinó allò que ja se'ls deu de justícia.

Sincerament, ens sembla que la gestió i la situació que estem vivint té molt a millorar, i esperem a la rèplica poder-li explicar què més creiem que el Govern hauria de fer.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula la vicepresidenta, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, president. Volia començar la meua intervenció saludant el secretari general, el secretari d'Afers Exteriors, que avui ens acompanya, el senyor Florensa; el director general de Relacions Internacionals, el senyor Gambús; membres de l'agència, i també de les organitzacions no governamentals.

Si em permeten, jo en primer lloc, primer de tot voldria reconèixer la tasca de totes aquelles persones que treballen en les ONG o en altres organitzacions i que realitzen projectes de desenvolupament en diferents països, i que a més a més projecten la imatge del nostre país, no?, un país solidari, un país compromès, un país que treballa per deixar un món millor a les futures generacions. I això no és patrimoni de ningú, no es pensin que és patrimoni de vostès. És més, Catalunya té una llarga tradició i una llarga història de cooperació vocacional; i dic «cooperació vocacional» perquè és veritat, doncs, que des de les instàncies religioses s'ha fet una gran feina en aquest sentit, i en cap cas això és cap menyspreu per la cooperació professional, però el que sí que s'ha de posar en valor..., aquests valors de catalanitat que sempre ha tingut Catalunya, valors de solidaritat, de compromís, d'altruisme de la societat i de les institucions catalanes.

Miri, vostè em parlava de respecte i dignitat. Tota. Tota, senyora Camats. Respecte, dignitat, rigor i responsabilitat. I intentaré explicar-me.

Miri, des de l'any 2008 –vostè ho coneix perfectament–, hi han hagut cinc grans ajustos pressupostaris, que han afectat la cooperació i al desenvolupament; cinc grans ajustos, un dels quals es va fer en una època que podríem dir que era l'època daurada, per dir-ho d'alguna manera, de la cooperació i del desenvolupament, i es va fer un ajustament de 30 milions d'euros, en època de tripartit. Suposo que a vostès els va doldre tant com ens dol a nosaltres, però es van veure obligats a fer-ho, segurament, doncs, perquè ja veien la situació amb què veníem.

La situació d'aleshores i la d'ara és diferent, és molt diferent, especialment perquè moltes organitzacions no governamentals es troben en una situació difícil. Més que difícil, jo diria quasi, quasi, en una situació de supervivència. I, per tant, des del Govern estem molt preocupats, clar que estem molt preocupats. O es pensa que no ens preocupa la cooperació? O es pensa que aquest Govern és insensible? O es pensa que, de la mateixa manera que vostès van haver de fer uns ajustos i retallar 30 milions d'euros en cooperació i desenvolupament, a nosaltres no ens dol? Clar que ens dol. El que passa, que el Govern el que ha de fer és prioritzar, com varen fer vostès en aquell moment, suposo, i per tant, en aquest sentit, el que estem fent és reunir-nos amb entitat amb entitat, dialogant amb tothom, per intentar buscar solucions a aquests pagaments que estan pendents des de l'agència i que l'altre dia xifraven amb molta exactitud les persones que es varen tancar: és un deute de 8,9 milions d'euros. Però vostè ho sap, perquè avui hem tingut el tercer debat en sis mesos sobre ajustos pressupostaris, vostè sap que la situació econòmica de la Generalitat és molt complicada, vostè sap que estem vivint una tensió de tresoreria important i que això ens obliga a cercar noves formes de finançament, perquè, si no ho féssim, senyora Camats, seríem irresponsables.

I en aquest sentit volia recordar el conveni que va signar el director de l'Agència de Cooperació amb la Cambra de Comerç el passat dilluns, un conveni que per primera vegada estableix un marc de col·laboració entre el sector empresarial i les organitzacions no governamentals per al desenvolupament. Amb quin objectiu? Doncs, molt clar: amb l'objectiu de salvar i de promocionar com més projectes millor. I vostès ens acusen i ens diuen: això és un canvi de model. Doncs, no, senyora Camats, no és un canvi de model. Però el Govern, com ja li he dit, treballarà, treballa i farà tot allò que sigui possible per salvar com més projectes millor. I això va en aquest sentit.

I, per tant, nosaltres no ens recreem en allò que vostè diu: «No, és que no tenim diners.» No, no tenim diners, però no ens recreem en això, anem a buscar solucions; i totes les solucions, vinguin d'on vinguin, i també del món privat, senyora Camats. Vostès sembla que a vegades, doncs, hi tinguin com una obsessió, amb això del món privat i... Escolti, doncs, ho farem, i ho farem allà on convingui, no?

Miri, l'altre dia ho deia el secretari d'Afers Exteriors, el senyor Florensa, ho deia mesos enrere, amb molta raó ell deia: «Estem en una situació molt complicada, que s'han de buscar recursos a tot arreu, i no només a altes administracions públiques, que també, com pot ser la Comissió Europea o, si no, a nivell de l'Estat, però també hem de buscar recursos a nivell empresarial.» I això, escolti..., s'ha d'entendre que la cooperació també es pot fer des del món empresarial, i em permetrà que li posi un exemple claríssim en aquest sentit, no?, que és el gran projecte MESA, que és sobre el treball contra la malària que s'està fent en la Fundació Clínic de Barcelona, que va començar amb un finançament públic, però l'horitzó és de desenvolupar-se amb fons privats. I ho han aconseguit, senyora

Camats. I aquí veiem, doncs, que en aquest projecte en aquest moment hi ha finançament, per exemple, finançament importantíssim, de la Fundació Bill Gates. I li torno a insistir: això significa un canvi de model? No, però s'han de prioritzar des del Govern totes aquelles polítiques i aquelles línies d'ajuts que permetin tirar endavant projectes.

I, per tant, conscients com som des del Govern de la davallada de recursos en cooperació i a l'agència, treballlem en l'exploració de noves vies de fons de cooperació. I d'això que vostè en diu «falta de sensibilitat» el Govern en diu «responsabilitat i donar solucions». I s'ha anat a la Unió Europea, i estem estudiant altres instàncies internacionals, el Banc Interamericà del Desenvolupament, etcètera. Però segurament una de les novetats és aquesta, és poder buscar patrocini en el sector privat.

I, per tant, sent fidels, però, a la veritat, senyora Camats, també hem de dir que per molta feina que hem anat fent i per intentar donar solucions al major nombre d'entitats, home, vostès tampoc ens ho han posat fàcil, deixi'm que li ho digui, no? Jo ja entenc que vostès han de fer d'oposició i a vegades, doncs, l'oposició porta a fer uns papers complicats, no? Però, bé, escolti, el Govern de... Jo el que li demano és rigor, no?, i el Govern de la Generalitat ha assumit com li pertoca els deutes que hi havia amb les entitats. Perquè tampoc és ser gaire rigorós i gaire responsable deixar deutes i comprometre recursos que no es tenen; això sí que no és rigorós ni responsable, senyora Camats. I vostès en això... (*Veus de fons.*) Sí, ja ho sé, senyor Boada, que no li agrada, però és que vostès això ho han fet amb tot!, ha estat la seva constant amb la política en el Govern.

Per tant, com li he dit, la Generalitat, com és lògic i com li pertoca, assumeix tots els deutes que hi havia contrets amb anterioritat amb les entitats i els pagarem, clar que els pagarem; tant de bo els haguéssim pogut pagar! Però escolti, el que no farem és: ni amagar-nos que no els paguem, ni enganyar. Per tant, quan puguem pagar-los, quan hi hagi disponibilitat pressupostària, quan ho permetin les tensions de tresoreria, ho farem. I li repeteixo que som conscients de la delicada situació que passen moltes de les organitzacions no governamentals, que moltes d'elles, com vostè ha dit, doncs, estan en una situació molt i molt complicada i no únicament posen en perill projectes, sinó que, a més a més, la seva pròpia estructura pateix també aquesta manca de recursos.

Però, miri, nosaltres entenem que és treballant, fent sacrificis, picant pedra. Fent sacrificis que no els agrada fer. Vostè ens els ha criticat aquí per activa i per passiva, no? Però són sacrificis que hem hagut de fer per les circumstàncies que ens hem trobat. I hem aconseguit, en aquest sentit, en l'agència que hi hagi una entesa entre Unió Europea i el Govern per avançar en la consecució de poder accedir a fons europeus. I això és una bona notícia. I esperem que això ens permeti poder accedir a nous projectes i a noves fonts de finançament. Per tant, cap aquí jo crec que anem avançant, no?

Vostè sap que el context pressupostari és el que tenim: una situació d'ajustos necessaris per aconseguir redi-

mensionar la despesa, per fer-la sostenible, però que en el cas de la cooperació hem optat per prioritzar sempre les organitzacions no governamentals per al desenvolupament. I deixi'm que li sigui molt clara en aquest sentit: hem prioritzat que siguin les organitzacions no governamentals les que tinguin els màxims recursos. Però, com s'explica en les classes d'economia, els recursos que té una administració són limitats. I deixi'm que li digui que en el cas de la Generalitat, com vostè sap perfectament, a més de ser limitats, doncs, hi ha aquesta forta tensió de tresoreria.

Acabo. Però, més enllà, deixi'm que li digui una cosa, senyora diputada, vostè deia: «Està en joc la imatge internacional, està en joc la cooperació i la imatge internacional i el compromís amb la cooperació.» No, li asseguro que no està en joc, perquè el Govern té un compromís amb la cooperació, té un compromís amb les organitzacions i el complirà. El que sí que ha estat en joc és per la manca de recursos que vostès van deixar, per la mala previsió i la mala gestió que vostès varen fer. Jo ho lamento molt perquè sé que això no els agrada, però deixar 22 milions d'euros compromesos pocs dies abans que el president Mas accedís a la presidència –per tant, sabent vostès que ja no governarien– no és el millor favor que els podien fer, vostès, a les organitzacions governamentals. D'això se'n diu «tacticisme», i d'això, sobretot, se'n diu «manca de lleialtat institucional».

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable vicepresidenta. Per al torn de rèplica té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, president. Gràcies, vicepresidenta. Miri, sí que em costa fer d'oposició, perquè jo la voluntat que tinc és governar i transformar el país des del Govern, és al que li dono la raó; a la resta no, però el més dur és això. A mi m'agradaria estar dirigint la política de cooperació, no pas havent de patir pel mal que hi fan en aquests moments.

Però, miri, no entrem en una guerra de xifres, perquè, a banda que té les de perdre, és que la gent que ens escolta, o la gent del sector, ho coneix tan bé que és que no els podem enredar. Escolti, el 60 per cent de tota l'ajuda al desenvolupament que ha fet Catalunya entre els trenta anys de democràcia, s'ha fet en el període 2006-2010.

Què més vol que li digui? Sí, hi ha hagut vaivens, és veritat, no hem arribat mai al compromís del 0,7. Ja li ho dic jo, la primera que fa autocrítica, i ho dic sempre: no hi hem arribat mai. Però mai s'havia retallat de quaranta-nou a nou, perquè mai s'havia arribat als quaranta-nou. I li ho vull tornar a dir: el 60 per cent del que hem gastat en els últims trenta anys s'ha fet en el període 2006-2010.

Perquè hi havia diners? Sí, però perquè també hi havia compromís polític, que és el que ara manca. I, per tant, no entrem en una guerra de xifres; ja li ho dic, són xifres que en el darrer informe que presentava la setmana passada la senyora Beth Abad, la gent de la Federació Catalana d'ONG, té a l'abast i coneix gairebé millor que nosaltres, li ho deia a ella també. Per tant, no entrem en aquest tema. No entrem en els convenis, aquests 22 milions. Són convenis plurianuals, tres anys; signats un dia, però treballats durant molts mesos abans. I alguns ja havien començat a realitzar-se fins i tot abans de ser signats, perquè és feina que es va fent. Per tant, si vol dir que es van signar el dia abans que entrés el nou Govern i que comprometen..., digui-ho, però la gent que està afectada sap que és una realitat a mitges o una mentida a mitges, i per tant no entrem en aquesta batalla.

Miri, jo celebro que li preocupi la política pública de cooperació. La sensació que hem tingut és que qui n'ha de ser el responsable i qui l'ha de defensar no té la mateixa preocupació. I vull aprofitar per agrair al senyor Florensa la seva presència aquí, i a més a més el dijous em consta que ell també s'adreçava a les persones que estaven tancades. Però li deien, senyor Florensa, que gràcies, però que vostè no els podia resoldre el que ells necessiten, i que, per tant, no en tenien prou amb la seva presència i el seu debat allà. I, per tant, qui necessiten és algú que els pugui dir que aquest compromís, que avui és de paraules, seran fets. I que hi haurà aquest pagament, perquè si no estan fent tornar cooperants, perquè estan tancant ONG, perquè estan enviant gent a l'atur, perquè ens estan deixant malament pobres arreu de tot el món, no per voluntat pròpia, sinó perquè han de dir que allò que estan fent, aquell projecte que tenen engegat, aquell govern local a qui ja li han fet avançar diners no els els poden tornar, no els poden fer..., no els poden continuar el projecte. I això ens implica a tots. I la resposta que els hem de donar és que el Govern català té un problema de tresoreria. I el que nosaltres diem és que o hi ha un problema de voluntat política o hi ha un problema de molt mala gestió; i no tot ve d'abans.

Per tant, finançament privat. Escolti, parlem-ne quan vulgui, però parlem-ne de debò, no amb l'acte de l'altre dia amb les cambres de comerç, fent-se, no?, la fotografia amb el director de l'agència, dient que aquí hi haurà diners per a no se sap quins projectes. Perquè una cosa és la responsabilitat social de les empreses; una cosa són aquelles empreses que legítimament vulguin obrir nous mercats, també en països tercers o en països empobrits; una cosa és la seva estratègia comercial, escolti, que és legítima, i una altra cosa és que vulguin fer d'això la política pública de cooperació; que vulguin substituir els diners que hem de posar, públics, en la cooperació internacional amb el que les empreses, algunes per netejar-se la consciència i altres per obrir mercat, volen posar en projectes de cooperació. O és que ha de ser una petroliera que empastifa un territori la que decideixi posar diners per fer una escola en un territori? O és que ha de ser una empresa que fa pastilles de sopa la que decideixi a quin país africà es va a fer projectes de cooperació perquè hi vol obrir

mercat? No crec que aquests hagin de ser qui dirigeixin la política de cooperació.

Per tant, sí que tenim coses a fer, i li reclamava respecte i dignitat perquè em sembla que el que va passar el dijous és lamentable des del punt de vista d'un govern democràtic i d'un govern que diu col·laborar amb la societat civil, i perquè crec que tenim elements en què podem aprofundir, en la coherència, per exemple, de les polítiques de cooperació, en la coherència de les polítiques del Govern. Podem parlar del 0,7. Però té moltíssima més transcendència per a la cooperació al desenvolupament què fem amb el 93,7 per cent restant de la despesa pública catalana. I aquí hi ha elements per avançar. Podem avançar a gestionar millor, i li exigirem un compromís de pagament a partir de la nostra moció. I, sobretot, li exigirem que les organitzacions, que el sector –que té paciència, que ha volgut raonar, que ha volgut parlar– pugui parlar amb algú que no només l'escolti, sinó que l'entengui i que el defensi, que és una sensació i una constatació que en aquests moments el sector no té.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També per a la rèplica té ara la paraula l'honorable vicepresidenta senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, president. Senyora diputada, no, jo no vull endredar ningú, no, m'agradaria que li quedés molt clar.

Vostè diu: «Home, hi havia diners abans i hi havia compromís polític.» És veritat. Ara també li ho dic: no hi han diners però també hi ha compromís polític, senyora Camats. Escolti, i si no hi hagués compromís polític, doncs, segurament no buscaríem tantes i tantes fórmules de solucionar els problemes, ni tampoc hauríem mirat de quina manera fem front als deutes contrets. Perquè jo ja sé que a vostè no li agrada parlar de diners; però, escolti, jo crec que tots hem d'assumir la part de la responsabilitat. Perquè és que jo crec que si no posem, tots els que estem aquí, una mica d'esforç..., escolti, una mica de ganes de sortir del forat i el que fem és anar cavant –anar cavant– a sota els nostres peus, sap què ens passarà? Que acabarem fent un forat tan gros que s'ho acabarà empassant tot. Per tant, senyora Camats, jo li suggereixo que ens ajudi també a cavar i que anem tots en la mateixa línia, no?

Jo li he dit en la meua intervenció anterior, i ho reitero aquí i és el compromís del Govern: el Govern es farà càrrec de tots els deutes que hi han amb les entitats, fins i tot... –i aquí el compromís polític, si ho vol–, fins i tot els 22 milions d'euros compromesos pocs dies abans de la presa de possessió del president Mas., perquè per a vostè això no té importància; però això és un principi de lleialtat institucional i una manca de respecte cap a les organitzacions.

Però, escolti, jo crec que no és un exemple de bones pràctiques, no? Però, bé, escolti, vostès en tot cas, jo

crec que saben que aquest compromís per part del Govern hi és. Aquest Govern des d'un inici s'ha compromès a ser transparent, rigorós i a no amagar la veritat. I, per aquest motiu, fa temps, fa uns mesos, ja vàrem comunicar a les entitats que no sabíem quan podríem fer front als compromisos.

I diàleg? Sí, l'hem ofert tot. I solucions? Les estem buscant, aquí i a fora. I li asseguro que quan puguem fer un calendari de pagament, els primers que el sabran seran les organitzacions governamentals, i en aquest sentit ja estem treballant.

Jo lamento que d'alguna manera es vulgui, a vegades, banalitzar tot el finançament privat, que l'hem de buscar, no? Perquè jo li dic que des del Govern estem explorant altres formes i altres instàncies, i altres formes de buscar finançament. I una de les novetats que més debat genera, i veig que a vostè menys li agrada, és aquest patrocini privat, però que la mateixa declaració de Busan sobre eficàcia d'ajut avala. Això sí, amb totes les cauteles i les garanties, i crec que en aquest sentit hi han de ser i han de ser necessàries. Però això és important, i jo crec que en aquesta línia estem treballant.

Vostè feia referència, també, a les mobilitzacions del passat dia 28. Miri, jo respecto que la gent ha d'expressar el seu desencontre i el seu neguit de diverses maneres, i en aquest sentit sempre hi trobaran al Govern diàleg. Jo mateixa em vaig reunir en un esmorzar privat amb el president de les organitzacions no governamentals i amb la secretària a Catalunya, i vaig intentar, i així em vaig comprometre amb ells, posar sobre la taula com més aviat millor un calendari; en aquest moment –de pagaments–, no l'he pogut posar. I, a més, li vaig dir: «Si no tinc la certesa que aquest calendari va endavant no el posaré.» Però deixi'm que li digui també que ni les mobilitzacions ni els tancaments en edificis públics no faran que la Generalitat pagui; tant de bo!, perquè escolti, segurament la primera que es tancaria seria jo, no? Per tant, en aquest sentit, pagarem tan bon punt puguem fer-ho, no?

Però deixi'm, per acabar, que li digui una cosa. L'agència està treballant bé i està treballant d'una manera ferma, i està treballant millor ara amb cinquanta-dues persones, deixi'm que li ho digui, que no abans que n'hi havia cent cinc, no? I vostè es pot preguntar: «I com passa això?» Doncs, miri, perquè hem desactivat... (*veus de fons*), sí, ja sé que no li agrada, però li ho he de dir, miri, s'ha desactivat aquell programa de gestió que perseguia un ISO i que havia posat..., havia portat a un col·lapse administratiu total i al bloqueig més absolut. I sap què hem fet? En comptes de fer invents, el que hem fet ha estat un curs sobre procediment administratiu als treballadors de l'agència. I l'agència està treballant millor que mai –millor que mai–, senyora Camats, no? I segurament, doncs, estan complint en aquest moment amb totes les obligacions i tràmits que ens marca la Llei de cooperació, s'estan tancant expedients del 2004, 2005, 2006, 2007, pop-pop-pop, 2010..., centenars d'expedients apilonats a l'agència, i aquesta revisió ens permet també recuperar uns centenars de milers d'euros no executats. I, per tant, escolti, la ineficàcia del Govern anterior, doncs,

alguns d'aquests fons, per aquella ineficàcia, ja s'han perdut d'una manera..., irremissiblement, no?

Per tant, intentem recuperar al màxim, estem fent una gestió, que jo diria que se'n pot dir exemplar; però, sobretot, el que sí que volia posar sobre la taula, senyora Camats –i amb això acabo i comparteixo amb vostè el mateix objectiu–, que el compromís, en aquest cas del Govern de la Generalitat vers la cooperació i el desenvolupament, segueix vigent, i és amb menys recursos; però el Govern està buscant maneres de buscar noves maneres de finançament a través del sector privat i a través d'altres organitzacions, i en aquest sentit ens hi trobarem.

Gràcies.

La presidenta

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la retirada de residus tòxics de l'embassament de Flix.

Interpel·lació

al Govern sobre la retirada de residus tòxics de l'embassament de Flix (tram. 300-00188/09)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, la interpellació que avui presento en nom del Grup Parlamentari Socialista fa referència a la retirada de residus tòxics de l'embassament de Flix. Estem parlant aproximadament de 760.000 tones, una muntanya, al fons del riu Ebre, de sediments contaminats, organoclorats i de metalls pesants, com el mercuri, amb contingut tòxic i radioactiu.

Flix, amb quatre mil habitants, actualment és la segona localitat en població de la Ribera d'Ebre, darrere de Móra d'Ebre. I ja a les acaballes del segle XIX es construí l'electroquímica de Flix amb capitals i tècnics alemanys, una de les primeres fàbriques d'electròlisi d'Europa i que ha marcat la història de la localitat fins avui. Les darreres dècades ja tothom coneixia l'existència dels residus al fons del riu, fruit d'aquesta activitat, però el silenci s'imposava i cap govern s'atrevia a moure fitxa.

El 2004 es va reconèixer oficialment per primera vegada l'existència d'una gran zona degradada amb acumulació de residus contaminants provinents del complex d'Ercros –antiga Erkimia–, abocats al riu des de la seva instal·lació fins a principis dels anys noranta, inclús ja després de l'aprovació de la legislació mediambiental.

La voluntat política del Govern de la Generalitat i del Govern de l'Estat en aquell moment, junt amb la reivindicació de l'Ajuntament de Flix i de la comarca, va

ser determinant perquè es comencés a gestar un ambició pla per a extreure els residus i tractar-los. Es tracta d'un projecte complex i sense precedents enlloc del món, un projecte mediambientalment pioner, un pas important i imprescindible per a preservar la salut del nostre riu, del nostre entorn i de les persones que hi vivim a la vora. Un projecte que implica els seus riscos, que són, però, molts menys dels que implica tenir els residus sota l'aigua per sempre.

El 2010, sis anys després que s'iniciés aquest ambiciós procés, començaven els treballs de descontaminació amb pas ferm, amb càrrec al pressupost general de l'Estat, amb un important finançament per part de la Unió Europea. El que fins ara s'ha fet ha estat preparar el terreny per extreure els fangs amb seguretat, de moment construint el mur d'aïllament i el gran abocador que ha de contenir els sediments un cop tractats i el mur que ha de servir per a aïllar aquests sediments contaminants i perquè no tinguin cap contacte amb l'aigua del riu. Amb una longitud de més d'un quilòmetre, el mur formarà un recinte aïllat de treball, on es dragarà la muntanya de fangs, aquestes 760.000 tones. En dos mesos hauria d'estar acabada també la construcció de la planta per a tractar els residus, amb tres filtres que premsaran i deshidrataran els materials, que també seran inertitzats i estabilitzats, i abans de tornar al riu les aigües resultants de tot el procés han de ser tractades amb diferents tècniques a la nova planta depuradora. Tot hauria d'estar llest, com diem, en dos mesos, segons el calendari que encara avui tenim damunt la taula.

Paral·lelament a aquest procés, que suposa una inversió superior als 140 milions d'euros, la xifra més elevada que mai s'ha destinat d'inversió pública a la Ribera d'Ebre, i que dona feina a més de cent treballadors de manera directa; s'han acabat ja la majoria de les obres de l'annex 1 del Pla de restitució territorial, un pla que té per objectiu garantir d'aquesta manera la seguretat de l'abastiment d'aigua a setanta-un municipis durant els treballs de descontaminació de l'embassament, un pla que és una figura contemplada en l'article 130.4 de la Llei d'aigües, per compensar aquells territoris afectats per obres d'interès general, com és el cas. L'objectiu: programar, executar i finançar aquelles actuacions destinades a garantir l'abastament dels municipis de Terres de l'Ebre, i també del Priorat, i que suposen una població total beneficiada de vora 200.000 habitants. El pla, signat el 2010, inclou 144 actuacions, i entre les principals obres hi trobem la construcció de nous dipòsits i noves captacions, millores i ampliacions de les instal·lacions i sistemes de control de la qualitat de l'aigua.

La previsió inicial és que, dels 57,3 milions aproximadament previstos d'inversió en aquest pla, el ministeri en finança i n'executa 36,3, mentre que la Generalitat, mitjançant l'Agència Catalana de l'Aigua, n'assumeix aproximadament uns 21.

Es tracta d'una sèrie d'obres compensatòries, com comentàvem, que es troben classificades en tres annexos, segons el grau de possible afectació i distància també respecte al riu. L'annex 1 incorpora municipis riberencs la captació dels quals està o pot estar influ-

ïda per l'Ebre –tretze municipis, quasi 56.000 habitants–; l'annex 2, els municipis la captació dels quals no està influïda per l'Ebre però que són aigües avall de Flix –divuit municipis, més de 60.000 habitants–, i l'annex 3, municipis catalans de la Ribera d'Ebre, de la Terra Alta, del Baix Ebre i del Montsià, de les quatre comarques de l'Ebre, i també del Priorat, que es troben a menys de quinze quilòmetres de l'Ebre en línia recta –un total de quaranta municipis amb quasi 75.000 habitants.

Les actuacions que s'hi contenen es regulen mitjançant un conveni entre l'Administració general de l'Estat i la Generalitat, i l'acord detalla que la redacció i l'aprovació de la documentació tècnica la fa l'ACA; que la tramitació de les expropiacions, també; la licitació i execució de les obres dels annexos 1 i 2, la fa la societat estatal Acuamed, i la licitació i execució de les obres de l'annex 3 va a càrrec de l'ACA.

En qualsevol cas, el conveni recull que, un cop finalitzades les obres, les infraestructures poden ser entregades o cedides també per a la seva explotació i manteniment a les administracions, entitats o organismes que es determinin com a idonis per a l'ús correcte de les obres.

Ens agradaria conèixer, conseller, en aquest primer torn de la interpellació, en quin punt es troben totes aquestes obres, tots aquests treballs, les 144 actuacions, quin és el calendari amb què treball el seu Govern i si hi ha hagut canvis en el projecte inicial o continua tot tal com estava previst. Sabem que és una obra complexa, no només tècnicament, sinó també administrativament parlant, ja que s'hi inclouen actuacions que depenen de diverses administracions i diversos departaments. I a la vegada, com hem comentat, ens agradaria tenir la seguretat, conseller, que són conscients, que és conscient de la necessitat d'aquesta a la comarca de la Ribera, no només mediambientalment parlant. I ens agradaria també tenir la seguretat, conseller, que tant el Govern de la Generalitat com el Govern de l'Estat treballen colze a colze per no endarrerir ni un sol dia els treballs de descontaminació. Però deixi'm dir-li: tenim dubtes, dubtes per les informacions que ens arriben a través d'alguns mitjans, per declaracions de responsables polítics del grup que dona suport al Govern que aposten per un estalvi de costos en el projecte o per la falta de concreció en moltes d'aquestes actuacions, i per això li formulem avui aquesta interpellació i li demanem respostes amb la intenció d'esvaïr els dubtes.

Dins d'aquest pla de restitució, hi ha un primer paquet d'obres ja executades o en execució, però n'hi ha un segon que encara estan pendents. Què passa, per exemple, amb el llistat d'obres adjudicades pel Govern espanyol per quasi 4 milions d'euros?, algunes fa més d'un any, pendents de l'expropiació dels terrenys per part de la Generalitat, algunes amb un cost de poc més de 1.900 euros sobre el valor de l'obra total, que és d'1.200.000 euros. A totes aquestes obres adjudicades sense disponibilitat de terreny, hi hem de sumar també obres que estan licitades també sense disponibilitat de terreny. I volem saber què pensa amb relació a totes aquestes actuacions i, com comentava fa un

moment, quin és el calendari amb què treballa l'Agència Catalana de l'Aigua.

Tenim constància també, conseller, que responsables de l'Agència Catalana de l'Aigua han mantingut ja contactes amb responsables del ministeri per a estudiar noves fórmules de finançament de la part del pla de restitució que ara parlàvem, que ha d'assumir l'Agència Catalana de l'Aigua, i, si és així, ens agradaria conèixer en quins termes, quins són els acords que s'han assolit.

Ens temem, conseller –i ens agradaria equivocar-nos–, que el retard de totes aquestes actuacions serveixi d'excusa en pocs mesos per a paralitzar l'extracció dels llots tòxics i així, de passada, al mateix temps es talviar-se uns quants milions d'euros. Res no ho justificaria. No pot ser que una obra d'aquesta importància, la més important en recuperació mediambiental al sud d'Europa, es retardi o es paralitzi. Si això passa, sense entrar en els problemes mediambientals que, evidentment, ocasionaria, si això passa no només enviaria molts treballadors a l'atur, sinó que representaria un clar malbaratament de recursos públics invertits fins ara, i, evidentment, les dificultats per a recuperar en un futur proper les inversions ja compromeses i pressupostades, tots les coneixem. Aquesta hipotètica paralització, en un context com l'actual, de crisi econòmica sense precedents i restriccions pressupostàries, posaria, entenem des del Grup Parlamentari Socialista, en perill la viabilitat i la continuïtat de tot el projecte de descontaminació de l'embassament de Flix i, per tant, seria d'una extrema gravetat.

És per això, conseller, que, ara que encara hi som a temps, li demanem la màxima diligència al respecte, a la vegada que avui, evidentment, li demanem respostes als temes que hem plantejat per tal d'esvaïr els dubtes que ara mateix li exposava.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, bé, vagi d'entrada la meva convicció i seguretat que aquest és un projecte que no només no s'atura, sinó que arribarà fins al final. Per tant, les meves primeres paraules són per tranquil·litzar-la a vostè i a totes aquelles persones, siguin, doncs, veïns de les comarques de l'Ebre o d'altres territoris de Catalunya prou preocupats pel que passa en aquell riu, que poden pensar que les circumstàncies actuals, que la gran quantitat d'euros que val aquest projecte, que uns certs endarreriments poden portar a abandonar o a aturar o a buscar una altra alternativa. De les converses que hem tingut amb el ministeri, no tenim cap element que ens faci deduir que això hagi de passar, sinó el contrari. Però, bé, m'explicaré una mica més, no?

L'Ebre no és un riu més, és el riu més gran de Catalunya, com tots sabem, i a més, com tots els rius,

és un ecosistema molt delicat. La mateixa Llei del Pla hidrològic estableix, establia allò que hem denominat el PIPDE, el Pla Integral de Protecció del Delta de l'Ebre, que tenia per objecte assegurar el manteniment de les condicions ecològiques, molt especials, que té l'Ebre. I un aspecte rellevant d'aquest pla és la definició del règim que ha de permetre el desenvolupament de les funcions del riu, del delta i del seu ecosistema marí, i també la determinació dels cabals ecològics, amb les magnituds i periodicitats per assegurar la correcta satisfacció dels requeriments mediambientals.

Un altre aspecte rellevant d'aquest pla era i és la restitució ambiental de l'embassament de Flix. El Pla hidrològic dóna a entendre que la restitució és l'eliminació de la contaminació química de l'embassament de Flix, malgrat que no ho diu així; per tant, és una actuació d'interès general de l'Estat i, en conseqüència, és una actuació que s'assenyala com a prioritària i urgent.

I, fixi's, sovint s'ha dit que altres dos rius de Catalunya, com són el Llobregat i el Besòs, són dos rius molt treballadors; al costat seu, doncs, han crescut moltes activitats econòmiques que han contribuït al desenvolupament del nostre país. Però jo diria que aquest tram del riu Ebre, a més de treballador, ha estat un tram molt patidor, per tota aquesta història que vostè ha explicat. I sense negar, al contrari, la importància econòmica de les activitats implantades a Flix, no és menys cert que l'impacte d'aquests processos productius s'ha concentrat en un àmbit territorial molt restringit, molt reduït per la importància de les actuacions, i que l'embassament ha esdevingut un acumulador de residus o, perquè ens entenguem, un abocador.

Aquest impacte s'ha anat produint d'una manera molt dilatada en el temps, al llarg de decennis, com deia vostè, durant més de cent anys, sense incórrer en cap mena d'exageració. Per tant, afrontar la resolució d'una contaminació històrica requereix totes les declaracions efectuades per la Llei del Pla hidrològic, que palesen no només l'envergadura del problema, sinó també la seva solució.

L'eliminació de la contaminació química de l'embassament de Flix, amb la retirada dels residus, comporta la inversió de reparació ambiental més elevada que l'Estat espanyol mai ha fet a Catalunya. L'Estat disposa, per a la gestió de les competències que li corresponen en matèria d'obres hidràuliques, de la societat coneguda Acuamed, i es preveu expressament, a més, que aquesta societat es farà càrrec de l'eliminació de la contaminació química de Flix.

Per tant, quina és la voluntat, quin és el capteniment, quina és la intenció del Govern de la Generalitat en relació amb el procés de la retirada dels residus? Doncs, no són altres que reclamar, com hem fet, el compliment dels compromisos assumits legalment. I al que s'ha compromès l'Estat és a reduir fins a la seva eliminació total el risc derivat de les acumulacions de residus contaminants que tenim en el pantà de Flix, aquesta muntanya a què es referia la senyora diputada.

Tota aquesta operació ha d'anar acompanyada de les mesures complementàries per evitar afeccions a l'eco-

sistema i a les activitats que es desenvolupen al riu. L'extracció dels llots, ja sabem que ha de ser una operació segura tant per als operaris, perquè estaran tractant amb residus químics tòxics, com per al medi. I s'ha d'evitar la migració dels residus acumulats, és a dir, que quan comencem a remoure allò, no s'escapi absolutament res. I no es pot amagar que aquesta operació de retirada i eliminació dels residus acumulats, que són, diguem-ho clar, tòxics, comportaria riscos si es mobilitzessin aigües avall de l'embassament.

L'operació implica extreure, tractar, transportar i abocar els residus en un dipòsit controlat; que, com ha explicat vostè, doncs, molt bé, és un dipòsit que ja està pràcticament ultimada, com també les plantes de depuració, tant de tractament dels residus com de l'aigua, com també el mur de confinament, que vaig tenir ocasió de visitar, doncs, ara fa uns mesos, en ocasió del conveni que es va signar entre la Secretaria d'Estat d'Aigües i l'ajuntament de la mateixa ciutat, i on vàrem estar, nosaltres també, participant-hi com a Govern de la Generalitat.

La primera d'aquestes tasques ja comporta un risc: el derivat d'extreure els sediments submergits en una lleira que té un gran cabal i que pot provocar la mobilització dels mateixos sediments. I d'aquí la importància de les mesures de seguretat per garantir la qualitat de l'aigua destinada a l'abastament de la població, i també no comprometre els altres usos que es realitzen aigües avall, des del reg agrícola fins a, podem dir, també, els usos de tipus turístic, que s'han de preservar. Per aquest motiu és d'importància cabdal el pla de restitució.

L'Estat va acordar en el seu moment que acompanyaria l'execució d'aquesta obra d'un pla de restitució, que ha de garantir l'abastament d'aigua a la població, la finalitat primordial.

Doncs bé, la situació d'execució de les actuacions derivades d'aquest conveni no ha diferit del que ja es va informar en el Parlament no fa gaire, en ocasió de la proposta de resolució que instava a reiniciar les obres d'execució, el pla de construcció i recuperació de pous. L'Agència Catalana de l'Aigua ha de redactar els projectes constructius i aprovar-los, i garantir la disponibilitat dels terrenys, mentre que l'execució i el seu finançament corresponen al ministeri.

Com ho tenim, això? Doncs, miri, exactament, en aquest moment ja tenim 44 projectes constructius, dels quals n'hi ha 26 que estan validats i editats, i en tenim pendents de validació i edició exactament 18; després, quant a la tramitació i aprovació d'aquests 44 projectes constructius, n'hi ha 24 que estan tramitats i aprovats i 20 que tenen la seva tramitació pendent d'inici.

Quant a les expropiacions, 12 projectes amb terrenys disponibles, en 8 el pagament s'ha realitzat i ja estan alliberats els terrenys, per tant, en podem disposar des de l'Administració, i en 4 hi ha els imports pendents de pagament, per diversos motius, en alguns casos perquè encara estan en el jurat d'expropiació. I tenim 32 projectes amb terrenys pendents; hi ha 7 casos on les indemnitzacions estan fixades i pendents de pagament, i 25 casos on les indemnitzacions encara estan pendents de fixació.

Ara bé, també li he de reconèixer, senyora diputada, que la greu situació econòmica de l'ACA, que és prou coneguda, ha impedit mantenir el ritme inversor, i en el segon semestre de l'any 2011 aquest ritme va quedar suspès. Però li vull dir també que dins del 2012 el ritme s'ha anat recuperant i esperem, doncs, ben aviat ja tenir un ritme de treball que ens permeti complir els compromisos en un temps molt curt.

Finalment, dir-li també que sabem que Acuamed, el parc Acuamed, que, tot i que l'obra de descontaminació acumula un cert endarreriment, està dins de les seves previsions continuar els treballs tal com estan projectats. I, en aquest sentit, li voldria dir que els contactes amb Acuamed són sovintejats, no només per aquest tema, sinó per altres qüestions, doncs, que afecten Catalunya, i, a més, són molt recents. Per tant, és una informació pròxima.

Però, a banda d'això, també li vull insistir, com he dit al principi de la meua intervenció, que aquest és un tema que, per la importància cabdal que té per al riu Ebre i per al nostre país, n'he parlat personalment amb el ministre Arias Cañete, amb el secretari d'Estat, amb el director general d'Aigües, i tenim les garanties que allò que es va pactar i allò que legalment està compromès es tirarà endavant.

Com li deia al principi, l'Ebre és el gran riu de Catalunya i estem ben atents a tot el que l'afecta, però també és un dels rius més importants de l'Estat, i és l'Estat qui, per mandat de la llei, ha de fer front a la restitució ambiental del riu, eliminant la contaminació química de l'embassament de Flix; i nosaltres, com a Govern de la Generalitat, a través de l'Agència Catalana de l'Aigua, tenim una sèrie de responsabilitats, que assumim, que hem anat complint i que complirem.

Dir-li, per acabar, que nosaltres estarem ben pendents que l'actuació es dugui a terme pel bé de les Terres de l'Ebre i pel bé de tot el país.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Conseller, desitgem, com ens ha dit, que es compleixin aquests compromisos i així esvair no només els nostres dubtes, sinó també trencar la por que hi ha a Flix, que hi ha a la Ribera, a tot el territori; por que es paralitzen les obres amb l'excusa de la crisi, amb l'excusa de les retallades; por al fet que, uns pels altres, vagi passant el temps i tot l'esforç que s'ha fet fins avui no serveixi per a res; por que la Generalitat responsabilitze Madrid i Madrid la Generalitat, i que qui al final en surt perjudicat és el territori ebrenc un cop més.

Li ho dèiem fa uns minuts: «Ens temem que el retard de totes aquestes actuacions» –i per això volem que no es demorin ni un sol dia– «serveixi d'excusa, en pocs

mesos, per a paralitzar l'extracció dels llocs tòxics de l'embassament.» Ja ho hem dit abans: això significaria més treballadors a l'atur, malbaratament dels recursos públics invertits fins ara, problemes mediambientals de conseqüències incalculables; en definitiva, un futur negre per a un territori ja de per si castigat per la situació econòmica, i, evidentment, hem de treballar perquè no siga això d'aquesta manera.

Alertem avui que aquesta paralització tindria conseqüències també en l'estigmatització d'una població i un territori, i que podria condicionar i afectar el desenvolupament, no només present, sinó també futur, d'altres activitats econòmiques, a les quals em referiré d'aquí a un moment, com, per exemple, també l'agricultura de qualitat, el turisme o altres implantacions industrials.

I per això, conseller, li demanem que no s'aturen ni retarden aquestes obres avui, en aquesta interpellació. Li demanem que acceleri les obres del pla de restitució que són competència del seu departament, que es paguin les expropiacions que es deuen per a poder continuar les actuacions previstes i que, a la vegada, s'exigeixi amb fermesa a Madrid diligència per tal de tirar endavant unes obres que han de servir per a resoldre un greu problema mediambiental i netejar un riu que ja ha patit prou.

Demanem que treballin, colze a colze, les dos administracions per no demorar un projecte pioner arreu del món a nivell mediambiental i que acabarà amb un problema que arrosseguem en el territori durant dècades. I en este cas també cal dir que no només mediambientalment és un projecte vital per a les Terres de l'Ebre, també ho és socialment i econòmicament parlant.

L'Ajuntament de Flix vol convertir el procés d'extracció de llocs tòxics del pantà en una oportunitat per a diversificar l'economia del municipi. L'aposta passa per convertir el laboratori tecnològic que hi ha en el centre d'empreses La Ribera en un centre especialitzat de tecnologia ambiental, una inversió que ja ha rebut una subvenció de 500.000 euros del Ministeri d'Indústria, que es treballa conjuntament amb la Universitat Rovira i Virgili.

Per tant, es tracta de ser capaços de convertir un problema mediambiental en una oportunitat per tal de desenvolupar econòmicament no només Flix, sinó també tot el territori; aprofitar aquest projecte pioner per ser referents en aquest camp, aprofitant a la vegada les condicions que es donen a la Ribera d'Ebre, una comarca que presenta una especialització en empreses del sector energètic, elèctric i de gas, per sobre de la mitjana catalana: innovació i especialització. Aquesta és una oportunitat que hem d'aprofitar, conseller.

Fa poques setmanes es presentava a l'Ebre el segon informe d'economia local i regional de la Càtedra d'Economia Local i Regional de la URV, Campus Terres de l'Ebre, coordinat pel professor Juan Antonio Duro, i posava de manifest precisament la situació econòmica de les Terres de l'Ebre, que és especialment desfavorable. A la posició endarrerida existent abans de l'emergència de la crisi s'han incorporat amb especial cruïra els efectes d'aquesta al territori. Així les coses, la con-

juntura actual té components essencials descriptius: un endarreriment endèmic, més un cicle diferencialment negatiu, i l'estructura econòmica s'ha anat ensorrant a mesura que la crisi ha anat contagiant tot el sistema productiu.

Per tant, el projecte de descontaminació, que ja és referent a nivell europeu, ha de ser també una oportunitat, un projecte que no ha d'acabar amb les obres, sinó que té projecció futura en aquest àmbit que comentava.

Per tant, conseller, amb aquesta situació que tenim a Terres de l'Ebre, no podem deixar passar una sola oportunitat. I aquestes obres, a banda de la necessitat urgent de neteja del mateix embassament de Flix, del riu Ebre i de l'entorn, signifiquen també la recuperació de la dignitat per part d'un territori que no vol ser mai més un abocador. I són també, a la vegada, una oportunitat econòmica de primer ordre, com ara comentava.

Per tant, l'instem a continuar treballant en aquest sentit, l'instem a no paralitzar ni un sol dia ni les obres del pla de restitució ni les obres de neteja de l'embassament de Flix.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora Ventura, miri, sóc molt conscient de quina és la realitat econòmica de les Terres de l'Ebre i quin és l'impacte de la crisi sobre l'economia del territori; en sóc plenament conscient, sé les característiques i conec les característiques especials que tenen aquelles comarques i sé que ens hi hem de dedicar d'una forma especial. I, evidentment, no sóc el conseller d'Empresa, però dins del que són les competències del nostre departament, doncs, ens hi estem esforçant, també en base a la disponibilitat econòmica que tenim; ens estem esforçant en la millora de les infraestructures de la comarca, ja sigui amb el desenvolupament d'algunes infraestructures per carretera o amb la planificació d'aquelles que podem fer el dia que tornem a tenir recursos; hi estem dedicant temps, hi estem dedicant capacitat, hi estem dedicant, diguem-ne, matèria grisa per poder tirar endavant aquests projectes.

Estem treballant en el que és la promoció turística i les activitats que es desenvolupen en el riu, a través de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. Estem treballant perquè el corredor mediterrani tingui també una porta d'accés a les Terres de l'Ebre, a través de la zona d'activitats logístiques de l'Aldea, que em sembla que pot ser una porta de desenvolupament per a aquell territori. Estem col·laborant amb CatalunyaCaixa en la posada en valor de tots els valors naturals del mateix delta.

En fi, estem actuant, doncs, en àmbits molt i molt diversos, o fins i tot accelerant projectes d'inversió, com és el del balneari del Cardó, que durant molts anys

han estat aturats i que hem pogut resoldre amb celeritat en els últims mesos, en les últimes setmanes.

Jo no sé exactament què hauria passat si s'hagués hagut de prendre la decisió sobre com es feia la neteja de tots els llots tòxics del pantà de Flix ara –si la decisió s'hagués hagut de prendre ara–; no ho sabem ni vostè ni jo, ni ho sap ningú. Potser si ens aventurem una mica podem creure que s'haurien adoptat altres fórmules de confinament en aquest cas, que haurien estat més econòmiques per als pressupostos públics. Però això és un exercici que no té cap mena de valor, perquè la realitat és que allà tenim una bomba de rellotgeria –tenim una bomba de rellotgeria–, que s'ha anat armant durant més de cent anys, i que és una bomba que hem de desactivar i que ho hem de fer de forma ràpida, que es va prendre una decisió, que és una decisió que té el consegüent pressupost, i, per tant, s'ha de tirar endavant.

Jo no sé si algú ha tingut dubtes, però nosaltres no els hem tingut en cap cas. I el cert és que allà ja hi han uns recursos invertits i són uns recursos que tenen un objecte claríssim, que és retirar els llots, fer-ne el tractament, dels llots i de l'aigua contaminada. És un projecte on les responsabilitats són compartides, evidentment, entre el Govern de l'Estat i el nostre. No s'hi valen excuses per retardar el projecte, hi estic absolutament d'acord. I nosaltres la nostra part del projecte la tirarem endavant.

Ara, tenim molt clar nosaltres, i suposo que vostè també, que hem de fer la part més delicada de les obres, que és el moment de la retirada dels llots, amb totes les garanties, perquè, si passés allò que no ha de passar, perquè els tècnics ens assegurin que no passarà;

si tinguéssim qualsevol element d'aquells que percentualment, a l'hora de calcular els riscos, són absolutament mínims..., però, per si de cas passés alguna cosa d'aquestes, hem de tenir la solució. I la solució és l'execució de les obres del Pla de restitució i, principalment, els pous que ens haurien de permetre poder subministrar l'aigua a la població.

Aquí li he reconegut que hi ha hagut un cert retard en l'execució de projectes per la part que ens toca a nosaltres, però també que hem recuperat el ritme de treball, i espero que ho puguem tirar, doncs, endavant ben aviat, i amb totes les garanties es pugui ja executar la part més delicada d'aquestes obres, que és retirar aquesta muntanya de llots tòxics que tenim submergits en el pantà de Flix.

Un altre element positiu que s'afegeix a tots els que vostè ha esmentat amb relació a l'economia de la població és que l'empresa que està en l'origen, doncs, d'aquest problema és una empresa que ja fa temps s'ha adequat a uns requeriments mediambientals estrictes, que continua donant feina a molta gent i que esperem que durant molts i molts anys sigui un focus d'activitat econòmica tant a la població de Flix com a la comarca de la Ribera d'Ebre.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Se suspèn la sessió fins demà a dos quarts de deu.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i sis minuts.